

ಹೊಲವೇ ಎದ್ದು ರೈತನ ನುಂಗಿತ್ತಾ....?

ಭಾರತ ರೈತ ಪ್ರಧಾನ ದೇಶ. "ಕೋಟಿ ವಿದ್ಯೆಗಿಂತ ಮೇಟಿ ವಿದ್ಯೆ ಮೇಲು" ಎಂಬುದು ಇಲ್ಲಿ ಕೃಷಿ ಬದುಕಿಗಿದ್ದ ಘನತೆ. ಆದರೆ ಇಂದು ಬೇಸಾಯ ಎಂದರೆ 'ನಾಸಾಯ-ನೀಸಾಯ, ಮನಮಂದಿಯೆಲ್ಲಾ ಸಾಯ' ಎನ್ನುವಂತಾಗಿದೆ. ಸಾವಿರಾರು ವರ್ಷಗಳಷ್ಟು ಹಳೆಯದಾದ ನಮ್ಮ ನಾಗರಿಕತೆಗೆ ಜೀವ-ಭಾವಗಳನ್ನು ನೀಡಿರುವುದು ಈ ದೇಶದ ಕೃಷಿ ಹೀಗೇಕಾಗಿದೆ?

ಹಾಗೆಂದು ರೈತರ ಬದುಕು ಇತಿಹಾಸದುದ್ದಕ್ಕೂ ಆನಂದ ಮಯವಾಗಿಯೇನೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಈ ದೇಶದ ಕೃಷಿಯು ಶ್ರೇಣಿಕೃತ ಜಾತಿ ಪದ್ಧತಿಯೆಂಬ ಸಾಮಾಜಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಆಧಾರದಲ್ಲೇ ಉಳಿದು ಬೆಳೆದಿದೆ. ಈ ಶ್ರೇಣಿಯಲ್ಲಿ ಕೊನೆಯಂಚಿನಲ್ಲಿರುವ ರೈತಾಪಿಗಳಾಗಿದ್ದ ಶೂದ್ರ-ದಲಿತ ಸಮುದಾಯಗಳ ಬದುಕು ಇತಿಹಾಸದುದ್ದಕ್ಕೂ ದಾರುಣವಾಗಿಯೇ ಇದೆ.

ಅದೇನೇ ಇದ್ದರೂ ಹಲವು ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳ ಈ ದೇಶದ ಕೃಷಿ ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲಿ ರೈತರು ಕೃಷಿಯಿಂದ ಬದುಕುವ ಭರವಸೆಯನ್ನೇ ನೀಗಿಕೊಂಡು ಕೊರಗಿ, ಕರಗಿ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡ ಉದಾಹರಣೆಗಳು ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ. ಬ್ರಿಟಿಷರು ತಂದ ಹೊಸ ಭೂ ಹಿಡುವಳಿ ಮತ್ತು ಕಂದಾಯ ಪದ್ಧತಿಗಳಿಂದ ಭೀಕರ ಬರಗಾಲ ಬಂದಾಗ ತಿನ್ನಲು ಗತಿಯಿಲ್ಲದೆ ಬಂಗಾಳದಲ್ಲಿ ಕೋಟ್ಯಾಂತರ ಬಡ ಗ್ರಾಮೀಣ ಜನತೆ ಹಸಿವಿನಿಂದ ಸತ್ತದ್ದನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲಿ ರೈತ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಈ ಬಗೆಯ ಸಾಮೂಹಿಕ ದುರಂತ ಸಂಭವಿಸಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅದು ವಸಾಹತುಶಾಹಿ ಸುಲಿಗೆಗೆ ಈಗಲೂ ಸಂಕೇತವಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಕಳೆದ ಹತ್ತು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಕರ್ನಾಟಕವನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಂತೆ ಹಲವಾರು ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಸಾವಿರಾರು ರೈತರು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಈಗಲೂ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಒಂದು ಅಂದಾಜಿನ ಪ್ರಕಾರ ಪ್ರತಿ 32ನಿಮಿಷಕ್ಕೊಬ್ಬ ರೈತ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾನೆ.

ರೈತರ ಇಂದಿನ ಈ ಬರ್ಬರ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ವಸಾಹತುಶಾಹಿ ಕಾಲದ ಬರ್ಬರ ರೈತ ಶೋಷಣೆಯನ್ನೇ ನೆನಪಿಗೆ ತರುತ್ತಿದೆ.

ರೈತರ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳು ಕೇವಲ ಕರ್ನಾಟಕಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಸೀಮಿತವಾಗಿಲ್ಲ. ಅಥವಾ ಕೇವಲ ಒಂದು ಬೆಳೆಗೂ ಸೀಮಿತವಾಗಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಅಂದಾಜಿನ ಪ್ರಕಾರ 1996ರಿಂದ 2005ರ ನಡುವೆ ಕನಿಷ್ಠ ಒಂದೂವರೆ ಲಕ್ಷಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ರೈತರು ಭಾರತದ ವಿವಿಧ ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಕೃಷಿ ಮಂತ್ರಿ ಶರದ್‌ಪವಾರ್ ಅವರು 2007ರ ಬೇಸಿಗೆಯ ಅಧಿವೇಶನದಲ್ಲಿ ನೀಡಿದ ಹೇಳಿಕೆಯ ಪ್ರಕಾರವೇ 1997 ಮತ್ತು 2002ರ ನಡುವೆ ಭಾರತದಾದ್ಯಂತ ಒಂದು ಲಕ್ಷ

ಒಂಭತ್ತು ಸಾವಿರ ರೈತರು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. 'ದಿ ಹಿಂದು' ಪತ್ರಿಕೆಯ ಗ್ರಾಮೀಣ ವಿಷಯಗಳ ಸಂಪಾದಕರಾದ ಪಿ. ಸಾಯಿನಾಥ್‌ರವರು ವಿದರ್ಭ ಪ್ರಾಂತದ ಬಗ್ಗೆ ವರದಿ ಮಾಡಿದಂತೆ ಕಳೆದ 5 ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿನ 7 ಜಿಲ್ಲೆಗಳಲ್ಲಿ 20,000ದಷ್ಟು ರೈತರು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ಅಧ್ಯಯನವು ತೋರಿಸುವಂತೆ ಯಾವತ್ತಲ್ ಎಂಬ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ 2002ರ ಒಂದೇ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ 6000 ರೈತರು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಪಕ್ಕದ ಆಂಧ್ರಪ್ರದೇಶದ ಉತ್ತರ ತೆಲಂಗಾಣದ 4 ಜಿಲ್ಲೆಗಳಲ್ಲಿ 1997 ಮತ್ತು 2002ರ ನಡುವೆ 4000 ರೈತರು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ.

ಇವೆಲ್ಲ ಒಂದು ಕಡೆಯಾದರೆ ಭಾರತದ ರೈತರು ಅತ್ಯಂತ ಸಮೃದ್ಧಿಯಿಂದ ಬದುಕುವ ರಾಜ್ಯವೆಂದು ಹೆಸರು ಪಡೆದಿರುವ ಪಂಜಾಬಿನಲ್ಲೂ ಸಹ 90ರ ದಶಕದ ಕೊನೆಯ ವೇಳೆಗೆ 2000ಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ರೈತರು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗೆ ಒಟ್ಟಾರೆಯಾಗಿ ನೋಡುವುದಾದರೆ 1996ರಿಂದಾಚೆಗೆ ಭಾರತದ ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲೂ ರೈತರು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ.

ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದ ಕೃಷಿ ಇಲಾಖೆ ನೀಡಿರುವ ವರದಿಯೊಂದು ಕೃಷಿ ಆರ್ಥಿಕತೆಯ ವೈರುಧ್ಯವನ್ನು ಎತ್ತಿ ತೋರಿಸುತ್ತದೆ. ಆ ವರದಿಯ ಪ್ರಕಾರ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಅತಿ ಹೆಚ್ಚು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ರೈತರಿರುವ ರಾಜ್ಯ ಅತ್ಯಂತ ಹಿಂದುಳಿದ ಬಿಹಾರವೂ ಅಲ್ಲ ಕರ್ನಾಟಕದ ಜಾರ್ಖಂಡ್ ಭತ್ತೀಸ್‌ಗಢಗಳು ಅಲ್ಲ. ಅತಿ ಹೆಚ್ಚು ರೈತರು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ರಾಜ್ಯಗಳೆಂದರೆ ಅತ್ಯಂತ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಶೀಲ ರಾಜ್ಯಗಳೆಂದು ಹೆಸರು ಪಡೆದಿರುವ ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರ, ಕರ್ನಾಟಕ, ಆಂಧ್ರಪ್ರದೇಶ ಮತ್ತು ಕೇರಳಗಳೇ ಆಗಿವೆ. ಇವೆಲ್ಲವೂ ಸಹ ಆಧುನಿಕ ರಾಜ್ಯಗಳು ಮತ್ತು ಅತ್ಯಂತ ತ್ವರಿತ ಗತಿಯಲ್ಲಿ 'ಅಭಿವೃದ್ಧಿ' ಹೊಂದುತ್ತಿರುವ ರಾಜ್ಯಗಳೇ ಆಗಿವೆ. ಆದರೂ ಈ 'ಅಭಿವೃದ್ಧಿ' ರೈತರನ್ನು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳದಂತೆ ತಡೆಯುತ್ತಿಲ್ಲವೇಕೆ?

ಅದೇ ರೀತಿ ಕೇವಲ ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ಬೆಳೆ ಬೆಳೆದವರು ಮಾತ್ರ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎಂದೇನು ಅಲ್ಲ. ಪಂಜಾಬಿನಲ್ಲಿ ಗೋಧಿ ಬೆಳೆದ ರೈತರು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. 1997ರ ನಂತರ ಆಂಧ್ರಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಹತ್ತಿಬೆಳೆದ ರೈತರು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಇಂದಿಗೂ ವಿದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹತ್ತಿ ರೈತರು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಕೇರಳದಲ್ಲಿ ಕಾಫಿ ಮತ್ತು ರಬ್ಬರ್ ಬೆಳೆಯುವ ರೈತರು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ.

ಇದೇ ಬಗೆಯನ್ನು ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲೂ ಕಾಣಬಹುದು. 1997-98ರ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಧಾನವಾಗಿ ಬೀದರ್ ಗುಲ್ಬರ್ಗಾ ಮತ್ತು ಸಿಂಧನೂರು ಪ್ರಾಂತ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ರೈತರು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡರು. 2002-03ರ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟಾರೆ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ 700ಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ರೈತರು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡರು. ಅವರಲ್ಲಿ ಮೊದಲ ಸ್ಥಾನ ದಾವಣಗೆರೆ, ಎರಡನೆಯದು ಹಾಸನ, ಮೂರನೆಯದು ಮಂಡ್ಯ, ನಾಲ್ಕನೆಯದು ಶಿವಮೊಗ್ಗ. ಹಾಗೆ ನೋಡಿದರೆ ಅತ್ಯಂತ ಹಿಂದುಳಿದ ಜಿಲ್ಲೆಗಳಿರುವ ಹೈದರಾಬಾದ್-ಕರ್ನಾಟಕದ ಪ್ರಾಂತ್ಯದ ಜಿಲ್ಲೆಗಳನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿ ಹೆಚ್ಚುಕಡಿಮೆ ಎಲ್ಲಾ ಜಿಲ್ಲೆಗಳ ರೈತರೂ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಅದೇ ರೀತಿ 1997-98ರ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ಉದ್ದು, ತೊಗರಿ, ಹತ್ತಿ ಬೆಳೆದ ರೈತರು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರೆ, 2002-03ರ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ಭತ್ತ, ಕಾಫಿ, ಅಡಿಕೆ, ತೆಂಗು, ಹತ್ತಿ

ಬೆಳೆದ ರೈತರು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಸಾರಾಂಶದಲ್ಲಿ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲೂ ಸಹ ಯಾವುದೇ ವಾಣಿಜ್ಯ ಬೆಳೆ ಬೆಳೆದ ರೈತ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾನೆ.

ದೇಶದಲ್ಲಿ ರೈತರ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಪ್ರಧಾನಿ ಮನಮೋಹನ್ ಸಿಂಗರು 2007ರಲ್ಲಿ 6 ಸಾವಿರ ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಪ್ಯಾಕೇಜ್ ಒಂದನ್ನು ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಿದರು. ಅದರಲ್ಲಿ ಎರಡೂವರೆ ಸಾವಿರ ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಮೊತ್ತದ ಪ್ಯಾಕೇಜ್ ವಿದರ್ಭ ಪ್ರಾಂತ್ಯಕ್ಕೇ ಬಿಡುಗಡೆಯಾಗಿದೆ. ಆದರೂ ಈ ಪ್ಯಾಕೇಜ್ ರೈತರ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳನ್ನು ತಡೆಗಟ್ಟಿಲ್ಲ. (ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಅಧ್ಯಯನ ನಡೆಸಿರುವ ರಾಧಾಕೃಷ್ಣನ್ ಸಮಿತಿ ಸಹ ಈ ಪ್ಯಾಕೇಜಿನಿಂದ ಯಾವುದೇ ಉಪಯೋಗವಾಗಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತದೆ) ಅದೇ ರೀತಿ ಈ ಪ್ಯಾಕೇಜಿನ ಒಂದಷ್ಟು ಭಾಗ ಕರ್ನಾಟಕಕ್ಕೆ ದಕ್ಕುವುದು ನಿಜವೇ ಆದರೂ ಅದನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಬೇಕಾದ ಯೋಜನೆಯೇ ಸರಕಾರದ ಬಳಿ ಇಲ್ಲ. ಗುಲ್ಬರ್ಗಾದ ಜೀವರ್ಗಿಯಲ್ಲಿ ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆದ ರೈತರು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ವಿಷ ಕುಡಿದು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು 2007ರ ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿ ನಡೆಸಿದರು. ಮರುದಿನವೇ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಮತ್ತು ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳ ಮಾಲೀಕರ ಸಭೆ ಕರೆದ ಸರಕಾರ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಬಗೆಹರಿಸುವ ಮಾತುಗಳನ್ನಾಡಿತು. ಅದಾದ ನಂತರ ಮೇ ತಿಂಗಳು ಒಂದರಲ್ಲೇ ಬೀದರ್‌ನಲ್ಲಿ 20ಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ರೈತರು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡರು. ಕೂಡಲೇ ಬೀದರ್‌ಗೆ ಧಾವಿಸಿದ ಆಗಿನ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಗಳು ಇನ್ನೊಬ್ಬ ರೈತನು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡರೂ ತಾವು ಅಧಿಕಾರ ತ್ಯಾಗ ಮಾಡುವುದಾಗಿ ಘೋಷಿಸಿದರು.

ಹಾಗೇ ಅವರು ಘೋಷಿಸಿದ ದಿನವೇ ಮಂಡ್ಯದಲ್ಲಿ ಮೂವರು ಮತ್ತು ಬೀದರ್‌ನಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡರು. ಚಾಮರಾಜನಗರ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಜೆಡಿಎಸ್ ಕಾರ್ಯಕರ್ತನಾಗಿದ್ದ ರೈತನೊಬ್ಬ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೆ ನೇರವಾಗಿ ಪತ್ರ ಬರೆದಿಟ್ಟು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡ. ಇವೆಲ್ಲವನ್ನು ಕಂಡು ಇಡೀ ದಿನ ರೈತರ ಕಷ್ಟ-ಸುಖವನ್ನು ಆಲಿಸುವುದಾಗಿ ಜೂನ್ ತಿಂಗಳ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಗಳು ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ರೈತರೊಂದಿಗೆ ಇಡೀ ದಿನದ ಸಂವಾದ ನಡೆಸಿದರು. ಆದರೂ ರೈತರ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳು ನಿಲ್ಲಲಿಲ್ಲ. ತಾವು ಸಾಲ ಮನ್ನಾ ಘೋಷಿಸಿದರೂ, ಕೃಷಿ ಸಾಲ ಘೋಷಿಸಿದರೂ, ರಿಯಾಯಿತಿ ಬೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಬೆಳೆ, ಗೊಬ್ಬರ ಘೋಷಿಸಿದರೂ, ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ನಿಲ್ಲದಿರಲು ಕಾರಣವೇನೆಂದು ಆತ್ಮ ಶೋಧನೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಬದಲು ಮಣ್ಣಿನ ಮಗ ದೇವೇಗೌಡರು 'ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಮಾಡಿದರೂ ರೈತರು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆಂದಾದರೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಿ ಬಿಡಿ' ಎಂದುಬಿಟ್ಟರು. ರೈತರ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಅಧಿಕಾರದ ವಿರುದ್ಧ ವಿರೋಧ ಪಕ್ಷದವರು ಹೂಡಿರುವ ಸಂಚೆಂದು ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಂಡರು.

ಇನ್ನೊಬ್ಬ ರೈತ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡರೂ ರಾಜೀನಾಮೆ ಕೊಡುವೆನೆಂದು ಆಗಿನ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಗಳು ಭರವಸೆ ನೀಡಿದ ನಂತರವೂ 15ಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ರೈತರು ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡರು. ಆದರೂ ಅವರೇನು ರಾಜೀನಾಮೆ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಬದಲಿಗೆ ತಮ್ಮ ಅವಧಿಯ ನಂತರವೂ ಅಧಿಕಾರ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಹೇಗೆ ಎಂಬ ಕಸರತ್ತಿನಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ್ದರು.

SM K?

ಮತ್ತೊಂದೆಡೆ ಬೇಜವಾಬ್ದಾರಿ ವಿರೋಧ ಪಕ್ಷಗಳು ರೈತರ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳಿಗೆ ಕಾರಣವೇನೆಂದು, ಸರಕಾರ ಎಲ್ಲಿ ತಪ್ಪುತ್ತಿದೆಯೆಂದು ಪರಿಶೋಧಿಸಿ ಸರ್ಕಾರದ ಕಿವಿ ಹಿಂಡಿ ರೈತರಿಗೆ ಆತ್ಮಸ್ಥೈರ್ಯ ತುಂಬುವ ಬದಲು ಕುಟಲ ಮತ್ತು ಸೋಗಲಾಡಿ ರಾಜಕಾರಣದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದ್ದವು. ಮತ್ತೊಂದು ಕಡೆ ಈ ದೇಶದ ಪ್ರಜಾಸತ್ತೆ ಉಳಿಸಲು ನಾಲ್ಕನೇ ಉರುಗೋಲಾಗಿರುವ ಮಾಧ್ಯಮಗಳು ರೈತರ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳು ಒಂದು ಸುದ್ದಿಯೂ ಅಲ್ಲವೇನೋ ಎಂಬಂತೆ ದಿವ್ಯ ನಿರ್ಲಕ್ಷ್ಯ ತಾಳಿವೆ. ರೈತರನ್ನು ಸಂಘಟಿಸಿ ಆತ್ಮಸ್ಥೈರ್ಯ ತುಂಬಿ ಬದುಕುವ ಹೋರಾಟಕ್ಕೆ ಇಳಿಸಬೇಕಾದ ಸಂಘಟನೆಗಳು ಸೊರಗಿವೆ. ಹೀಗೆ ಆರ್ಥಿಕ ಬೆಂಬಲ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಬೆಂಬಲ ಹಾಗೂ ಭಾವನಾತ್ಮಕ ಬೆಂಬಲಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವ ನಿಸ್ಸಹಾಯಕ ರೈತ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಯ ಉರುಳಿಗೆ ಕೊರಳು ಒಡ್ಡುತ್ತಲೇ ಇದ್ದಾನೆ.

ಅಧಿಕೃತ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳು ಮತ್ತು ಅನಧಿಕೃತ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳು!?

ಭಾರತದಲ್ಲಿ ರೈತರ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಅವನ್ನು ಏನೇನೂ ವಿಶೇಷವಲ್ಲದ ಸಾಮಾನ್ಯವಾದ ವಿದ್ಯಮಾನವೆಂಬಂತೆ ಪರಿಗಣಿಸುವ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯೂ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದೆ. ಭಾರತದಂತೆ ವಿಶಾಲವಾದ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿವರ್ಷ ಸಾವಿರಾರು ಜನರು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಅವರಲ್ಲಿ ಗ್ರಾಮೀಣ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವವರು ರೈತರೂ ಆಗಿರುವುದರಲ್ಲಿ ಅಶ್ವರ್ಯವೂ ಇಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ಸಾಲ ಇನ್ನಿತಾದ ಕಾರಣದ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳೆಂದು ಭಾವಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಅರ್ಥವೂ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ವಾದಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಹೀಗಾಗಿ ಈ ವಾದದ ಸತ್ಯಾಸತ್ಯತೆ ಏನೆಂದು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದೂ ಸಹ ರೈತರ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳನ್ನು ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪ್ರಮುಖ ಅಂಶವಾಗುತ್ತದೆ. ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳನ್ನು ದಾಖಲಿಸುವ ಸಂಸ್ಥೆ **National Crime Records Bureau (NCRB)**. ಈ ಸಂಸ್ಥೆಯು 1997-2004ರ ನಡುವಿನ ಎಲ್ಲಾ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳನ್ನು ದಾಖಲಿಸಿದೆ. ಇದನ್ನು ಆಧರಿಸಿ **Madras Institute of Development Studies (MIDS)** ನ ಪ್ರೊ.ನಟರಾಜ್ ಈ ಕೆಳಗಿನ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆಯನ್ನು ಮುಂದಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳನ್ನು ಸಾಮಾನ್ಯ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳ ದರ ಮತ್ತು ರೈತರ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳ ದರ ಎಂದು ವಿಭಾಗಿಸಿ ನೋಡಿದರೆ ಸಾಮಾನ್ಯ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳ ದರ 2001ರಲ್ಲಿ ಅತಿ ಹೆಚ್ಚು ರೈತರ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳಾಗುತ್ತಿರುವ ನಾಲ್ಕು ರಾಜ್ಯಗಳಾದ ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರ, ಕರ್ನಾಟಕ, ಆಂಧ್ರ ಪ್ರದೇಶ ಮತ್ತು ಕೇರಳಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿತ್ತು. ಈ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಯ ದರ ಶೇ.10.2ರಷ್ಟಿದ್ದರೆ ರೈತರ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ದರ ಶೇ.12.4ರಷ್ಟಿತ್ತು. ಮತ್ತು 2001ರ ನಂತರ ಸಾಮಾನ್ಯ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ದರ ಕುಸಿಯುತ್ತಾ ಹೋದರೆ 2001ರ ನಂತರದ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಈ ನಾಲ್ಕು ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ರೈತರ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ದರ ಏರುತ್ತಾ ಹೋಯಿತು. ಒಟ್ಟಾರೆ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ರೈತರ ಪಾಲು 1997ರಲ್ಲಿ ಶೇ.14.2 ರಷ್ಟಿದ್ದದ್ದು 2005ರಲ್ಲಿ ಶೇ. 15.4ರೇತು. ಇದರಿಂದ ರೈತರ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಎಂಬುದು ಸಾಮಾನ್ಯ ವಿದ್ಯಮಾನವಲ್ಲವೆಂಬುದು ಸಾಬೀತಾಗುತ್ತದೆ.

ಅದೇ ರೀತಿ ರೈತರ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಿ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ನೀಡಲು ನೇಮಕವಾಗಿದ್ದ ಭಾರತದ ರಿಸರ್ವ್ ಬ್ಯಾಂಕ್‌ನ ಜೋಹಲ್ ಸಮಿತಿಯೂ ಸಹ ಇದೇ ವಿಷಯವನ್ನು ರುಜುವಾತು ಪಡಿಸುತ್ತದೆ. ಅದು ಪ್ರತಿ ಲಕ್ಷ ಜನರಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳಾಗಿದೆ ಎಂದು ತಿಳಿಯ ಪಡಿಸುವ Suicide Mortality Rate (SMR) ಎಂಬ ಅಂಶದ ಆಧಾರದಲ್ಲಿ ಇದೇ ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಈ SMR 1995ರಲ್ಲಿ ರೈತರಲ್ಲದ ಪುರುಷರಲ್ಲಿ 1995ರಲ್ಲಿ ಶೇ.12.6 ಇದ್ದದ್ದು 1999ರಲ್ಲಿ 14.2ಕ್ಕೆ 2004ರಲ್ಲಿ 13.4ರಷ್ಟಕ್ಕೆ ಸೀಮಿತಗೊಂಡಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅದೇ ರೈತ ಪುರುಷರಲ್ಲಿ ಈ SMR 1995ರಲ್ಲಿ 9.7ರಷ್ಟಿದ್ದದ್ದು 2004ರಲ್ಲಿ 19.2ಕ್ಕೆ ಏರಿತು. ಅಂದರೆ ಪ್ರತಿ ಲಕ್ಷ ಪುರುಷರಲ್ಲಿ ರೈತರು ರೈತರಲ್ಲದವರಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅಥವಾ 1995ಕ್ಕೆ ಹೋಲಿಸಿದರೆ ಎರಡು ಪಟ್ಟು ರೈತ ಪುರುಷರು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎಂದಾಯಿತು. ಈ ರೀತಿ ದೇಶದ ಸರಾಸರಿಯಾದ ಶೇ.19.2ಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವ ರಾಜ್ಯಗಳೆಂದರೆ ಕೇರಳ(183.0), ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರ(57.2), ಆಂಧ್ರ ಪ್ರದೇಶ(44.5), ಕರ್ನಾಟಕ (35.4) ಮತ್ತು ಅನಿಭಜಿತ ಮಧ್ಯ ಪ್ರದೇಶ(27.7). ಅಂದರೆ ಈ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಇತರ ರಾಜ್ಯಗಳಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳು ಆಗುತ್ತಿವೆ. ಮತ್ತು ಇಲ್ಲಿ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವವರಲ್ಲಿ ಇತರ ರಾಜ್ಯಗಳಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ರೈತರು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಇದೊಂದು ವಿಶೇಷ ವಿದ್ಯಮಾನವೇ ವಿನಃ ಸಾಮಾನ್ಯ ವಿದ್ಯಮಾನವಲ್ಲ.

ಇದೇ ವರದಿಯು ಈ ಅಂಶವನ್ನು ಇನ್ನಷ್ಟು ವಿಷದವಾಗಿ ಬಯಲು ಪಡಿಸುತ್ತದೆ. 1997ರಲ್ಲಿ ಭಾರತದಲ್ಲಿ 96,000 ಜನರು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರೆ 2005ರಲ್ಲಿ 1,14,000 ಜನ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಆದರೆ 1997ರಲ್ಲಿ 14,000 ರೈತರು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರೆ 2005ರಲ್ಲಿ 17,000 ರೈತರು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. 2005ರಲ್ಲಿ ಆತ್ಮಹತ್ಯಾ ರಾಜ್ಯಗಳಾಗಿರುವ ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರ, ಕರ್ನಾಟಕ, ಆಂಧ್ರ ಪ್ರದೇಶ ಮತ್ತು ಕೇರಳಗಳು ಭಾರತದ ಎಲ್ಲಾ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳ ಶೇ.42ರಷ್ಟು ಪಾಲನ್ನು ರೈತರ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳ ಶೇ.62ರಷ್ಟು ಪಾಲನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡಿದ್ದವು.

ಹೀಗಾಗಿ **National Crime Records Bureau (NCRB)** ಸಂಸ್ಥೆಯ ಅಧಿಕೃತ ವರದಿ ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸುವಂತೆ 1997-2005ರ ನಡುವೆ ಭಾರತದಲ್ಲಿ 1,56,562 ರೈತರು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಒಂದು 89,362 ರೈತರು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಶೀಲ ರಾಜ್ಯಗಳಾದ ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರ, ಕರ್ನಾಟಕ, ಆಂಧ್ರ ಪ್ರದೇಶ ಮತ್ತು ಕೇರಳಗಳಿಗೆ ಸೇರಿದವರು. ಇದು ನಮ್ಮ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮಾದರಿಯ ಮತ್ತೊಂದು ಮುಖ.

ಇದರರ್ಥ 1997-2005ರ ನಡುವೆ ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿ 32 ನಿಮಿಷಕ್ಕೊಬ್ಬ ರೈತ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. 2002ರ ನಂತರ ಅದು 30 ನಿಮಿಷಗಳಿಗಿಳಿದಿದೆ.

ವ್ಯಕ್ತಿ ವಿಲಕ್ಷಣ(ಇಡಿಯೋಸಿಂಕ್ರಟಿಕ್) ವಿದ್ಯಮಾನವಲ್ಲ-

ರೈತ ವಿರೋಧಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಕೌರ್ಯ:

ರೈತರ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಿರುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲೇ ರೈತರ ಮೇಲೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ನಡೆಸುತ್ತಿರುವ ಕ್ರೂರ ದಬ್ಬಾಳಿಕೆಯನ್ನು ಮತ್ತು ಅದರಿಂದಾಗಿ ರೈತ ಬಲಿಪಶುವಾಗುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನಗಣ್ಯಗೊಳಿಸುವ ಇನ್ನೂ ಒಂದು ವಾದವನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ಮತ್ತು ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಪರ ಪಂಡಿತರು ಮುಂದಿಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅದು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳ ಬಗೆಗೆ ಇರುವ ಹಳೆಯ ವಾದ. ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳು ಮನುಷ್ಯ ತನ್ನ ಅತ್ಯಂತ ಅಸಹಾಯಕ ಕ್ಷಣಗಳಲ್ಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಆತ್ಮಾರ್ಥಿಕ ನಿರ್ಧಾರ. ಅದನ್ನು ಇಡೀ ರೈತ ಸಮುದಾಯಕ್ಕೆ ಅನ್ವಯಿಸಿ ಒಂದು ಗುಂಪಿನ ಚಹರೆಯೆಂದು ನೋಡಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಎನ್ನುವುದು ಒಂದು ವ್ಯಕ್ತಿ ವಿಲಕ್ಷಣ ಕ್ರಿಯೆ. ಅದಕ್ಕೆ ವ್ಯವಸ್ಥಿತ ಕಾರಣವಿರುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ನಂಬಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಇದರಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ರೈತನ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳಿಗೂ ಆತನನ್ನೇ ಹೊಣೆ ಮಾಡುವ ಮತ್ತು ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮತ್ತು ಸರ್ಕಾರವನ್ನು ಆ ಜವಾಬ್ದಾರಿಗಳಿಂದ ಬಚಾವು ಮಾಡುವ ಹುನ್ನಾರವಿದೆ. ಎಲ್ಲಾ ರೈತರ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳು ರೈತ ಬದುಕಿನ ಸಂಕಷ್ಟಗಳಿಂದ ಮಾಡಿಕೊಂಡ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳೇನಲ್ಲ. ಆದರೆ 1995ರಿಂದ ಅದರಲ್ಲೂ ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾಗಿ 1997ರಿಂದ ರೈತರು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳಿಗೆ ಅವರ ವ್ಯಕ್ತಿ ವಿಲಕ್ಷಣವಾದ ಕಾರಣಗಳು ಪ್ರಮುಖವಲ್ಲವೇ ಅಲ್ಲ. ರೈತ ಬದುಕಿನ ಸಂಕಷ್ಟಗಳೇ ಆತನನ್ನು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗೆ ದೂಡುತ್ತಿದೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಇವನ್ನು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಎನ್ನುವುದಕ್ಕಿಂತ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಿದ ಹತ್ಯೆ ಎನ್ನುವುದೇ ಸೂಕ್ತ.

ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಇದೇ ತರ್ಕವನ್ನೇ, ಜೋಹಲ್ ನೇತೃತ್ವದಲ್ಲಿ ನೇಮಕವಾಗಿದ್ದ ರಿಸರ್ವ್ ಬ್ಯಾಂಕಿನ ಪರಿಣಿತರ ಗುಂಪು (Experts Group), ಮತ್ತು ವಿವಿಧ ವಿಶ್ವ ವಿದ್ಯಾಲಯಗಳ ಸ್ವತಂತ್ರ ಅಧ್ಯಯನಗಳು, ರೈತ ಸಂಘಟನೆಗಳ ವರದಿಗಳು ಸಹ ಅನುಮೋದಿಸುತ್ತದೆ.

ರಿಸರ್ವ್ ಬ್ಯಾಂಕಿನ ಪರಿಣಿತರ ಗುಂಪು 1995ರ ನಂತರ ಸಂಕಷ್ಟದಲ್ಲಿರುವ ಕೃಷಿ ಬದುಕೇ ರೈತನನ್ನು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗೆ ದೂಡಿದೆ ಎಂದು ಒಪ್ಪುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಸಂಕಷ್ಟದಲ್ಲಿರುವ ರೈತನೆಂದರೆ ಯಾರು ಎಂಬ ಬಗ್ಗೆ ಕುಲಂಕಷವಾದ ಚರ್ಚೆ ನಡೆಸಿದೆ. ರೈತನಿಗೆ ಆತನ ನಿಯಂತ್ರಣವನ್ನು ಮೀರಿದ ಸಂಕಷ್ಟಗಳು ಹೇಗೆ ಬರುತ್ತವೆ ಎಂಬುದರ ಬಗ್ಗೆ ನಿರ್ವಚನವನ್ನು ನೀಡಿದೆ.

ಅದರ ಪ್ರಕಾರ ಸಂಕಷ್ಟದಲ್ಲಿರುವ ರೈತನೆಂದರೆ : "ತಾನು ಹೂಡಿದ ಬಂಡವಾಳದ ನಷ್ಟದಿಂದ, ಬೆಳೆ ಉತ್ಪಾದನೆ ಅಥವಾ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯ ಕಾರಣಗಳಿಂದ, ಪದೇ ಪದೇ ಆದಾಯ ನಷ್ಟಕ್ಕೂ ಮಾತ್ತು ಮಾನಸಿಕ ಶಾಕ್‌ಗೂ ಗುರಿಯಾಗಿರುವ, ಮತ್ತು ಅದರಿಂದಾಗಿ ತನ್ನ ಹಣಕಾಸು ಮತ್ತಿತರ ಕೌಟುಂಬಿಕ ಹೊಣೆಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸಲಾಗದಿರುವ, ಮತ್ತು ಸಾಲಗಾರರಿಂದ ಭತ್ಯೆನೆಗೆ ಗುರಿಯಾಗಿರುವ ಮತ್ತು ಇವುಗಳಿಂದ ಹೊರಬರುವ ಮಾರ್ಗೋಪಾಯಗಳು ಇಲ್ಲದೆ ತನ್ನ ಜೀವನವನ್ನೇ ಕೊನೆಗಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಅತಿರೇಕದ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವವನು" ಎಂದು ವಿವರಿಸುತ್ತದೆ.

ಮತ್ತೊಂದು ವಿವರಣೆಯು ಸಂಕಷ್ಟದಲ್ಲಿರುವ ರೈತನೆಂದರೆ: " ತನ್ನೆಲ್ಲಾ ನೈಜ ಕೃಷಿ ಮತ್ತು ಕೃಷಿಯೇತರ ದುಡಿಮೆಗಳಿಂದಲೂ ತನ್ನ ಕುಟುಂಬದ ನೈಜ ಅಗತ್ಯಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸಲು ವಿಫಲವಾಗಿರುವವನು. ಇದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಆತ/ಆಕೆ ಸಾಂಸ್ಥಿಕ ಅಥವಾ ಖಾಸಗಿ ಸಾಲದ ಮೊರೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಆ ಸಾಲಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸುವಷ್ಟು ಆದಾಯ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಆಗದಿರುವುದರಿಂದ ಮರುಪಾವತಿ ಮಾಡುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವಿಲ್ಲದೆ ಸಾಲದ ಸುಳಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿ ಬೀಳುತ್ತಾರೆ. ಇಂಥ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅವರು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಯಂತೆ ಹಠಾಶ ತೀರ್ಮಾನವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬಹುದು."

ಈ ಎಲ್ಲಾ ಚರ್ಚೆಗಳ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ :

" ಯಾವುದೇ ರೈತ ಈ ಕೆಳಗಿನ ಎರಡು ಅಥವಾ ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ಮಾನದಂಡಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸಿದರೂ ಆತ/ಆಕೆಯನ್ನು ಸಂಕಷ್ಟದಲ್ಲಿರುವ ರೈತನೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಲಾಗುವುದು:

ಅ) ಯಾವುದೇ ರೈತ ತನ್ನ ಕುಟುಂಬದ ಭೂಮಿ ಮತ್ತೆಲ್ಲಾ ಉತ್ಪಾದಕ ಆಸ್ತಿಪಾಸ್ತಿಗಳ ನಗದು ಮೊತ್ತಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಸಾಂಸ್ಥಿಕ ಅಥವಾ ಅನೌಪಚಾರಿಕ ಮೂಲದ ಸಾಲವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆಂದರೆ ಅಥವಾ

ಆ) ಸಾಂಸ್ಥಿಕ ಮತ್ತು ಅನೌಪಚಾರಿಕ ಮೂಲಗಳ ಸಾಲದ ಮೇಲಿನ ಬಡ್ಡಿಗಳು ಕುಟುಂಬದ ಎಲ್ಲಾ ಮೂಲಗಳ ಆದಾಯದ ಶೇ.50ರಷ್ಟಕ್ಕಿಂತ ಅಧಿಕವಾಗಿದ್ದರೆ(ಇದರಿಂದಾಗಿ ದೈನಂದಿನ ಬಳಕೆಗೂ ನಗದು ಇಲ್ಲವಾಗುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದ್ದರೆ)"

ಅವರನ್ನು ಸಂಕಷ್ಟದಲ್ಲಿರುವ ರೈತನೆಂದು ಗುರುತಿಸಬೇಕೆಂದು ತೀರ್ಮಾನಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಹಲವಾರು ಪರಿಣಿತರು ನಡೆಸಿರುವ ಮೇಲಿನ ಈ ಚರ್ಚೆಗಳು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸುವಂತೆ ಒಬ್ಬ ರೈತ ತನ್ನ ನಿಯಂತ್ರಣವನ್ನು ಮೀರಿದ ಕಾರಣಗಳಾದ ಮಾರುಕಟ್ಟೆ, ಬೆಳೆ ಹಾನಿ ಇನ್ನಿತಾದ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಸಾಲದ ವಿಷ ವೃತ್ತಕ್ಕೆ ಸಿಲುಕುತ್ತಿದ್ದಾನೆ ಮತ್ತು ಅದರಿಂದ ಹೊರ ಬರುವ ಯಾವುದೇ ಸಾಂಸ್ಥಿಕ ಅಥವಾ ಸಾಮಾಜಿಕ ಆಸರೆಯಿಲ್ಲದೆ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಯಂಥ ಹಠಾಶ ಕ್ರಮಕ್ಕೆ ಮುಂದಾಗುತ್ತಿದ್ದಾನೆ.

ಹೀಗಾಗಿ ಈ ಎಲ್ಲಾ ರೈತ ವಿರೋಧಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಹುಟ್ಟಿಸುತ್ತಿರುವ ಹಠಾಶೆಯಿಂದ ಮತ್ತು ನಿಶ್ಚಯಾಂಕತೆಯಿಂದ ರೈತನೊಬ್ಬ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗೆ ದೂಡಲ್ಪಡುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಆತನ ವ್ಯಕ್ತಿ ವಿಲಕ್ಷಣತೆ(ಇಡಿಯೋಸಿಂಕ್ರಟಿಕ್)ಗೆ ಸಮೀಕರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ಇದು ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಹತ್ಯೆಯೇ ವಿನಃ ರೈತರು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಯಲ್ಲ.

ಆದರೆ ಇದನ್ನು ಗುರುತಿಸಲು ನಿರಾಕರಿಸುವ ನಿರ್ದಯಿ ಸರಕಾರ, ನಿರುತ್ತರ ಸಮಾಜ ಇವುಗಳಿಂದ ಒಂದು ಪ್ರಜಾಸತ್ತೆಯನ್ನು ಹಾಗೂ ನಿಶ್ಚಯಾಂಕ ರೈತರ ಬದುಕನ್ನು ಕಾಪಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ 'ವಾರ್ತಾಭಾರತಿ'ಯು ರೈತರ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳಿಗೆ ಕಾರಣವೇನೆಂದು ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹಾಗೂ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ಭೇಟಿ ನೀಡಿ, ವರದಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಸಲಹೆಯನ್ನು ನನ್ನ

ಮುಂದಿಟ್ಟಿತು. ಅದರ ಭಾಗವಾಗಿ ಕೈಗೊಂಡ ಅಧ್ಯಯನ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಭೇಟಿ ಮತ್ತು ವಿಶ್ಲೇಷಣೆಯನ್ನು ವಾರ್ತಾಭಾರತಿಯು 13 ದಿನಗಳ ಕಾಲ ಸುದ್ದಿಮಾಲಿಕೆಯಾಗಿ ಪ್ರಕಟಿಸಿತ್ತು. ಈಗ ಇದನ್ನು 'ಲಂಕೇಶ್' ಪ್ರಕಾಶನ ಪುಸ್ತಕದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಮುಂದಿಡುತ್ತಿದೆ. ನಿರ್ದಯಿ ಪ್ರಭುತ್ವದ ಗುಣಲಕ್ಷಣಗಳನ್ನೇ ಮಾದ್ಯಮಗಳೂ ಮೈಗೂಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವ ಈ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ 'ವಾರ್ತಾಭಾರತಿ'ಯ ಮತ್ತು 'ಲಂಕೇಶ್' ಸಂಸ್ಥೆಯ ಈ ಸಂವೇದನಾಶೀಲತೆಗೆ ನಾನು ಚಿರಋಣಿಯಾಗಿದ್ದೇನೆ.

ಈ ಅಧ್ಯಯನದ ಮೂಲ ಉದ್ದೇಶ ರೈತರ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಕಾರಣಗಳೇನು? ಸಾರ್ವತ್ರಿಕ ಕಾರಣಗಳೇನು? ಸರಕಾರದ, ಬ್ಯಾಂಕುಗಳ, ಲೇವಾದೇವಿಗಾರರ ಪಾತ್ರವೇನು? ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಗ್ರಾಮೀಣ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ತನ್ನ ಸಹಜವಿಯೊಬ್ಬನು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಯನ್ನು ತಡೆಗಟ್ಟಲಾಗದಷ್ಟು ಭಾವನಾತ್ಮಕ ಬೆಂಬಲವನ್ನು ನೀಡಲಾಗಿರುವುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನು? ಇದಕ್ಕೆ 1991ರ ನಂತರ ಅದರಲ್ಲೂ ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾಗಿ 1995ರ ನಂತರ ಕೃಷಿ ನೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಆರ್ಥಿಕ ನೀತಿಗಳಲ್ಲಿ ಬಂದಿರುವ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಕಾರಣ? ಈ ಬದಲಾವಣೆಗಳು ನಮ್ಮ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿನ ಭಾವನಾತ್ಮಕ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಬೆಂಬಲ ರಚನೆಗಳನ್ನೆಷ್ಟು ದೃಢಪಡಿಸಿದೆ ಅಥವಾ ಹಾಳುಮಾಡಿದೆ? ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಈ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳನ್ನು ತಡೆಗಟ್ಟಲು ದೀರ್ಘಕಾಲೀನ ಮತ್ತು ಅಲ್ಪಕಾಲೀನ ಕ್ರಮಗಳೇನಾಗಿರಬೇಕು? ಇವೇ ಇನ್ನಿತ್ಯಾದಿ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಅಧ್ಯಯನವನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುವ ಮುನ್ನ ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಇದ್ದಿತು.

ಈ ಅಧ್ಯಯನದಲ್ಲಿ ಕಂಡುಕೊಂಡ ಸತ್ಯಗಳನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಜೊತೆ ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಸಮಾನ ಗ್ರಹಿಕೆಗಾಗಿ ಮತ್ತು ರೈತರ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳನ್ನು ತಡೆಗಟ್ಟಬಹುದಾದ ಪ್ರಾಯಾಸದಲ್ಲಿ ಇಡೀ ಸಮಾಜ ಒಟ್ಟಾಗಿ ತೊಡಗುವುದಕ್ಕಾಗಿ.

ಕರ್ನಾಟಕದ ಕೃಷಿ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟಿನ ಮತ್ತು ರೈತರ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳ ಸ್ಥೂಲ ವಿವರಗಳು

2007ರ ಮಧ್ಯಭಾಗದಲ್ಲಿ ನಡೆದ ವಿಧಾನಸಭಾ ಅಧಿವೇಶನದಲ್ಲಿ ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ಸದಸ್ಯರೊಬ್ಬರು ರೈತರ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳ ಬಗೆಗೆ ಕೇಳಿದ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಉತ್ತರಿಸುತ್ತಾ ಕರ್ನಾಟಕ ಸರಕಾರವು ಈ ಕೆಳಗಿನ ವಿವರಗಳನ್ನು ನೀಡಿದೆ. ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ 2003ರ ಏಪ್ರಿಲ್‌ನಿಂದ 2007ರ ಜೂನ್‌ವರೆಗೆ 1514 ರೈತರ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಪ್ರಕರಣಗಳು ದಾಖಲಾಗಿವೆ. ಇದರಲ್ಲಿ 2006-07ನೇ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ 320 ರೈತರ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಪ್ರಕರಣಗಳು ವರದಿಯಾಗಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಜನವರಿ 2007ರಿಂದ ಜೂನ್ 2007ರವರೆಗೆ 113 ರೈತರ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಪ್ರಕರಣಗಳು ವರದಿಯಾಗಿವೆ. ಈ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳಿಗೆ ಕಾರಣವೇನೆಂದು ಸದಸ್ಯರೊಬ್ಬರು ಕೇಳಿದ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಸರಕಾರ ಈ ರೀತಿ ಉತ್ತರಿಸಿದೆ. 'ಕೃಷಿಸಾಲ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ವಿಫಲತೆ, ಸಡಿಲಗೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವ ಸಾಮಾಜಿಕ ಭದ್ರತೆ, ದುಶ್ಚಟಗಳು, ಮಕ್ಕಳ ಮದುವೆಯ ಸಾಲ, ಅನಾರೋಗ್ಯ, ಬಗ್ಗುಹರಿಯದ ಕುಟುಂಬ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು, ಇತ್ಯಾದಿಗಳು ರೈತರ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗೆ ಕಾರಣಗಳಿರಬಹುದೆಂದು ಗುರುತಿಸಲಾಗಿದೆ. ಇದನ್ನು ತಡೆಗಟ್ಟಲು ಸರಕಾರವು ಅಗತ್ಯ ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳುತ್ತಿದೆ.' ಆ ಕ್ರಮಗಳೇನೆಂದು ವಿವರಿಸುತ್ತಾ ಸರಕಾರ ದೊಡ್ಡ ಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ನೀಡಿದೆ.

- (1) ಶೇ. 4ರ ಬಡ್ಡಿ ದರದಲ್ಲಿ ಸಹಕಾರಿ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಮೂಲಕ ರೈತರಿಗೆ ಸಾಲ ನೀಡುವುದು.
- (2) ಶೇ. 75ರ ರಿಯಾಯಿತಿ ದರದಲ್ಲಿ ಸಣ್ಣ ಮತ್ತು ಅತಿಸಣ್ಣ ರೈತರಿಗೆ ಬಿತ್ತನೆ ಬೀಜ ವಿತರಿಸುವುದು.
- (3) ಬೆಂಬಲ ಬೆಲೆಗಿಂತ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಕೃಷಿ ಉತ್ಪನ್ನಗಳ ದರವು ಕುಸಿದಲ್ಲಿ ಮಾರುಕಟ್ಟೆ ಮಧ್ಯಪ್ರವೇಶದ ಮೂಲಕ ರೈತರ ಕೃಷಿ ಉತ್ಪನ್ನಗಳನ್ನು ಖರೀದಿಸುವುದು.
- (4) ಟ್ರಾಕ್ಟರ್, ಪವರ್ ಪಿಲ್ಲರ್‌ಗಳಿಗೆ ಶೇ. 50ರ ರಿಯಾಯಿತಿಯಲ್ಲಿ ವಿತರಣೆ.
- (5) ಎತ್ತು ಮತ್ತು ಬಂಡಿಯನ್ನು ಸಣ್ಣ ಮತ್ತು ಅತಿಸಣ್ಣ ರೈತರಿಗೆ ಶೇ. 50ರ ರಿಯಾಯಿತಿಯಲ್ಲಿ ವಿತರಿಸುವುದು.
- (6) ರಿಯಾಯಿತಿ ದರದಲ್ಲಿ ಹನಿ ನೀರಾವರಿ ಮತ್ತು ತುಂತುರು ನೀರಾವರಿ ಉಪಕರಣಗಳನ್ನು ವಿತರಿಸುವುದು.....'

ಇದಲ್ಲದೆ ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಎಂದರೆ 2003ರಿಂದ 2007ರವರೆಗೆ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡ ಕುಟುಂಬಗಳಿಗೆ ತಲಾ ಒಂದು ಲಕ್ಷ ರೂ.ಗಳಂತೆ 607 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ಮಂಜೂರು ಮಾಡಲಾಗಿದೆ.

ಇದು ರೈತರ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳನ್ನು ಸರಕಾರ ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ರೀತಿ. ಇದಲ್ಲದೆ ಸರಕಾರವೇ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ರೈತರ ಒಟ್ಟಾರೆ ಸಹಕಾರಿ ಸಾಲ 2500 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳಷ್ಟಿದ್ದರೆ ಸರಕಾರ ಒದಗಿಸಿರುವುದು ಕೇವಲ 750 ಕೋಟಿ ರೂ.ಗಳಷ್ಟು ಮಾತ್ರ.

ಈ ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಲು ಈ ಅಧ್ಯಯನದಲ್ಲಿ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಈ ಅಧ್ಯಯನ ಕೈಗೊಂಡಿದ್ದು 2007ರ ಮೇ ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ, ಮುಗಿದದ್ದು ಜೂನ್ ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ. ಅದರ ನಂತರ ಈವರೆಗೆ ಕನಿಷ್ಠ ಪಕ್ಷ 30ಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ರೈತರು ರಾಜ್ಯಾದ್ಯಂತ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ಕೇವಲ ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಗಾರರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಸೀಮಿತವಾಗಿಲ್ಲವೆಂದು ಕೃಷಿ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟಿನ ಮತ್ತೊಂದು ಆಯಾಮವು ಎತ್ತಿ ತೋರಿಸುತ್ತಿದೆ.

2007ರ ಮಾರ್ಚ್‌ನಿಂದ ಜೂನ್‌ವರೆಗೆ ಮಂಡ್ಯ ಮತ್ತು ಬೀದರ್ ಎರಡೂ ಸೇರಿ 70ಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಗಾರರು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಜೂನ್ ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಗಾರರ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟನ್ನು ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಮಂಡ್ಯ ಮತ್ತು ಬೀದರ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡ 10 ರೈತ ಕುಟುಂಬಗಳಿಗೆ ಭೇಟಿ ನೀಡಿ, ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ವಿವರಗಳನ್ನು ಪಡೆಯಲಾಯಿತು. ಇದರಲ್ಲಿ ಮಂಡ್ಯ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಪಳಲಗೆರೆ ತಮ್ಮಣ್ಣ, ಸಾದೋಳಲು ಬಸವೇಗೌಡ, ಮಾದಪುರದ ಕೃಷ್ಣೇಗೌಡ ಹಾಗೂ ಗೊಂದಿ ಹಳ್ಳಿಯ ನಂಜೇಗೌಡರ ಕುಟುಂಬಗಳಿಗೆ ಅವರ ಹೊಲಗಳಿಗೆ ಭೇಟಿ ನೀಡಿ, ಹಳ್ಳಿಯ ಜನರನ್ನು ಜಿಲ್ಲಾ ಕೃಷಿ ಅಧಿಕಾರಿಯನ್ನೂ, ಸ್ಥಳೀಯ ರೈತ ಸಂಘದ ಮುಖಂಡರುಗಳನ್ನು ಸಂದರ್ಶಿಸಿ ವಿವರವಾದ ಮಾಹಿತಿಗಳನ್ನು ಪಡೆಯಲಾಯಿತು. ಜಿಲ್ಲೆಯ ಕೃಷಿ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಪ್ರಕಾರ 2006-07ರ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ಮಂಡ್ಯ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ 19 ರೈತರು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಮತ್ತು ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಗಾರರಾಗಿದ್ದಾರೆ.

ಅದೇ ರೀತಿ ಬೀದರ್ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡ ಸಣ್ಣ ಮತ್ತು ಅತಿ ಸಣ್ಣ ರೈತರಾದ ರಾಜಪ್ಪ ಕಮಟಾಣ, ಮೇಳಗಿ ಕಲ್ಲಪ್ಪ ಖಾರಬಾರಿ, ಆನಂದವಾಡಿಯ ಮನೋಹರ್ ಭೂರೆ, ಶಿರಕಟ್ಟಿನ ಹಳ್ಳಿಯ ಶಿವಾನಂದ ಬಿರಾದರ್ ಇವರ ಮನೆಗಳಿಗೆ ಭೇಟಿ ನೀಡಿ ವಿವರವಾದ ಮಾಹಿತಿಗಳನ್ನು ಗ್ರಾಮಸ್ಥರಿಂದಲೂ, ಜಿಲ್ಲಾಧಿಕಾರಿಗಳಿಂದಲೂ ರೈತ ಸರಕಾರ ಮುಖಂಡರುಗಳಿಂದಲೂ ಪಡೆಯಲಾಯಿತು. ಬೀದರ್ ಸಹಕಾರಿ ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆ (ಬಿಎಸ್‌ಎಸ್‌ಕೆ) ಮಾಲೀಕರಾದ ಪ್ರಕಾಶ್ ಖಂಡ್ರೆಯವರನ್ನು ಭೇಟಿ ಮಾಡಿ ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆ ಮಾಲೀಕರ ದೃಷ್ಟಿಕೋನವನ್ನು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಲಾಯಿತು. (ಬೀದರಿನ ರೈತರ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳ ಅಧ್ಯಯನವನ್ನು ಮಾಡುವಲ್ಲಿ ಬೀದರಿನ 'ದಿ ಹಿಂದೂ' ಪತ್ರಿಕೆಯ ಆಗಿನ ಸ್ಥಾನಿಕ ವರದಿಗಾರರಾದ ಹೈಕೇಶ್ ಬಹದ್ದೂರ್ ದೇಸಾಯಿಯವರ ಮತ್ತು ಪ್ರಜಾವಾಣಿಯ ವರದಿಗಾರರಾದ ದೇವು ಪತ್ತಾರವರೂ ನೀಡಿದ ಸಹಕಾರ ಮತ್ತು ಸಹಾಯಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಸ್ಮರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲೇಬೇಕು.) ಅದೇ ರೀತಿ ಗುಲ್ಬರ್ಗಾ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲೂ ಮಾರ್ಚ್ ನಂತರ 5 ರೈತರು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು 7 ಜನ

ರೈತರು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಯ ವಿಫಲ ಪ್ರಯತ್ನ ನಡೆಸಿದ್ದು, ವರದಿಯಾಗಿತ್ತು. ಹೀಗಾಗಿ ಜೂನ್ ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ಗುಲ್ಬರ್ಗಾ ಜಿಲ್ಲೆಗೂ ಭೇಟಿ ನೀಡಿ ಅಲ್ಲಿನ ಪತ್ರಕರ್ತರೂ, ರೈತ ಮುಖಂಡರು ಹಾಗೂ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರಿಂದ ಗುಲ್ಬರ್ಗಾ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಗಾರರ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗಳ ಬಗ್ಗೆ ವಿವರವಾದ ಮಾಹಿತಿಗಳನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳಲಾಯಿತು.

'ವಾರ್ತಾ ಭಾರತಿ'ಯಲ್ಲಿ ಮಾಲಿಕೆಯು ಪ್ರಕಟವಾದ ಮೇಲೆ, ಈಗ ಪುಸ್ತಕ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಹೊರಬರುವ ಮುನ್ನ ರೈತರ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧ ಪಟ್ಟಂತೆ ಸರ್ಕಾರದ ಮತ್ತು ಹಲವಾರು ಕೃಷಿ ತಜ್ಞರ ಈ ಕೆಳಗಿನ ವರದಿಗಳ ಮತ್ತು ಲೇಖನಗಳ ಪರಾಮರ್ಶನ ಮಾಡಲಾಯಿತು.

ರೈತರ ಸಾಲಬಾಧೆಗೆ ಸಂಬಂಧ ಪಟ್ಟಂತೆ:

- 1) ರಿಸರ್ವ್ ಬ್ಯಾಂಕ್ ಆಫ್ ಇಂಡಿಯಾ ನೇಮಕ ಮಾಡಿದ್ದ ಜೋಹಲ್ ನೇತೃತ್ವದ ಪರಿಣಿತರ ಗುಂಪಿನ ಶಿಫಾರಸ್ಸುಗಳು
- 2) ಕೋ-ಆಪರೇಟಿವ್ ಸಾಲದ ಬಗ್ಗೆ ವೈದ್ಯನಾಥನ್ ಸಮಿತಿಯ ಶಿಫಾರಸ್ಸುಗಳು
- 3) ಸಣ್ಣ ಮತ್ತು ಅತಿ ಸಣ್ಣ ರೈತರ ಸಾಲ ಬಾಧೆ ಮತ್ತು ಬಡ್ಡಿ ಸಾಲದ ಬಗ್ಗೆ ಪ್ರೊ.ರಾಧಾಕೃಷ್ಣನ್ ವರದಿಯ ಶಿಫಾರಸ್ಸುಗಳು

ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳ ಪುನಶ್ಚೇತನಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟಂತೆ :

ತುತೇಜ ಸಮಿತಿ ವರದಿ

ಜಾಗತೀಕರಣದ ಕಾಲಘಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಕನಿಷ್ಠ ಬೆಂಬಲ ಬೆಲೆ ಮುಂದುವರೆಸಬೇಕೋ ಬೇಡವೋ ಎಂಬ ಬಗ್ಗೆ

ಪ್ರೊ. ವೈ.ಕೆ.ಅಲಘ್ ಸಮಿತಿ ವರದಿ

ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರದ ರೈತರ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಿರುವ ಕೋಲ್ಕತ್ತದ ದೀಪಕ್ ಧುನೇಜ ಅವರ ವರದಿ

1997-98ರಲ್ಲಿ ಬೀದರ್‌ನಲ್ಲಿ ಆದ ರೈತರ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳ ಬಗೆಗೆ

ಡಾ.ವಾಸವಿ ಅವರ ವಿಶ್ಲೇಷಣಾ ವರದಿ

2002-03ರಲ್ಲಿ ಕರ್ನಾಟಕದ ದಕ್ಷಿಣ ಭಾಗದ ಹಲವು ಜಿಲ್ಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಆದ ರೈತರ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳ ಬಗೆಗೆ ಪಿಡಿಎಫ್ ನಡೆಸಿದ ಅಧ್ಯಯನದ ಮಾಹಿತಿ.. ಇನ್ನಿತಾದಿಗಳು

ಈ ವರದಿಯಲ್ಲಿರುವ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಪ್ರಕರಣಗಳು 2007ರಲ್ಲಿ ಮಂಡ್ಯ ಮತ್ತು ಬೀದರ್‌ನಲ್ಲಿ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡ ರೈತರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟವು. ಅದೇ ರೀತಿ ಕಾರಣಗಳ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆಯಲ್ಲಿ ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಗಾರರಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಭಾಗವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದರೂ ಒಟ್ಟಾರೆಯಾಗಿ ಜಾಗತೀಕರಣದ ಕಾಲಘಟ್ಟದಲ್ಲಿ ವಾಣಿಜ್ಯ ಕೃಷಿಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಕೊಂಡಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ಸಣ್ಣಮತ್ತು ಅತಿಸಣ್ಣ ರೈತರು ಸಮಾನವಾಗಿ ಎದುರಿಸುತ್ತಿರುವ ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆಯನ್ನು ಮಾಡಿ ಸಮಾನ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ಹುಡುಕುವ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಮಾಡಲಾಗಿದೆ.

ಈ ಎಲ್ಲಾ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳಿಗೂ ಸಮಾನವಾಗಿರುವ ಕೃಷಿ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟಿನ ಕಾರಣಗಳು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿವೆ. ಅವುಗಳ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆಗೆ ಹೋಗುವ ಮುನ್ನ ನಾವು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಕಂಡ ಈ ಮೇಲಿನ 9 ಪ್ರಕರಣಗಳ ಘೋರ ಚಿತ್ರಣಗಳ ಹೇಳುವುದೇನೆಂದು ಸ್ವಲ್ಪ ಗಮನಿಸೋಣ.

ಕಂಬನಿಯ ಕುಯಿಲು

ಮಂಡ್ಯ ಜಿಲ್ಲೆ ಸಕ್ಕರೆಯ ಸಿಹಿಗೆ ಹೆಸರು ಮಾಡಿರುವ ಜಿಲ್ಲೆ. ಆದರೆ ಈ ಸಕ್ಕರೆ ಕಳೆದ 3-4 ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಗಾರರಿಗೆ ಸಿಹಿಗಿಂತ ಕಹಿ ನೀಡಿರುವುದೇ ಹೆಚ್ಚು. ವಳಲಗೆರೆ ತಮ್ಮಣ್ಣ ಒಬ್ಬ ಸಾಧಾರಣ ರೈತ. ಆತ ಕಳೆದ ಮಾರ್ಚ್ 17ರಂದು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಾಗ ಆತನ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಲಕ್ಷದ ಐವತ್ತು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಸಾಲವಿತ್ತು. ಇದರಲ್ಲಿ 50,000 ರೂಪಾಯಿಯಷ್ಟು ಸಾಲವನ್ನು ಆತ ಶೇ. 5 ಬಡ್ಡಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ಥಳೀಯ ಲೇವಾದೇವಿಗಾರರಿಂದ ಪಡೆದಿದ್ದ. ಸ್ಟೇಟ್ ಬ್ಯಾಂಕ್ ಆಫ್ ಇಂಡಿಯಾದಿಂದ ಮೂವತ್ತು ಸಾವಿರ ಸಾಲವನ್ನು, ಸ್ಥಳೀಯ ಸಹಕಾರಿ ಬ್ಯಾಂಕಿನಿಂದ ಹದಿನೈದು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಸಾಲವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡಿದ್ದ. ಆತನ ಹೆಂಡತಿ ಸ್ಥಳೀಯ ಸ್ತ್ರೀಶಕ್ತಿ ಸಂಘಗಳಿಂದ 20,000 ಸಾಲ ಪಡೆದು ರೇಷ್ಮೆ ಕೃಷಿ ನಡೆಸುವ ವಿಫಲ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ತಮ್ಮಣ್ಣನಿಗೆ ಇಬ್ಬರು ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳು. ಆತನ ಹೆಂಡತಿಯ ಮುಂದೆ ಈಗ ಭವಿಷ್ಯವೂ ಭೂತಾಕಾರದ ಪ್ರಶ್ನೆಯಾಗಿ ನಿಂತುಕೊಂಡಿದೆ.

ಮಂಡ್ಯ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಮದ್ದೂರು ತಾಲ್ಲೂಕಿನ ಸಾದೋಳು ಬಸವೇಗೌಡ 2007ರ ಜೂನ್ 2ನೇ ತಾರೀಖಿನಂದು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡ. ನಾವು ಅವರ ಮನೆಗೆ ಭೇಟಿ ನೀಡಿದಾಗ ಬಸವೇಗೌಡರ 13ನೇ ದಿವಸದ ಕ್ರಿಯಾಕರ್ಮಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧತೆ ನಡೆದಿತ್ತು. ಅವರ ಹಿರಿಮಗ ಚಿತಾ ಭಸ್ಮವನ್ನು ಕಾವೇರಿ ನದಿಗೆ ಬಿಡಲು ಸಂಗಮಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದ. ಆತನ ಹೆಂಡತಿ ಅತ್ತು ಅತ್ತು ಕೊನೆಗೆ ಮೂಲೆ ಸೇರಿದ್ದರು. ನಮ್ಮ ತಂಡವನ್ನು ಕಂಡು ಗ್ರಾಮಸ್ಥರೆಲ್ಲರೂ ಅವರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿ ಬಸವೇಗೌಡರ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಯ ಕಾರಣಗಳನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾ ಅದರ ಜೊತೆಗೆ ತಮ್ಮ ಬದುಕಿನ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟನ್ನೂ ವಿವರಿಸಿದರು. ಬೇಸಾಯವೆಂದರೆ ನಾಸಾಯ, ನೀಸಾಯ, ಮನೆ ಮಂದಿಯಲ್ಲಾ ಸಾಯ, ಎಂದಾಗಿದೆ ಎಂದು ಹಿ ರಿಯರೊಬ್ಬರು ಹೇಳಿದರು. ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡ ಬಸವೇಗೌಡರಿಗೆ 6 ಎಕರೆ ಜಮೀನಿತ್ತು. 4 ಎಕರೆ ಜಮೀನಿನಲ್ಲಿ ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆದಿದ್ದರು. ಇಷ್ಟು ಜಮೀನಿಗೆ ನೀರು ಹರಿಸಲು ಬೋರ್‌ವೆಲ್ ಒಂದನ್ನು ಕೊರೆಸಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಪದೇ ಪದೇ ಮೋಟಾರು ಸುಟ್ಟು ಕಳೆದೊಂದು ವರ್ಷದಲ್ಲಿ 20,000ಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ಹಣವನ್ನು ಬರೀ ಮೋಟಾರು ರಿಪೇರಿಗಿಂದೇ ಖರ್ಚು ಮಾಡಿದ್ದರು. ಅವರು

ಮಂಡ್ಯ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಸಾದೋಳು ಬಸವೇಗೌಡರ ಮನೆಗೆ ಭೇಟಿ ನೀಡಿದಾಗ ಅವರ ಮಗ ಚಿತಾ ಭಸ್ಮವನ್ನು ಕಾವೇರಿ ನದಿಗೆ ಬಿಡಲು ಸಂಗಮಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದ.

ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಒಂದು ವಾರದ ಮುಂಚೆ ಮತ್ತೆ ಮೋಟಾರು ಸುಟ್ಟು 9 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಖರ್ಚು ಹೆಗಲೇರಿತು. ಸಾಯುವ ಮುನ್ನ ಬಸವೇಗೌಡರ ಮೇಲೆ ನಾಲ್ಕು ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿ ಸಾಲವಿತ್ತು. ಅದರಲ್ಲಿ ವಿಜಯಾಬ್ಯಾಂಕ್‌ನಿಂದ ಮಾಡಿದ ಸಾಲ 70 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಯಾಗಿದ್ದರೆ, ಸಾದೋಳು ಕೋ. ಆಪರೇಟಿವ್ ಬ್ಯಾಂಕ್‌ನಿಂದ ಪಡೆದ ಸಾಲ 34,370 ರೂಪಾಯಿ ಇನ್ನುಳಿದ ಮೂರು ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿ ಸಾಲವನ್ನು ಅವರು ಸ್ಥಳೀಯರಿಂದ ಶೇ. 5 - 6 ಪರ್ಸೆಂಟ್ ಬಡ್ಡಿ ದರದಲ್ಲಿ ಕೈ ಸಾಲ ಪಡೆದಿದ್ದರು. ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಒಂದು ವಾರದ ಮುಂಚಿನಿಂದ ಬಸವೇಗೌಡರು ತೀವ್ರ ಮಾನಸಿಕ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟನ್ನು ಎದುರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರು ಬೆಳೆದ ಕಬ್ಬನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದ್ದ ಮಂಡ್ಯ ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆ ಕೊಳ್ಳುವುದನ್ನು ಸ್ಥಗಿತಗೊಳಿಸಿತ್ತು. ಮತ್ತೊಂದೆಡೆ ಬೋರ್ ಕೈಕೊಟ್ಟು ಸಾಲ ಒಂದೇ ಸಮನೆ ಏರುತ್ತಿತ್ತು. ಬಸವೇಗೌಡರಿಗೆ 3 ಜನ ಮಕ್ಕಳು. ಅದರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಮಾನಸಿಕ ಅಸ್ವಸ್ಥ. ಬಸವೇಗೌಡರ ಜಮೀನು ಕಾಲುವೆಯ ಕೊನೆಗೆ ಬರುವುದರಿಂದ ಕಬ್ಬಿನ ಬೆಳೆಗೆ ಅಗತ್ಯ ಬಿದ್ದಾಗ ನೀರು ಸಿಗುವ ಖಾತರಿ ಇರುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ಬೋರ್ ಮೇಲೆ ಅವಲಂಬನೆ ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ವಿದ್ಯುತ್ ಇಲಾಖೆ ಸಮರ್ಪಕವಾದ ವಿದ್ಯುತ್ ಸರಬರಾಜು ಮಾಡದೆ 3 ಬಾರಿ ಬೋರ್ ಕೆಟ್ಟು ನಿಂತಿದೆ. ಪ್ರತಿಬಾರಿಯೂ ರಿಪೇರಿಗಂದು 5ರಿಂದ 6 ಸಾವಿರ ರೂ. ಖರ್ಚಾಗುತ್ತದೆ. ಇದಲ್ಲದೆ ಗಾಯದ ಮೇಲೆ ಬರೆ ಎಳೆದಂತೆ ಸರಕಾರ 5 ಎಚ್‌ಪಿ ಮೋಟಾರಿಗೆ 2500 ಶುಲ್ಕವನ್ನು ಕಡ್ಡಾಯ ವಸೂಲಿ ಮಾಡಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದೆ. ಇವೆಲ್ಲದರೊಂದಿಗೆ ಯಾವಾಗ ಮಂಡ್ಯ ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆ ಕಬ್ಬು ಖರೀದಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿತೋ ಆಗ ಬಸವೇಗೌಡರು ತೀವ್ರ ಹತಾಶೆಗೆ ಗುರಿಯಾದರು ಹೀಗಾಗಿ ಹತಾಶರಾದ ಬಸವೇಗೌಡರು ಮೇ 2ರಂದು ತಮ್ಮದೇ ಹೊಲದಲ್ಲಿ ವಿಷಕುಡಿದು ಪ್ರಾಣ ಬಿಟ್ಟರು.

ಮಂಡ್ಯ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಕೃಷ್ಣರಾಜಪುರ ತಾಲ್ಲೂಕಿನ ಮಾದಪುರ ಕೊಪ್ಪಲಿನ ಕೃಷ್ಣೇಗೌಡರು ಮೇ 28ರಂದು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡರು. ಅವರಿಗೆ ಒಂದು ಎಕರೆ ಇತ್ತು ಗುಂಟೆ ಜಮೀನು ಮಾತ್ರ ಇತ್ತು. ಇಬ್ಬರು ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳು. ಸುವರ್ಣ ಮತ್ತು ಇಂದ್ರ. ಸುವರ್ಣ ದೂರದ ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಗಾರ್ಮೆಂಟ್ ಕಾರ್ಖಾನೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಾಳೆ. ನಾವು ಕೃಷ್ಣೇಗೌಡರ ಮನೆಗೆ ಭೇಟಿ ಇತ್ತಾಗ ಆಕೆ ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ತೆರಳದೆ ನೋಂದ ಅಮ್ಮ ಹಾಗೂ ಚಿಕ್ಕ ತಂಗಿಯ ಸಾಂತ್ವನಕ್ಕಾಗಿ ವಾಪಾಸು ಬಂದು 15 ದಿನಗಳಾಗಿತ್ತು. ಕೃಷ್ಣೇಗೌಡರು ಈ ಬಾರಿ ತಮ್ಮ

ಜಮೀನಿನಲ್ಲಿ ಕಬ್ಬನ್ನು ಹಾಕಿದ್ದರು. ಏಕೆಂದರೆ ಏಸಿಎಲ್ ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆ ತಾನು ಒಪ್ಪಂದ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳದ ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಗಾರರಿಂದಲೂ ಕಬ್ಬು ಖರೀದಿ ಮಾಡುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಖರೀದಿಯನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿಬಿಟ್ಟಿತು. ಆಗ ಕೃಷ್ಣೇಗೌಡರ ಮೈಮೇಲೆ 1,30,000 ರೂ ಸಾಲವಿತ್ತು. ಅದರಲ್ಲಿ 70,000 ರೂಪಾಯಿ ಅವರಿವರಿಂದ ಹೆಚ್ಚಿನ ಬಡ್ಡಿಗೆ ಪಡೆದ ಕೈ ಸಾಲವಾಗಿತ್ತು. ಗ್ರಾಮೀಣ ಬ್ಯಾಂಕಿನಿಂದ 11,000 ರೂಪಾಯಿ ಸಾಲ ದೊರಕಿತ್ತು. ಸ್ಥಳೀಯ ಕೋ. ಆಪರೇಟಿವ್ ಬ್ಯಾಂಕ್‌ನ ಸಾಲದ ಆಸೆಯನ್ನೇ ಕೃಷ್ಣೇಗೌಡರು ಕೈ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ಏಕೆಂದರೆ ಅದು ಕೇವಲ ದೊಡ್ಡವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಸಿಗುವ ಸಾಲವಾಗಿತ್ತು. ಅತೀ ಸಣ್ಣ ರೈತರಾದ ಕೃಷ್ಣೇಗೌಡರು ಅತಿಯಾದ ಮೌನಿಯೂ ಆಗಿದ್ದರು. ಏಸಿಎಲ್ ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆ ಕಬ್ಬು ಖರೀದಿ ಮಾಡದೆ ಹೋದರೆ ಗತಿಯೇನು ಎಂದು ದಿಗ್ಭ್ರಾಂತಗೊಂಡಿದ್ದರು. ಏಕೆಂದರೆ ಸ್ಥಳೀಯರು ತಿಳಿಸಿದಂತೆ ಒಂದು ಎಕರೆ ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಯಲು ಕನಿಷ್ಠ 20,000 ರೂಪಾಯಿ ಖರ್ಚು ತಗಲುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಕೃಷ್ಣೇಗೌಡರ ಜಮೀನು ಕಾಲುವೆಯ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಬರುವುದರಿಂದ ನೀರು ಸಿಗುವ ಖಾತರಿ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಬೋರ್‌ವೆಲ್ ಕೊರೆಸುವಷ್ಟು ಆರ್ಥಿಕ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವಿಲ್ಲದೆ ಕೃಷ್ಣೇಗೌಡರು ವರ್ಷಕ್ಕೆ 6,000 ರೂಪಾಯಿ ಹಣ ನೀಡಿ ಪಕ್ಕದ ಜಮೀನಿನಿಂದ ನೀರನ್ನು ಖರೀದಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಹೀಗಾಗಿ ಒಟ್ಟಾರೆ ಹೆಚ್ಚುವರಿ ವೆಚ್ಚ ಅವರನ್ನು ಸಾಲದ ಬಲೆಗೆ ದೂಡಿತ್ತು. ಹತಾಶರಾದ ಕೃಷ್ಣೇಗೌಡರು ಮೇ 28ರಂದು ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಹೊಲಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಬರುತ್ತೇನೆಂದು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿ ಹೋದವರು ತಮ್ಮ ಜಮೀನಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಬೇವಿನಮರಕ್ಕೆ ನೇಣು ಬಿಗಿದುಕೊಂಡು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡರು.

ಇದೇ ಮಾದಪುರದಿಂದ ಕೇವಲ 3 ಕಿ.ಲೋ.ಮೀಟರ್ ದೂರದಲ್ಲಿರುವ ಗೊಂದಿಹಳ್ಳಿಯ ನಂಜೇಗೌಡರು ಜೂ. 9ರಂದು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡರು. ನಾವು ಅವರ ಮನೆಗೆ ಭೇಟಿ ಇತ್ತಾಗ ಅವರ ಒಬ್ಬನೇ ಗಂಡುಮಗ ಧರ್ಮ 3ನೇ ದಿನದ ಕ್ರಿಯಾಕರ್ಮಕ್ಕೆ ಪಕ್ಕದೂರಿಗೆ ತೆರಳಿದ್ದ. ನಂಜೇಗೌಡರಿಗೆ ಒಂದೂವರೆ ಎಕರೆ ಜಮೀನು. ಅವರು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಾಗ ಒಂದು ಲಕ್ಷ ರೂ. ಸಾಲ ಅವರ ತಲೆ ಮೇಲಿತ್ತು. ಅದರಲ್ಲಿ ಮಾದಪುರ ಸಹಕಾರ ಸಂಘದಿಂದ 11,000 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಸಾಲ ದೊರೆಯುತ್ತಿದ್ದರೆ ಅಧಿಕ ಬಡ್ಡಿಯ ಕೈಸಾಲದ ಮೊತ್ತ 80,000 ರೂಪಾಯಿ. ಇದರ ಜೊತೆಗೆ 2 ಬಾರಿ ಬೋರ್ ಕೈ ಕೊಟ್ಟು ರಿಪೇರಿಗೆ ಹೋಗಿತ್ತು ಒಂದು ವಾರದ ಹಿಂದಷ್ಟೇ ಸಹಕಾರ ಸಂಘದಿಂದ ಸಾಲ ವಾಪಾಸು ಮಾಡಲು ನೋಟೀಸ್ ಸಹ ಬಂದಿತ್ತು. ಇವಿಷ್ಟು

Copyright © 2004 by John Wiley & Sons, Inc.

ಸಿಗುತ್ತದೆ: ಆದರೆ ಕಬ್ಬು ಕಟಾವು ಆಗದೆ ತಿಂಗಳು ಕಳೆಯುತ್ತಾ ಹೋದಷ್ಟು ತೂಕ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ತೂಕ ಕಡಿಮೆಯಾದಷ್ಟು ಬೆಲೆ ಕಡಿಮೆ ಸಿಗುತ್ತದೆ. ಮಾದಪುರದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಗೊಂದಿಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ 18ರಿಂದ 20 ತಿಂಗಳಾದರೂ ಕಬ್ಬುಗಳು ಒಣಗಿದ ಕಟ್ಟಿಗೆಯಂತಾಗಿರುವುದನ್ನು ಮತ್ತು ಜಮೀನಿನಲ್ಲಿ ಹಾಗೇ ಕಟಾವು ಆಗದೆ ಇರುವುದನ್ನು ಕಂಡೆವು. ಗೊಂದಿಹಳ್ಳಿಯ ನಂಜೇಗೌಡರ ಕಬ್ಬು ಸಹ ಕಟಾವು ಆಗದೆ 14 ತಿಂಗಳು ದಾಟಿತ್ತು. ಕಟಾವಿನ ಪರ್ಮಿಟ್‌ನ್ನು ಪಡೆಯಲು ರೈತರ ಐಸಿಎಲ್ ಕಂಪನಿಯ ಏಜೆಂಟ್‌ಗೆ 5,000 ರೂಪಾಯಿ ಲಂಚವನ್ನು ನೀಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಲಾರಿಯನ್ನು ತರುವ ಡ್ರೈವರ್‌ಗೆ ಬಾಟಬೀಟ್ 1,000 ರೂ. ಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇಷ್ಟು ಅಧಿಕ ಹಣವನ್ನು ವೆಚ್ಚ ಮಾಡಲು ಶಕ್ತಿ ಇರುವ ರೈತರ ಕಬ್ಬು ಕಟಾವು ಆಗುತ್ತದೆ. ಉಳಿದವರ ಕಬ್ಬು ಹಾಗೇ ಒಣಗುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಆದರೊಂದಿಗೆ ರೈತನ ಬದುಕನ್ನು ಒಣಗಿಸುತ್ತದೆ. ಐಸಿಎಲ್ ಕಂಪನಿ ಕಬ್ಬು ಅರೆಯುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸುವ ಘೋಷಣೆ ಮಾಡಿದ 10 ದಿನದಲ್ಲೇ ನಂಜೇಗೌಡರು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡರು. ಅವರ ಮಗ ಧರ್ಮನಿಗೆ ಇಬ್ಬರು ಮಕ್ಕಳು. ಒಬ್ಬ ಅಂಗವಿಕಲ, ಕಾಲು ನಿಲ್ಲದೆ ಬೆನ್ನುಮೂಳೆ ಸರಿಯಿಲ್ಲದೆ ಸದಾ ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಅಲ್ಲಿರುವ ರೈತರೆಲ್ಲರ ಬದುಕಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಸಹ ಹಾಗೆಯೇ ಇದೆ. ಕೃಷ್ಣರಾಜಪುರ ತಾಲ್ಲೂಕಿನ ಕಾನೆಯ ಹಳ್ಳಿಯಾದ ಗೊಂದಿಹಳ್ಳಿಗೆ ದಿನಕ್ಕೆ ಒಂದು ಬಸ್ಸು ಮಾತ್ರ ಬರುತ್ತದೆ. ಹಳ್ಳಿಯ ಅರ್ಧ ಫರ್ಲಾಂಗ್ ದೂರದಲ್ಲಿ ಹೇಮಾವತಿ ತುಂಬಿ ಹರಿಯುತ್ತಾಳೆ. ಹಳ್ಳಿಗೆ ಹೋಗದೆ ಹೊರ ರಸ್ತೆಯಿಂದ ಈ ನದಿಯನ್ನು ಮತ್ತು ಹಳ್ಳಿಯನ್ನು ನೋಡಿದವರಿಗೆ ಎಂತಹ ಸುಂದರವಾದ ಹಳ್ಳಿ ಎಂತಹ ಭಾಗ್ಯವಂತ ಜನರು ಎಂದೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ವಾಸ್ತವವೆಂದರೆ ಜೋರು ಮಳೆ ಬಂದು ಹೇಮಾವತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರವಾಹ ಉಕ್ಕಿ ಹರಿದರೆ ಗೊಂದಿ ಹಳ್ಳಿಯ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಮನೆಯ ಅಡಿಪಾಯದಿಂದಲೂ ನೀರಿನ ಬುಗ್ಗೆ ಜಿಸುಗುತ್ತದೆ. ಹೀಗಾಗಿ ವರ್ಷದ ಅಷ್ಟು ದಿನಗಳೂ ಇಡೀ ಹಳ್ಳಿ ಮಲೇರಿಯಾದಿಂದ ನರಳುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿರಲಿ 20 ಕಿಲೋಮೀಟರ್ ದೂರದ ತನಕ ಒಂದು ಸರಕಾರಿ ಆಸ್ಪತ್ರೆ ಇಲ್ಲ. ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಹೋಗಲು ಬಸ್ ಸೌಕರ್ಯವಿಲ್ಲ. ಈ ಹಳ್ಳಿಯಿಂದ ಕನಿಷ್ಠ 20 ಮಕ್ಕಳು ದಿನನಿತ್ಯ 5ರಿಂದ 10 ಕಿಲೋಮೀಟರ್ ನಡೆದು ಪಕ್ಕದ ಹಾಸನ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಇತರ ಕೇಂದ್ರಗಳಿಗೆ ಓದಲು ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ವಿಪರ್ಯಾಸವೆಂದರೆ ಮಣ್ಣಿನ ಮಗ ದೇವೇಗೌಡರ ಪುತ್ರರತ್ನವಾದ ರೇವಣ್ಣನವರ ಕ್ಷೇತ್ರ ಈ ಹಳ್ಳಿಗೆ 20 ಕಿಲೋಮೀಟರ್ ದೂರದಲ್ಲಿದೆ. ಅದ್ಭುತವಾದ ರಸ್ತೆ, ಆಸ್ಪತ್ರೆ, ಶಾಲೆ, ಕಾಲೇಜು ಎಲ್ಲಾ ಸೌಲಭ್ಯಗಳೊಂದಿಗೆ ಹೆಲಿಪ್ಯಾಡ್‌ನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ಆ ಗ್ರಾಮ ಈ ಕಿಗ್ರಾಮದಿಂದ ಕೇವಲ 20 ಕಿಲೋ ಮೀಟರ್ ದೂರದಲ್ಲಿರುವುದು ಈ ದೇಶದ 60 ವರ್ಷಗಳ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ತಾರತಮ್ಯಕ್ಕೆ ಹಿಡಿದ ಕೈಗನ್ನಡಿಯಾಗಿದೆ.

ಜೂನ್ ತಿಂಗಳ ಅಂತ್ಯದಲ್ಲಿ ರೈತರ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳನ್ನು ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಲು ಬೀದರಿಗೆ ಭೇಟಿ ನೀಡಲಾಯಿತು. ಈಗಾಗಲೇ ಹೇಳಿದಂತೆ ಬೀದರ್ ಹಾಗೂ ಬಾಲ್ಕಿ ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡ 5 ಪ್ರಕರಣಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಲಾಯಿತು. ಈ ಸಾಲಿನ ಬೀದರ್ ರೈತರ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ 2006 ಜುಲೈ 19ರಿಂದ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ಇಲ್ಲಿಯೂ ಸಹ ಸಾಲದ ಬಾಧೆ ವಿವರಿಸಲು ಅಸಾಧ್ಯವೆಂಬಷ್ಟು ತೀವ್ರವಾಗಿದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಬಾಲ್ಕಿ ತಾಲ್ಲೂಕಿನ ಗ್ರಾಮವೊಂದರಲ್ಲಿ 80,000 ರೂ. ಸಾಲ ಪಡೆದ ರೈತ 4 ವರ್ಷದಲ್ಲಿ 3,20,000 ರೂ.ನಷ್ಟು ತೀರಿಸಬೇಕಾಗಿ ಬಂತು. ಶಿರಕಟ್ಟಣ

ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಅಣ್ಣತಮ್ಮಂದಿರಿಬ್ಬರು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡ ಪ್ರಕರಣ ನಮ್ಮ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬಂದಿತ್ತು. ಉಡಬಾಳ ಎಂಬ ಮತ್ತೊಂದು ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಗರ್ಭಿಣಿ ಹೆಂಗಸೊಬ್ಬಳು ತನ್ನ ಇನ್ನೊಂದು ಮಗನ ಜೊತೆ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡರು. ಇದನ್ನು ಸಂವೇದನಾಶೀಲ ಪ್ರತಿಕರ್ತರು ಮೂರು ಜನರ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಯೆಂದು ದಾಖಲಿಸಿದರೆ ಬಂಡೆಗಲ್ಲಿನಂತ ಸರಕಾರ ಇದನ್ನು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಯ ಪ್ರಕರಣವೆಂದೇ ಗಣನೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಮತ್ತೊಂದು ಪ್ರಕರಣದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ರೈತ ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆಗೆ ತಾನು ಬೆಳೆದ ಕಬ್ಬನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ತಾಕೀತು ಮಾಡದಿದ್ದರೆ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಾಗಿ ಪತ್ರ ಬರೆದದ್ದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಮೇ 11ರಂದು ತಹಶೀಲ್ದಾರ್ ಕಛೇರಿಯಲ್ಲಿ ಪೆಟ್ರೋಲ್ ಸುರಿದುಕೊಂಡು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗೂ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ. ಅವನನ್ನು ಉಳಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿ ತಹಶೀಲ್ದಾರರ ಕೈಗೂ ಕೂಡಾ ರೈತರ ಭವಣೆಯ ಬಿಸಿ ಬೆಂಕಿಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ತಟ್ಟಿತು. ಮತ್ತೊಂದು ಪ್ರಕರಣದಲ್ಲಿ ಔರಾದ್ ತಾಲ್ಲೂಕಿನ ರೈತನೊಬ್ಬ ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆ ತನ್ನ ಕಬ್ಬನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳದಿದ್ದರೆ ಸಾಯುವುದಾಗಿ ಬೆದರಿಸಿ ನೂರು ಅಡಿ ಎತ್ತರದ ಬಿಎಸ್‌ಎನ್‌ಎಲ್ ಟವರ್ ಮೇಲೆ ಹತ್ತಿ ಕೂತಿದ್ದ. ಕೊನೆಗೆ ಅಧಿಕಾರಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ಮನವೊಲಿಸಿ ಆತನನ್ನು ಕೆಳಗಿಳಿಸಬೇಕಾಯಿತು. ಬೀದರ್ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಈಗಾಗಲೇ ಹೇಳಿದಂತೆ 2007ರ ಮಾರ್ಚ್ ತಿಂಗಳ ಆಚೆಗೆ 40ಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ರೈತರು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಮಾರ್ಚ್ ನಂತರವೇ ಏಕೆಂದರೆ ಮಾರ್ಚ್‌ನ ನಂತರ ಕಬ್ಬು ಖರೀದಿ ನಿಲ್ಲಿಸುವುದಾಗಿ ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳು ಘೋಷಿಸಿದವು. ಬೀದರ್ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ 3 ಸಹಕಾರಿ ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳಿವೆ. 9 ಖಂಡಸಾರಿಗಳಿವೆ. ಬೀದರ್ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ 7 ಲಕ್ಷ ಎಕರೆ ಜಮೀನಿದ್ದರೆ 3 ಲಕ್ಷ ಹೆಕ್ಟೇರ್‌ಷ್ಟು ಜಮೀನು ಉಳುಮೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. 40 ಶೇಕಡ ಜೊಳ ಬೆಳೆದರೆ 30 ಸಾವಿರ ಹೆಕ್ಟೇರ್‌ನಲ್ಲಿ ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಯುತ್ತಾರೆ. 1966ರಿಂದಲೇ ಇಲ್ಲಿ ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಯಲು ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತಾದರೂ, ಈ ಹಿಂದೆಯೆಂದು ಇಷ್ಟು ಬಿಕ್ಕಟ್ಟು ಸಂಭವಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಕಳೆದ ಬಾರಿ ರೈತರು ಬೆಳೆದ ಕಬ್ಬನ್ನು ಕೇವಲ ಬೀದರಿನ ಸಹಕಾರಿ ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳಲ್ಲದೆ ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರದ ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳೂ ಅಧಿಕ ಬೆಲೆ ನೀಡಿ ಕೊಂಡುಕೊಂಡಿದ್ದವು.

ಮಂಡ್ಯ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ರೈತರು ತಾವು ಬೆಳೆದ ಕಬ್ಬನ್ನು ತಾವೇ ಕಟಾವು ಮಾಡಿ ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆಯ ಗೇಟಿನ ಬಳಿ ತರಬೇಕು. ಅಂದರೆ ಕಟಾವು ಹಾಗೂ ಸಾಗಾಣಿಕೆ ಖರ್ಚೆಲ್ಲ ರೈತರದ್ದೇ. ಆಗ ಒಂದು ಟನ್ ಕಬ್ಬಿಗೆ ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳು 900ರಿಂದ 1000 ರೂ. ನೀಡುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ಬೀದರ್‌ನಲ್ಲಿ ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳೇ ಕಟಾವಿಗೆ ಕೂಲಿಗಳನ್ನು ಸಾಗಾಣಿಕೆಗೆ ಲಾರಿಯನ್ನು ಕಳಿಸಿಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಆ ವೆಚ್ಚವನ್ನು ತಾವು ಭರಿಸಿ ಟನ್ ಕಬ್ಬಿಗೆ 1200 ರೂ. ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರದ ಕೆಲವು ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳು 1400ರಿಂದ 1600 ರೂ. ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದದ್ದು ಉಂಟು. ಹೀಗಾಗಿ ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಯುವುದು ರೈತರಿಗೆ ಒಂದು ಲಾಭದಾಯಕವಾದಂತಹ ಉದ್ಯಮವೇ ಆಗಿಬಿಟ್ಟಿತ್ತು. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಬೀದರಿನಲ್ಲಿ ರೈತರು ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕವಾಗಿ ತೊಗರಿಯನ್ನು ಬೆಳೆಯುತ್ತಾರೆ. ಒಂದು ಎಕರೆ ಜಮೀನಿಗೆ 6 ಕ್ವಿಂಟಾಲ್ ತೊಗರಿ ಬೆಳೆಯಬಹುದು. ಕ್ವಿಂಟಾಲ್‌ಗೆ 2500 ರೂಪಾಯಿಯಂತೆ ಅದು ಎಕರೆಗೆ 15,000 ರೂ. ಆದಾಯ ತಂದು ಕೊಡುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಅದೇ ಒಂದು ಎಕರೆ ಜಮೀನಿನಲ್ಲಿ 25 ಟನ್ ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಯಬಹುದು. ಟನ್ನಿಗೆ 1100 ರೂ.ನಂತೆ ಅದು ಎಕರೆಗೆ 26,000 ರೂ. ಆದಾಯವನ್ನು ತಂದುಕೊಡುತ್ತದೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಕಳೆದ ಹತ್ತು ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಸಾವಿರಾರು ರೈತರು ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಯಲು ಮುಂದಾಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಕಳೆದ ವರ್ಷ ಕೇವಲ ಇಪ್ಪತ್ತು ಸಾವಿರ ಹೆಕ್ಟೇರ್ ಜಮೀನಿನಲ್ಲಿ

ಮಾತ್ರ ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆದಿದ್ದರೆ ಈ ವರ್ಷ 30 ಸಾವಿರ ಹೆಕ್ಟೇರ್ ಜಮೀನಿನಲ್ಲಿ ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಯಲಾಗಿದೆ. ಹಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಗಾರರು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೇಕೆ? ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಬೀದರಿನಲ್ಲಿ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡ ರೈತ ಕುಟುಂಬಗಳನ್ನು ಸಂದರ್ಶಿಸಿದೆವು.

ಬೀದರ್ ನಗರಕ್ಕೆ ಕೇವಲ 8 ಕಿಲೋಮೀಟರ್ ದೂರದಲ್ಲಿರುವ ರಾಜಪ್ಪ ಕಮಟಾಣ ಎ. 18ರಂದು ಸಾಲದ ಬಾಧೆಗೆ ಬೆದರಿ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ನಾವು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಭೇಟಿ ನೀಡಿದ ಹಿಂದಿನ ದಿನ ಆಗಿನ ಜಿಲ್ಲಾ ಉಸ್ತುವಾರಿ ಮಂತ್ರಿ ಯಾದ ಕಾಶಂಪುರ್‌ರವರು ಅವರ ಮನೆಗೆ ಭೇಟಿ ನೀಡಿದ್ದರು. ಅವರ ಭೇಟಿಗೆ ಸ್ಪಂದಿಸಿ ಅವರ ಕಾರು ಓಡಾಡುವ ರಸ್ತೆ ಸಜ್ಜುಗೊಂಡಿತ್ತು. ಅದರೂ ರಾಜಪ್ಪನ ಮನೆಯ ಭೀಕರ ಬಡತನ ಮಾತ್ರ ಏನೇನೂ ಸುಧಾರಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ರಾಜಪ್ಪನ ಮಗ

ಬಾಬು ರಾಜಪ್ಪ ಬದುಕಿನ ಬವಣೆ ತಾಳದೇ ಕಳೆದ ವರ್ಷವಷ್ಟೇ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದ. ಉಳಿದ 3 ಮಕ್ಕಳ ಜೊತೆ ರಾಜಪ್ಪನ ಹೆಂಡತಿ ರಂಗಮ್ಮ ಬದುಕನ್ನು ನೀಸುವ ಸಮಾಲಿಂದ ಕಂಗಾಲಾಗಿದ್ದರು. ರಾಜಪ್ಪರಿಗೆ ಕೇವಲ 33 ಗುಂಟೆ ಜಮೀನು ಮಾತ್ರ ಇದೆ. ಅಂದರೆ ಒಂದು ಎಕರೆಗೂ ಕಡಿಮೆ. ಅವರು ಸಾಯುವಾಗ ಅವರ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ 1,25,000 ರೂ. ಸಾಲವಿತ್ತು. ಅದರಲ್ಲಿ ಅಂಜುಮಾನಿನಿಂದ ಪಡೆದ ಸಾಲ 15,000 ರೂ.ಗಳಾಗಿದ್ದರೆ ಉಳಿದ 1,10,000 ರೂ. ಸಾಲ ಅವರಿಂದಲೇ ಶೇ. 5ರಿಂದ ಶೇ. 10ರ ಬಡ್ಡಿ ದರದಲ್ಲಿ ಪಡೆದ ಸಾಲವಾಗಿತ್ತು. ಈ ಎಲ್ಲಾ ಸಾಲವನ್ನು ತೀರಿಸಲು ಇದ್ದ ಏಕೈಕ ಭರವಸೆ ಎಂದರೆ ಬೀದರಿನ ಸಹಕಾರಿ ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆ. ಆದರೆ ಯಾವಾಗ ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆ ಕಬ್ಬು ಕೊಳ್ಳುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿತೋ ಆ ಘೋಷಣೆಯಾದ ಒಂದು ವಾರದೊಳಗೆ ರಾಜಪ್ಪ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡರು. ಈಗ ರಂಗಮ್ಮ ದಿನಗೂಲಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾ ಬದುಕನ್ನು ನಡೆಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ತನ್ನೊಂದಿಗೆ ತನ್ನ 3 ಮಕ್ಕಳ ಹೊಟ್ಟೆಯನ್ನು ತುಂಬಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಬೀದರ್ ಜಿಲ್ಲೆಯ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಗ್ರಾಮೀಣ ಉದ್ಯೋಗ ಖಾತರಿ ಯೋಜನೆ (ಎನ್.ಆರ್.ಇ.ಜಿ.ಎ.) ಯಡಿ ಬರುತ್ತದೆ. ಇದರ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ಕನಿಷ್ಠ ಕೂಲಿ 70 ರೂ.ಗಳನ್ನಾದರೂ ನೀಡಲೇಬೇಕು. ರಂಗಮ್ಮ ಈ ಯೋಜನೆಯಡಿಯ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರೂ ಆಕೆಗೆ ಸಿಗುತ್ತಿರುವ ನಿತ್ಯ ಕೂಲಿ 20 ರೂ. ಮಾತ್ರ ಉಳಿದದ್ದೆಲ್ಲಾ ಆಕೆಯ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವ ದಲ್ಲಾಳಿಯ ಪಾಲು!

ಬೀದರ್ ತಾಲ್ಲೂಕಿನ ಮೇಳಗಿ ಗ್ರಾಮದ ಕಲ್ಲಪ್ಪ ಕಾರಬಾರಿ 2007ರ ಏಪ್ರಿಲ್ 7ರಂದು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡರು. ಅವರಿಗೆ ನಾಲ್ಕು ಎಕರೆ ಜಮೀನು. ಅದರಲ್ಲಿ 2 ಎಕರೆ ಜಮೀನಿನಲ್ಲಿ ಕಬ್ಬನ್ನು ಬೆಳೆದಿದ್ದರು. ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆದು 14 ತಿಂಗಳಾದರೂ ಕಟಾವು ಆಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದೇ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಕಬ್ಬು ಅರೆಯುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸುವುದಾಗಿ ಬೀದರಿನ ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳು ಘೋಷಿಸಿದ್ದವು. ನಂತರ

ಕಾರ್ಖಾನೆ ರೈತರು ಬೆಳೆದ ಎಲ್ಲಾ ಕಬ್ಬನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆಂದು ಭರವಸೆ ನೀಡಿದರೂ ನಂತರ ಏಕಾಏಕಿ ಮಾರ್ಚ್ ನಂತರ ಖರೀದಿಯನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿತು. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಮೇ - ಜೂನ್ ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ಜೇವರ್ಗಿಯಲ್ಲಿ ರೈತರು 17 ದಿನ ಅಮರಣಾಂತ ಉಪವಾಸ ಕುಳಿತರು. ಅವರಲ್ಲಿ 10 ಜನ ರೈತರು ಜಿಲ್ಲಾಧಿಕಾರಿಗಳ ಮುಂದೆ ತೀವ್ರವಾದ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಯ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ನಡೆಸಿದರು. ಆನಂತರವಷ್ಟೇ ಆಗಿನ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿ ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿಯವರು ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆ ಮಾಲೀಕರ ಮತ್ತು ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಗಾರರ ಸಭೆಯೊಂದನ್ನು ಕರೆದದ್ದು.

ಗುಲ್ಬರ್ಗ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ರೈತರನ್ನು ಶೋಷಿಸುತ್ತಿರುವ ಇನ್ನೊಂದು ಕುತೂಹಲಕರ ಸಂಗತಿಯೊಂದು ಕಣ್ಣಿಗೆ ರಾಚುವಂತಿತ್ತು. ಗುಲ್ಬರ್ಗ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ 1200 ಹಳ್ಳಿಗಳಿವೆ. ರೈತ ಮುಖಂಡರೊಬ್ಬರ ಅಂದಾಜಿನ ಪ್ರಕಾರ ಗುಲಬರ್ಗದ 1,200 ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ 12,000 ಟ್ರಾಕ್ಟರ್‌ಗಳಿವೆ. ಏಕೆಂದು ವಿಚಾರಿಸಿದರೆ ದಂಗುಬಡಿಸುವಂತಹ ಸಂಗತಿ ಬಯಲಿಗೆ ಬಂದಿತು. ರೈತರಿಗೆ ಕೃಷಿ ಸಾಲ ನೀಡುವ ಸರಕಾರದ ಯೋಜನೆಯನುಸಾರ ಹಲವಾರು ಬ್ಯಾಂಕುಗಳು ನೀರಾವರಿ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಸ್ಥಿತಿವಂತ ರೈತರಿಗೆ ಸಾಲ ಕೊಡಿಸಲು ಮುಂದಾಗುತ್ತಿವೆ. ಅದರಲ್ಲೂ ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರದ ನೀತಿಯ ಪ್ರಕಾರ ಕೃಷಿ ಉಪಕರಣಗಳಿಗೆ ವಿಶೇಷ ಸಾಲ ಯೋಜನೆ ರೈತರ ತುರ್ತಿನ ಕೃಷಿ ಅಗತ್ಯಗಳಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಟ್ರಾಕ್ಟರ್ ಪವರ್ ಟೆಲ್ಲರ್‌ಗಳ ಮಾರಕವಾದ ವಾತಾವರಣವನ್ನಷ್ಟೇ ನಿರ್ಮಿಸುತ್ತಿವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಜೇವರ್ಗಿ ತಾಲ್ಲೂಕಿಗೆ ನೀರಾವರಿ ಬಂದ ಕೂಡಲೇ ಐಸಿಐಸಿಐ ಬ್ಯಾಂಕ್ ಏಜೆಂಟರು ಹಳ್ಳಿಹಳ್ಳಿಗೆ ನುಗ್ಗಿ 5 ಎಕರೆಯಷ್ಟು ಭೂಮಿ ಇರುವ ರೈತರನ್ನು ಹಿಡಿದು ಬಲವಂತವಾಗಿ ಟ್ರಾಕ್ಟರ್ ಸಾಲ ಕೊಡಿಸಿದರು. ಒಂದು ವರ್ಷದ ತನಕ ಈ ಸಾಲವನ್ನು ಹಿಂತಿರುಗಿಸುವ ಅಗತ್ಯವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಒಂದು ವರ್ಷದೊಳಗೆ ದಿನಕ್ಕೆ 1000 ರೂ.ನಷ್ಟು ಆದಾಯವನ್ನು ರೈತ ದುಡಿಯದಿದ್ದರೆ ಈ ಸಾಲವನ್ನು ತೀರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ಬಹಳಷ್ಟು ಕಡೆ ರೈತರ ಟ್ರಾಕ್ಟರ್‌ಗಳು ಬ್ಯಾಂಕ್‌ಗಳಿಂದ ಜಪ್ತಿಗೊಳಪಡುತ್ತವೆ. ಅದನ್ನು ಜಪ್ತಿ ಮಾಡುವ ಏಜೆಂಟರು ಐಸಿಐಸಿಐ ಬ್ಯಾಂಕ್‌ನವರೇ ಆಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಅಷ್ಟು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಟ್ರಾಕ್ಟರ್ ಸಾಲ ಪಡೆದ ರೈತನ ಜಮೀನಿನ ಪಹಣಿಯ ಮೇಲೆ ಋಣಭಾರ ನಮೂದಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಆತ ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಬ್ಯಾಂಕ್ ಸಾಲ ತೀರಿಸುವುದಿಲ್ಲವೋ ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಬೇರೆ ಯಾವ ಸಾಲ ಪಡೆಯಲು ಅನರ್ಹನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಆದರೆ ಅದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಆತ ಕಬ್ಬು ಇತ್ಯಾದಿಗಳಂತಹ ಹೆಚ್ಚು ಹಣಕಾಸಿನ ಅಗತ್ಯವನ್ನು ಬೇಡುವ ಕೃಷಿ ಮಾಡಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುತ್ತಾನೆ. ಸಾಲ ಸಿಗದಿದ್ದರೆ ಆತ ಕೃಷಿ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಮತ್ತೊಂದೆಡೆ ಕೃಷಿ ಮಾಡದಿದ್ದರೆ ಟ್ರಾಕ್ಟರ್ ಸಾಲವನ್ನು ತೀರಿಸಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟಿನಿಂದಾಗಿ ಗುಲ್ಬರ್ಗದ ಬಹುಪಾಲು ರೈತರು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಆಜುಬಾಜು ಸುಳಿಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಕಾರಣದಿಂದಾಗಿಯೇ ಕಳೆದ ಮೇ 27ರಂದು ಗುಲ್ಬರ್ಗ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಜೇವರ್ಗಿ ತಾಲ್ಲೂಕಿನ ಕೊಲ್ಲೂರು ಅಣ್ಣರಾಯ ಎಂಬುವವರು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡರು. ಈ ಬಗೆಯ ಹಲವಾರು ಉದಾಹರಣೆಗಳು ಗುಲ್ಬರ್ಗ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಎದುರಾದವು. ಕಳೆದ ಒಂದು ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಗುಲ್ಬರ್ಗ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವವರು 4 ಜನರೇ ಆದರೂ ಬಹುಪಾಲು ರೈತರ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟಿನಲ್ಲಿದೆ.

ICICI ಎಂಬ ಜೇಡವೂ ರೈತರೆಂಬ ನೋಣಗಳೂ...

2007ರ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ICICI ಬ್ಯಾಂಕ್ ನೀಡಿದ ಸಾಲ ತೀರಿಸಲಾಗದೆ ಮೈಸೂರು ಜಿಲ್ಲೆಯ ಹೊಸ ಪುರದ ಮಂಜುನಾಥ ಮತ್ತು ಚಾಮರಾಜನಗರ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಹರವು ಸಿದ್ಧರಾಜು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡರು.

ICICI ಬ್ಯಾಂಕ್ ನೀಡಿದ ಟ್ರಾಕ್ಟರ್ ಸಾಲ ತಮ್ಮನ್ನು ಸುಲಿಯಲೆಂದೇ ಹೆಣೆಯಲಾಗಿರುವ ಜೇಡರ ಬಲೆಯೆಂದು ಅರಿಯದೇ ಹೋದ ಈ ಇಬ್ಬರು ನಡದಷ್ಟು ಅಮಾಯಕ ರೈತರು ಆ ಸಾಲದ ಬಲೆಯಿಂದ ಹೊರಬರಲಾಗದೆ ಪ್ರಾಣವನ್ನೇ ತೆತ್ತರು. ಜೇಡ ಹೇಗೆ ಬಲೆ ನೇಯುವುದು ನೋಣಗಳ ಬೇಟೆ ಗಾಗಿಯೋ ಹಾಗೆ ICICI ಬ್ಯಾಂಕ್ ಹಾಗೂ ಇನ್ನಿತರ ಖಾಸಗಿ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳು ಟ್ರಾಕ್ಟರ್ ಮತ್ತಿತರ ಸಾಲದ ಯೋಜನೆ ಹಾಕಿರುವುದೇ ರೈತರನ್ನು ಸುಲಿಯಲು. ಏಕೆಂದರೆ ಆ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳ ಟ್ರಾಕ್ಟರ್ ಸಾಲ ಯೋಜನೆಯ ಹಿಂದೆ ಸಾಲ ನೀಡಿ ನಿರಂಕುಶವಾಗಿ ಬಡ್ಡಿ ಸುಲಿಯುವ ಮತ್ತು ಟ್ರಾಕ್ಟರ್ ಕಂಪನಿಗೆ ಮಾರುಕಟ್ಟೆ ಒದಗಿಸುವ ಕುತಂತ್ರವೇ ಹೆಚ್ಚಿದೆ. ಇದು ಖಾಸಗಿ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳು ಸಹ ಕನಿಷ್ಠ ಶೇ.18ರಷ್ಟು ಸಾಲವನ್ನು ಗ್ರಾಮೀಣ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಕಡ್ಡಾಯ ವಾಗಿ ನೀಡಲೇಬೇಕೆಂಬ ರಿಸರ್ವ್ ಬ್ಯಾಂಕಿನ ಆದೇಶವನ್ನು ಅವರು ಅನುಷ್ಠಾನಕ್ಕೆ ತರುತ್ತಿರುವ ರೀತಿ! ಏಕೆಂದರೆ ರೈತರಿಗೆ ನೀಡಲಾಗುವ ಯಾವುದೇ ಸಾಲಗಳು ರೈತರ ಉತ್ಪಾದಕತೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುವ ಸಲಹೆಗಳು ಮತ್ತು ಯೋಜನೆಗಳ ಜೊತೆ ಜೊತೆಗೆ ಅನುಷ್ಠಾನಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದವು. ಅದರಿಂದ ರೈತರ ಉದ್ಧಾರ ಎಷ್ಟಾಗುತ್ತಿತ್ತು ಎಂಬುದು ಬೇರೆಯೇ ಮಾತಾದರೂ ಕನಿಷ್ಠ ಒಂದು ಯೋಜನೆ ಮತ್ತು ಸಲಹೆಯಾದರೂ ಇರುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ICICI ಬ್ಯಾಂಕ್ ನೀಡುವ ಟ್ರಾಕ್ಟರ್ ಸಾಲದ ಯೋಜನೆಯ ಹಿಂದೆ ಆ ಬಗೆಯ ಯಾವುದೇ ಸಲಹೆಗಳೂ ಇಲ್ಲ, ಯೋಜನೆಗಳೂ ಇಲ್ಲ. ಅವು ಅಗತ್ಯವಿದ್ದರೂ, ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಸಾಲ ಕೊಟ್ಟು ಬಡ್ಡಿ ಹೀರುವ; ಟ್ರಾಕ್ಟರ್ ಮಾರಿ ಲಾಭ ಮಾಡುವ ಬ್ಯಾಂಕ್ ಮತ್ತು ಟ್ರಾಕ್ಟರ್ ಕಂಪನಿ ಕುತಂತ್ರವಲ್ಲದೆ ಮತ್ತೇನಲ್ಲ.

ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡ ಹೊಸಪುರದ ಮಂಜುನಾಥನ ಅಥವಾ ಹರವೆ ಸಿದ್ಧರಾಜುವಿನ ಕಥೆಯನ್ನೇ ನೋಡಿ. ಜೊತೆಗೆ ಅವರಂತೆ ಟ್ರಾಕ್ಟರ್ ಕೊಂಡು ಸಾಯಲೂ ಆಗದೆ ಬದುಕಲೂ ಆಗದೆ ಒದ್ದಾಡುತ್ತಿರುವ ಇತರ ರೈತರ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನೇ ನೋಡಿ. ಟ್ರಾಕ್ಟರ್ ಅವರ ಬದುಕನ್ನು ಹಸನು ಮಾಡುವ ಬದಲು ಬರ್ಬರಗೊಳಿಸಿದೆ. ಒಂದು ಸಾವಿರ ಜನಸಂಖ್ಯೆಯಿರುವ ಮಂಜುನಾಥರ ಹೊಸಪುರದಲ್ಲಿ 10 ಟ್ರಾಕ್ಟರ್‌ಗಳಿವೆ. ಬಲಿಯಾದ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ರೈತ ಹರವು ಸಿದ್ಧರಾಜುವಿನ ಚಾಮ ರಾಜನಗರ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಮುನ್ನೂರು ಹಳ್ಳಿಗಳಿದ್ದರೆ ಕಳೆದ ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ 4000 ಟ್ರಾಕ್ಟರ್‌ಗಳು ಮಾರಾಟವಾಗಿವೆ. ಅದೇ ರೀತಿ ಹೊಸದಾಗಿ ನೀರಾವರಿಗೆ ಒಳಪಟ್ಟ ಗುಲ್ಬರ್ಗ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ 1200 ಹಳ್ಳಿಗಳಿದ್ದರೆ 12000 ಟ್ರಾಕ್ಟರ್‌ಗಳು ಮಾರಾಟವಾಗಿವೆ. ಅಂದರೆ ಪ್ರತಿ ನೂರಿನ್ನೂರು ರೈತರಿಗೊಂದು ಟ್ರಾಕ್ಟರ್‌ಗಳಿವೆ. ಮತ್ತು ಕಳೆದ ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ರೈತರು ಅದರಲ್ಲೂ ಹೊಸದಾಗಿ ನೀರಾವರಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡ ರೈತರು ಕೊಂಡ ಪ್ರತಿ ಟ್ರಾಕ್ಟರ್‌ಗೂ ICICI ಬ್ಯಾಂಕ್ ಸಾಲ ನೀಡಿದೆ. ಆದರೆ ಟ್ರಾಕ್ಟರ್‌ಗಳು ಕೃಷಿಯಲ್ಲಿ ರೈತರಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಬೇಕೆಂದರೆ ಅದರ ಜೊತೆ ಟಿಲ್ಲರ್‌ಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಟ್ರಾಲಿಗಳನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು. ಆದರೆ ಈ ಬ್ಯಾಂಕು ಬಹುಪಾಲು ಪ್ರಕರಣಗಳಲ್ಲಿ ಅವನ್ನು ಕೊಡುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಜೊತೆಗೆ ಅವು ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗುವುದು ಕೃಷಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಇತರ ಎಲ್ಲಾ ಅವಶ್ಯಕತೆಗಳು ಅಂದರೆ ನೀರು, ಬೀಜ, ಗೊಬ್ಬರ ಇತ್ಯಾದಿಗಳು ಪೂರೈಕೆಗೊಂಡಿದ್ದಾಗ ಮಾತ್ರ. ಕೃಷಿಗೆ ಮೂಲ ಅಗತ್ಯವಾದ ಅವೇ ಇಲ್ಲದಾಗ ಟ್ರಾಕ್ಟರ್ ಹೊರೆಯಾಗುತ್ತದೆಯೇ ವಿನಃ ಬವಣೆ ನೀಗಿಸುವ ಸಾಧನವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಹೊಸಪುರದ ಮಂಜುನಾಥನಿಗೆ ಇದ್ದದ್ದೇ ಐದು ಎಕರೆ ಒಣಭೂಮಿ. ಅದರಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯು ತ್ವಿಡ್ಡು ರಾಗಿ ಮತ್ತು ಸೂರ್ಯಕಾಂತಿ. ನೀರಾವರಿಗೆಂದು ಹೆಚ್ಚು ವೆಚ್ಚ ಮಾಡಲು ಅಶಕ್ತನಾಗಿದ್ದ ಮಂಜುನಾಥನಿಗೆ ICICI ಬ್ಯಾಂಕ್ ಕೊಟ್ಟ ಟ್ರಾಕ್ಟರ್ ಯಾವ ರೀತಿ ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತದೆ? ಆ ಊರಿನಲ್ಲಿ ನೀರಾವರಿ ಸೌಲಭ್ಯ ಇರುವ ರೈತರಿಗೆ ತನ್ನ ಟ್ರಾಕ್ಟರ್‌ನ್ನು ಬಾಡಿಗೆಗೆ ಕೊಡಬಹುದು ಅಥವಾ ಟ್ರಾಲಿಯಿದ್ದರೆ ಕೂಲಿಗಳನ್ನು ಸಾಗಿಸಲು ಉಪಯೋಗಿಸಬಹುದು. ಆದರೆ ನೀರಾವರಿ ಸೌಲಭ್ಯವಿದ್ದು ಟ್ರಾಕ್ಟರ್ ಅಗತ್ಯವಿರುವ ರೈತರಿಗೆ ICICI ಬ್ಯಾಂಕ್ ಈಗಾಗಲೇ ಟ್ರಾಕ್ಟರ್ ಕೊಡಿಸಿರುತ್ತಿತ್ತು. ಬ್ಯಾಂಕು ಗಳು ಟ್ರಾಕ್ಟರ್ ಜೊತೆಗೆ ಟ್ರಾಲಿ ಕೊಡದೇ ಮೋಸ ಮಾಡಿದ್ದವು. ಮಂಜುನಾಥನಂಥ ಸಣ್ಣ ರೈತರಿಗೆ ತಾವೇ ಟ್ರಾಲಿ ಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ಆ ಟ್ರಾಕ್ಟರ್‌ಗಳೂ ಯಾವುದೇ ರೀತಿ ಪೂರಕ ಆದಾಯ ವನ್ನು ತಂದುಕೊಡದೆ ಮನೆಯ ಮುಂದೆ ತುಕ್ಕು ಹಿಡಿಯಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ್ದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಬಡ್ಡಿಯ ಭೀತಿ ಯನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿಸಿದವು ಅಷ್ಟೆ.

ಆದರೆ ರೈತರಿಗೆ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲವೆಂದರೂ, ರೈತರನ್ನು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗೆ ದೂಡುತ್ತಿದ್ದರೂ ICICInಂತಹ ಖಾಸಗಿ ಬ್ಯಾಂಕ್‌ಗಳು ರೈತರನ್ನೇಕೆ ಸಾಯಿಸುತ್ತಿವೆ? ಅದಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರವೇಕೆ ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತಿದೆ?

1991ರಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರಂಭವಾದ ಜಾಗತೀಕರಣ, ಖಾಸಗೀಕರಣ ಮತ್ತು ಉದಾರೀಕರಣ ನೀತಿಗಳು ಹಣಕಾಸು ಕ್ಷೇತ್ರವನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಲಾಭಕೋರ ಕ್ಷೇತ್ರವನ್ನಾಗಿ ಪ್ರವರ್ತಿಸಿವೆ. ಈ ಹಿಂದೆ ಬಡರೈತರಿಗೆ ಮತ್ತು ಕೃಷಿ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಸಿಗುತ್ತಿದ್ದ ಸುಲಭ ದರದ ಸಾಲಗಳನ್ನು ಸಿಗದಂತೆ ಮಾಡಿವೆ. ಅಷ್ಟು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳ ಖಾಸಗೀ ಕರಣವಾದ ನಂತರ ಮತ್ತು ಸಾಲ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಖಾಸಗಿ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳ ಪ್ರವೇಶವಾದ ನಂತರ ಸಾಲ, ಬಡ್ಡಿ, ಆದ್ಯತಾ ಸಾಲ ಇನ್ನಿತಾದ

ಎಲ್ಲಾ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಇದ್ದಷ್ಟು ಜನಪರ ನೀತಿಗಳು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಬದಲಾಗಿ ಲಾಭದಾಯಕತೆ ಏಕೈಕ ಮಾನದಂಡ ವಾಗಿಬಿಟ್ಟಿದೆ. ಅದರ ಭಾಗವಾಗಿಯೇ 2002-03ರಲ್ಲಿ ಗ್ರಾಹಕರಿಗೆ ನೀಡುವ ಸಾಲವನ್ನು ವಸೂಲು ಮಾಡಲು ಬ್ಯಾಂಕುಗಳು ಸಾಲ ವಸೂಲಾತಿಯನ್ನು ಹೊರ ಗುತ್ತಿಗೆಗೆ ಕೊಡುವ ಅಂದರೆ ಗೂಂಡಾ ಗ್ಯಾಂಗುಗಳನ್ನು ನೇಮಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಅವಕಾಶವನ್ನು ನೀಡಲಾಯಿತು. ಇದರ ಸಂಪೂರ್ಣ ಪ್ರಯೋಜನ ಪಡೆದದ್ದು ICICI ಬ್ಯಾಂಕ್. 2006-07ರಲ್ಲಿ ಆ ಬ್ಯಾಂಕಿನ ನಿವ್ವಳ ಆದಾಯ 3,100 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳಾಗಿದ್ದರೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಶೇ.30ರಷ್ಟು ಗ್ರಾಹಕರಿಗೆ ನೀಡಿದ ಸಾಲ ಅಧಿಕ ಬಡ್ಡಿ ಹಾಕಿ ಬಲವಂತದಿಂದ ವಸೂಲು ಮಾಡಿದ್ದರಿಂದ ಬಂದದ್ದು.

ಈ ಬ್ಯಾಂಕು ಸಾಲ ನೀಡಲು ಫಲಾನುಭವಿಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಲೂ ಏಜೆಂಟರನ್ನು ನೇಮಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಅದನ್ನು ವಸೂಲಿ ಮಾಡಲು ಗೂಂಡಾ ಗ್ಯಾಂಗುಗಳನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಇದು ನಗರದಲ್ಲಿ ನೀಡುವ ವಾಹನ ಸಾಲ, ಕ್ರೆಡಿಟ್ ಕಾರ್ಡ್ ಸಾಲ ಇನ್ನಿತಾದಿಗಳನ್ನು ವಸೂಲಿ ಮಾಡಲು ಅನುಸರಿಸುತ್ತಿರುವ ತಂತ್ರಗಳಿಂದ ಕಳೆದ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ದೇಶಾದ್ಯಂತ ಮಧ್ಯಮ ವರ್ಗದ ಐದಾರು ಜನರು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ ಮತ್ತು ದೇಶಾದ್ಯಂತ ICICI ಬ್ಯಾಂಕ್‌ನ ವಿರುದ್ಧ ಕನಿಷ್ಠ ಪಕ್ಷ 2000ಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ಕೇಸುಗಳು ದಾಖಲಾಗಿವೆ. ಈ ಬ್ಯಾಂಕು ನೇಮಿಸಿದ್ದ ಗೂಂಡಾಗಳಿಂದ ದೌರ್ಜನ್ಯಕ್ಕೆ ಗುರಿಯಾದ ಗ್ರಾಹಕರೊಬ್ಬ ಸುಪ್ರೀಂಕೋರ್ಟಿಗೆ ನೀಡಿದ ದೂರನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ಸಾಲ ವಸೂಲಾತಿಯಲ್ಲಿ ಖಾಸಗಿ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸುತ್ತಿರುವ ಗೂಂಡಾಗರಿಯ ಮೇಲೆ ಕ್ರಮ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ರಿಸರ್ವ್ ಬ್ಯಾಂಕಿಗೆ ಸೂಚಿಸಿತು.

2006ರ ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್ 28ರಲ್ಲೊಂದು ಸಾರಿ ಮತ್ತು 2007ರ ನವೆಂಬರ್ 30ರಲ್ಲೊಂದು ಸಾರಿ ಸಾಲ ವಸೂಲಾತಿ ಮಾಡುವಾಗ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳು ಗೂಂಡಾಗರಿ ನಡೆಸದಂತೆ ತಡೆಯಲು ರಿಸರ್ವ್ ಬ್ಯಾಂಕ್ ಕೆಲವು ಮಾರ್ಗದರ್ಶಿ ಸೂತ್ರ ಗಳನ್ನು ವಿಧಿಸಿದೆ. ಅದರ ಪ್ರಕಾರ:

1. ಬ್ಯಾಂಕುಗಳು ಸಾಲ ವಸೂಲಾತಿಗೆ ಏಜೆಂಟರನ್ನು ನೇಮಿಸುವಾಗ ಸೂಕ್ತ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ವಹಿಸಬೇಕು. ಅವರ ಬಗ್ಗೆ ಸಾಲ ತೆಗೆದುಕೊಂಡವರಿಗೆ ಮಾಹಿತಿ ನೀಡಿರಬೇಕು ಮತ್ತು ಆ ಏಜೆಂಟರಿಗೆ ಕಾನೂನುಬದ್ಧ ವಸೂಲಾತಿ ಕ್ರಮಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಮತ್ತು ಗ್ರಾಹಕ ರೊಂದಿಗೆ ವರ್ತಿಸುವ ರೀತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಕನಿಷ್ಠ ನೂರು ಗಂಟೆಗಳ ತರಬೇತಿ ಕೊಟ್ಟಿರಬೇಕು.

2. ಈ ಏಜೆಂಟರು ರಾತ್ರಿ ಹೊತ್ತು ಗ್ರಾಹಕರ ಆವರಣವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸುವಂತಿಲ್ಲ. ಗ್ರಾಹಕರಿಗೆ ನೀಡಿರುವ ದೂರವಾಣಿ ಸಂಖ್ಯೆಗಳನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿ ಬೇರೆ ಸಂಖ್ಯೆಗಳಿಂದ ಫೋನ್ ಮಾಡುವಂತಿಲ್ಲ. ಗ್ರಾಹಕರ ಘನತೆಗೆ ಚ್ಯುತಿ ಆಗುವಂತೆ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳುವಂತಿಲ್ಲ. ಮೌಖಿಕವಾಗಿಯಾಗಲೀ, ದೈಹಿಕವಾಗಲೀ ಬೆದರಿಕೆ ತಂತ್ರವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಬಾರದು.

3. ಸಾಲಕ್ಕಾಗಿ ಒತ್ತೆ ಇಟ್ಟ ಆಸ್ತಿಯನ್ನು ವಶಪಡಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುವಾಗ ಕಾನೂನುಬದ್ಧ ಕ್ರಮವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಬೇಕು ಹೊರತು ಬಲವಂತವಾಗಿ ಮತ್ತು ಏಕಾಏಕಿ ವಶಪಡಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುವಂತಿಲ್ಲ. ಅಂಥ ತೀವ್ರ ಕ್ರಮವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಮುನ್ನ ಸಾಲ ತೆಗೆದು ಕೊಂಡವರಿಗೆ ಕಾನೂನು ಬದ್ಧ ನೋಟೀಸೊಂದು ದನ್ನು ಜಾರಿಮಾಡಬೇಕು ಮತ್ತು ಸಾಲ ತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳುವಾಗಲೇ ಈ ಬಗೆಯ ಸಾಧ್ಯತೆಯನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಮನವರಿಕೆ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿರಬೇಕು.

ಇಂಥ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಿ ಸೂತ್ರಗಳಿದ್ದರೂ ಅವುಗಳನ್ನು ICICI ಬ್ಯಾಂಕ್ ಹೊಸಪುರದ ಮಂಜುನಾಥ ಮತ್ತು ಹರವು ಸಿದ್ಧರಾಜುವಿನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅನುಸರಿಸಲಿಲ್ಲವೇಕೆ? ಏಕೆಂದರೆ ಹಾಗೆ ಶರತ್ತುಗಳನ್ನು

ಪಾಲಿಸಿಬಿಟ್ಟರೆ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟಿನಲ್ಲಿರುವ ಟ್ರಾಕ್ಟರ್ ಕಂಪನಿಯಾಗಲೀ ಖಾಸಗಿ ಬ್ಯಾಂಕ್ ಉದ್ಯಮವಾಗಲೀ ಲಾಭ ಮಾಡಿ ಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಈ ಖಾಸಗಿ ಬ್ಯಾಂಕ್ ಉದ್ಯಮದ ಮತ್ತು ಟ್ರಾಕ್ಟರ್ ಉದ್ಯಮದ ಆರ್ಥಿಕತೆಯನ್ನು ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕೆ ಪೂರಕ ವಾಗಿಯೇ ನೀತಿಗಳನ್ನು ಮಾಡುವ ಸರ್ಕಾರದ ದಲ್ಲಾಳಿತನವನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳದೆ ಈ ಕುತಂತ್ರಗಳು ಅರ್ಥವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಮೊದಲಿಗೆ ICICI ಬ್ಯಾಂಕ್‌ನ ಆಸಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸೋಣ. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ನಡೆದ ಆ ಬ್ಯಾಂಕಿನ ವಾರ್ಷಿಕ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಅವರು ಗುರುತಿಸಿರುವುದೇನೆಂದರೆ ದೇಶದ ಕಾರ್ಪೊರೇಟ್ ಕ್ಷೇತ್ರ ಈಗ ತಮ್ಮಂತ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳ ಸಾಲವನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ನಗರ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಸಾಲದ ಅಗತ್ಯಗಳು ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದ್ದರೂ ಬಹಳ ಬೇಗ ಅದು ಗರಿಷ್ಠ ಮಿತಿ ಮುಟ್ಟಿಬಿಡುತ್ತಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳ ಲಾಭದಾಯಕತೆ ಬೆಳೆಯ ಬೇಕೆಂದರೆ ವಿಶಾಲ ಕೃಷಿ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯನ್ನೇ - ಅದರಲ್ಲೂ ಒತ್ತೆ ಸಾಲಗಳನ್ನ (ಮಾರ್ಟ್‌ಗೇಜ್ ಕ್ರೆಡಿಟ್) - ಆಶ್ರಯಿಸಬೇಕು ಎಂದು ತೀರ್ಮಾನಿಸಿವೆ. ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಹಾಗೆ ಆರ್‌ಬಿಐ ಸಹ ಖಾಸಗಿ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳು ಕೃಷಿ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಕನಿಷ್ಠ ಶೇ.18ರಷ್ಟು ಸಾಲ ನೀಡಲೇ ಬೇಕೆಂದು ಕಡ್ಡಾಯ ಮಾಡಿವೆ. ಹೀಗಾಗಿಯೇ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ICICI ಬ್ಯಾಂಕ್‌ಗೆ ಇದ್ದ ಗ್ರಾಮೀಣ ಗ್ರಾಹಕರ ಸಂಖ್ಯೆ 10 ಲಕ್ಷದಿಂದ ಹೋದ ವರ್ಷ 32 ಲಕ್ಷಕ್ಕೇರಿದೆ. ಗ್ರಾಮೀಣ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಅದು ಕೊಟ್ಟ ಸಾಲದ ಪ್ರಮಾಣ 16,500 ಕೋಟಿ ರೂ. ಗಳಿಗೇರಿದೆ. ಬರುವ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಗ್ರಾಮೀಣ ಗ್ರಾಹಕರ ಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು 2.5 ಕೋಟಿಗೇರಿಸುವ ಗುರಿಯನ್ನು ICICI ಬ್ಯಾಂಕ್ ತನ್ನ ವಾರ್ಷಿಕ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ನಿಗದಿಪಡಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ. ನ್ಯಾಷನಲ್‌ಸ್ಟ್ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳು ಗ್ರಾಮೀಣ ಕ್ಷೇತ್ರದಿಂದ ಕ್ರಮೇಣವಾಗಿ ಹಿಂದೆ ಸರಿಯುತ್ತಿರುವ ಈ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಈ ಗುರಿ ಮುಟ್ಟುವುದು ಕಷ್ಟವೂ ಏನಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಅದು ತನ್ನಂತೆ ಬಡ ರೈತಾಪಿಯನ್ನು ಸುಲಿಯಲು ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡಿರುವ ರ್ಯಾಲಿಸ್, ಟಾಟಾ ಫರ್ಲಿಸ್‌ಸರ್ಸ್, ಮಹಿಂದ್ರಾ ಅಂಡ್ ಮಹಿಂದ್ರಾ ಟ್ರಾಕ್ಟರ್ ಕಂಪನಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಸೇರಿಕೊಂಡು ಬಣ್ಣಬಣ್ಣದ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಸರ್ಕಾರಿ ರೈತ ವಿಸ್ತರಣಾ ಕೇಂದ್ರಗಳನ್ನು ಕ್ರಮೇಣವಾಗಿ ಮುಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಟಾಟಾ ಕಂಪನಿ ತನ್ನ ಗೊಬ್ಬರ ಮತ್ತು ಕ್ರಿಮಿನಾಶಕವನ್ನು ಮಾರಾಟ ಮಾಡಲು ಟಾಟಾ ಕಿಸಾನ್ ಕೇಂದ್ರದ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಹಳ್ಳಿಹಳ್ಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಆ ರೈತನ ನೆಲದ ಗುಣಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ತಕ್ಕನಾಗಿ ಪುಕ್ಕಟೆ ಸಲಹೆ ಯನ್ನೂ ಕೊಡುವ ನಾಟಕವಾಡುತ್ತದೆ. ICICI ಬ್ಯಾಂಕ್ ಅದರ ಜೊತೆ ಸೇರಿ ಟಾಟಾ ಗೊಬ್ಬರ ಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಲ ಕೊಟ್ಟು ಸುಲಿಗೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಅದೇರೀತಿ ರ್ಯಾಲಿಸ್ ಕಂಪನಿ ರೈತರಿಂದ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಗೆ ಬೇಕಾದ ಬೆಳೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಿ ಅದನ್ನು ಬಹುರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಫಾಡ್ ಚೈನ್‌ಗೆ ಸರಬರಾಜು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆ ಆ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗೂ ICICI ಬ್ಯಾಂಕ್ ಸಾಲ ಕೊಡುತ್ತದೆ. ಅದೇರೀತಿ ಕೃಷಿಯಲ್ಲಿ ಯಾಂತ್ರೀಕರಣವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುವ ನೆಪದಲ್ಲಿ ಮಹಿಂದ್ರಾ ಕಂಪನಿ ಟ್ರಾಕ್ಟರ್ ಸರಬರಾಜು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆ ಅದಕ್ಕೂ ICICI ಬ್ಯಾಂಕ್ ಸಾಲ ಕೊಡುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಕ್ರಮೇಣ ಗ್ರಾಮೀಣ ಕ್ಷೇತ್ರದ ಎಲ್ಲ ವಿಭಾಗಗಳಲ್ಲೂ ಆವರಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದೆ.

ನಿಧಾನಕ್ಕೆ ಸ್ತ್ರೀಶಕ್ತಿ ಸಂಘಗಳಿಗೆ ಕಿರುಸಾಲವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಅಮರಿಕೊಳ್ಳುವ ಯೋಜನೆಯೂ ಅದಕ್ಕಿದೆ. ಆದರೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಅವು ಎದುರಿಸುತ್ತಿರುವ ಏಕೈಕ ಸಮಸ್ಯೆ ಸಾಲ ವಸೂಲಾತಿಯದ್ದು. ಖಾಸಗಿ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳಿಗೆ ಅಂಥ ಅನಾನುಕೂಲ ಆಗಬಾರದೆಂಬ ಉದ್ದೇಶದಿಂದಲೇ ಸಾಲ ವಸೂಲಾತಿಯನ್ನು ಹೊರಗುತ್ತಿಗೆ ಕೊಡಲು ಸರ್ಕಾರ ಅನುಮತಿ ಇತ್ತಿದೆ.

ಅದೇರೀತಿ ಟ್ರಾಕ್ಟರ್ ಕಂಪನಿಗಳ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟು. 1990ರ ಮಧ್ಯ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಈ ಎಲ್ಲಾ ಕಂಪನಿಗಳು ವರ್ಷಕ್ಕೆ 2 ಲಕ್ಷದಷ್ಟು ಟ್ರಾಕ್ಟರ್‌ಗಳನ್ನು ಮಾರಾಟ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದವು. ಆದರೆ ಆನಂತರ ಟ್ರಾಕ್ಟರ್ ಉದ್ಯಮ ಕುಸಿದು 1.5 ಲಕ್ಷಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಮಾರಾಟವಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಸರ್ಕಾರದ ಹೊಸ ನೀತಿಯಿಂದ ಮತ್ತು ICICI ಬ್ಯಾಂಕ್‌ನ ಸಹಯೋಗದಿಂದ ಕಳೆದ ವರ್ಷ ಟ್ರಾಕ್ಟರ್ ಮಾರಾಟ 1.9 ಲಕ್ಷಕ್ಕೇರಿದೆ. ಅದರ ಒಟ್ಟು ವ್ಯವಹಾರ 4700 ಕೋಟಿಗೆ ಮುಟ್ಟಿದೆ.

ಈ ವ್ಯವಹಾರಕ್ಕೆ ಪೂರಕವಾಗಿ ಸರ್ಕಾರವೂ ಸಾಲ ಮತ್ತು ಸಾಲ ವಸೂಲಾತಿ ನೀತಿಯನ್ನು ಉದಾರೀಕರಿಸಿದೆ ಯಲ್ಲದೆ ವಸೂಲಾತಿಯನ್ನು ಹೊರಗುತ್ತಿಗೆಗೆ ನೀಡಲು ಅವಕಾಶ ನೀಡಿದೆ. ICICI ಬ್ಯಾಂಕ್‌ನ ಹರಕತ್ತಿನಿಂದ ವಸೂಲಾತಿಯಲ್ಲಿ ಗೂಂಡಾಗಿರಿ ಮಾಡಬಾರದೆಂದು ಆರ್‌ಬಿಐ ಶರತ್ತು ವಿಧಿಸಿದ್ದರೂ ಸಮಸ್ಯೆಯ ಮೂಲವಾಗಿರುವ ಸಾಲ ವಸೂಲಾತಿಯ ಹೊರಗುತ್ತಿಗೆಯನ್ನೇನೂ ರದ್ದು ಪಡಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ. ಸಾಲಕ್ಕೆ ಅಡ ಇಡಲಾಗಿದ್ದ ಆಸ್ತಿಯನ್ನು ಮುಟ್ಟುಗೋಲು ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದರೆ ಶಕ್ತಿ ಪ್ರಯೋಗ ಮಾಡಬಾರದೆಂದು ಮತ್ತು ಕಾನೂನುರೀತ್ಯ ನಡೆಸ ಬೇಕೆಂದು ಮಾತ್ರ ನಿರ್ದೇಶಿಸಿದೆ. ಆರ್‌ಬಿಐ ಸಹ ಈ ಬಗ್ಗೆ ಈಗಾಗಲೇ ಜಾರಿಯಲ್ಲಿರುವ Securitisation and Reconstruction of Financial Assets and Enforcement of Security Interest Act, 2002 (SARFAESI Act) ಅನ್ನು ಬಳಸಬಹುದೆಂದು ಹೇಳಿದೆ. ಈ ಕಾಯಿದೆ ರೈತ ವಿರೋಧಿಯಾಗಿದ್ದು ಸಾಲ ನೀಡಿದ ಸಂಸ್ಥೆ ರೈತನ ಆಸ್ತಿಯನ್ನು ಮುಟ್ಟು ಗೋಲು ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುವುದನ್ನು ಕಾನೂನುಬದ್ಧಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಸರ್ಕಾರವೂ ಈ ಕಾರ್ಪೊರೇಟ್‌ಗಳ ಹಿತಾಸಕ್ತಿ ಕಾಯುವ ಏಜೆಂಟ್ ಆಗಿಬಿಟ್ಟಿದೆ.

ಹೀಗೆ ರೈತರಿಗೆ ಸಾಲ ನೀಡುವ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ICICI ಬ್ಯಾಂಕ್‌ಗೆ ಹೊಸ ಲಾಭದ ಮೂಲ ದೊರೆತು ಅದರ ವಾರ್ಷಿಕ ಲಾಭ 3100 ಕೋಟಿಗೆ ಮುಟ್ಟಿತು. ಟ್ರಾಕ್ಟರ್ ಕಂಪನಿಗಳ ನಸೀಬು ಕುಲಾಯಿಸಿ ಅವರ ವಹಿವಾಟು 4700 ಕೋಟಿ ರೂ.ಗಳಿಗೆ ಮುಟ್ಟಿತು. ಆದರೆ ಇದರಿಂದ ರೈತನಿಗೇನು ಸಿಕ್ಕಿತು? ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು.

ರೈತಾಪಿಯ ಹೋರಾಟದಿಂದ ಹೊಸಪುರದ ಮಂಜುನಾಥ ಮತ್ತು ಹರವು ಸಿದ್ಧರಾಜುರವರ ಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಒಂದಷ್ಟು ಪರಿಹಾರ ಸಿಕ್ಕಿದೆ. ಆದರೆ ICICI ಬ್ಯಾಂಕ್, ಕಾರ್ಪೊರೇಟ್ ಕೃಷಿ ಕಂಪನಿಗಳು ಮತ್ತು ದಲ್ಲಾಳಿ ಸರ್ಕಾರದ ನೀತಿಗಳಿಂದಾಗಿ ಇನ್ನೂ ಎಷ್ಟೋ ರೈತರು ಮಂಜುನಾಥರ ಮತ್ತು ಸಿದ್ಧರಾಜುವಿನ ದಾರಿ ಹಿಡಿಯಲಿಲ್ಲದಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ರೈತಸಂಘ ಮತ್ತು ಇತರ ಪ್ರಗತಿಪರ ಸಂಘಟನೆಗಳು ಒಟ್ಟು ಸೇರಿ

-ಸಾಲ ವಸೂಲಾತಿಯನ್ನು ಹೊರಗುತ್ತಿಗೆಗೆ ಕೊಡುವ ಕ್ರಮವನ್ನೇ ರದ್ದುಪಡಿಸಬೇಕು,

-ಸಾಲ ನೀಡದಿದ್ದರೆ ರೈತರ ಆಸ್ತಿಪಾಸ್ತಿ ಮುಟ್ಟು ಗೋಲು ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುವ ಕಾನೂನನ್ನು ರದ್ದುಪಡಿಸಬೇಕು,

-ಕಡಿಮೆ ಬಡ್ಡಿಗೆ ಸರ್ಕಾರಿ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳೇ ರೈತಾಪಿಗೆ ಸಾಲ ಕೊಡುವ ಮತ್ತು ಒಂದು ಸಮಗ್ರ ರೈತಪರ ನೀತಿ ಜಾರಿಯಾಗುವಂತೆ ಆಗ್ರಹಿಸಲು ಪ್ರೊ. ಎಂ.ಡಿ. ನಂಜುಂಡಸ್ವಾಮಿಯವರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ನೇರ ಕಾರ್ಯಾಚರಣೆಗೆ ಸನ್ನದ್ಧಗೊಳ್ಳುವ ಅಗತ್ಯವಿದೆ.

ಹಂತಕನ ಚಹರೆ...!

ಈ ಮೇಲಿನ ಅಷ್ಟು ಪ್ರಕರಣಗಳಲ್ಲಿ ನಾವು ಗಮನಿಸಿರುವುದು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡ ರೈತನ ಬದುಕನ್ನು ಮಾತ್ರ. ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ರೈತರ ಬದುಕು ಇದಕ್ಕಿಂತ ಭಿನ್ನವಾಗೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಈ ಮೊದಲೇ ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸಿದಂತೆ ಸರಕಾರ ರೈತರ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗೆ ಸಾಲದ ಬಾಧೆಯನ್ನು ಒಂದು ಕಾರಣವನ್ನಾಗಿ ಸೃಷ್ಟಿಸಿದರೂ ಉಳಿದ ಬಹುಪಾಲು ಕಾರಣಗಳನ್ನು ಸರಕಾರವು ರೈತರ ಮೌಢ್ಯದಲ್ಲಿ, ದುಶ್ಚಟಗಳಲ್ಲಿ ಹುಡುಕಲು ಯತ್ನಿಸುತ್ತದೆ. ಹಾಗೂ ಈ ಮೂಲಕ ತನ್ನ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯಿಂದ ನುಣುಚಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತದೆ.

ಮೇಲೆ ನಾವು ಪರಿಶೀಲಿಸಿದ 11 ಪ್ರಕರಣಗಳಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರಲ್ಲೂ ಸಮಾನವಾಗಿರುವ ಕೆಲವು ಅಂಶಗಳಿವೆ.

- (1) ಎಲ್ಲರೂ ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಗಾರರು.
- (2) ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆ ಅರಿಯುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸುವುದಾಗಿ ನೀಡಿದ ಘೋಷಣೆಯೇ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗೆ ದೂಡಿದ ತಕ್ಷಣದ ಕಾರಣವಾಗಿದೆ.
- (3) ಇವರಾಗಲೂ ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಪರ್ಯಾಯ ಆದಾಯ ಮೂಲವಿಲ್ಲ.
- (4) ಎಲ್ಲರೂ 5 ಎಕರೆಗಿಂತ ಕಡಿಮೆ ಜಮೀನಿರುವ ಸಣ್ಣ ರೈತರು.
- (5) ಇವರಾಗಲೂ ಸಾಲದ ಪರ್ಯಾಯ ಮೂಲವಿಲ್ಲದೇ ಅತೀ ಹೆಚ್ಚು ಬಡ್ಡಿ ದರದಲ್ಲಿ ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿ ಸಾಲ ಮಾಡಲೇಬೇಕಾಗಿ ಬಂದವರು.
- (6) ಇವರೆಲ್ಲರ ಕುಟುಂಬಗಳಲ್ಲಿ ಕೃಷಿಯೇತರ ಆದಾಯ ಮೂಲ ಶೂನ್ಯವಾಗಿದೆ.
- (7) ನಾವು ಪರಿಶೀಲಿಸಿದ 10 ಪ್ರಕರಣಗಳಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಮತ್ತಾರು ದುಶ್ಚಟಗಳ ದಾಸರಾಗಿರಲಿಲ್ಲ.
- (8) ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡ ರೈತರು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಸಾಲಗಳನ್ನು ಕೋ - ಆಪರೇಟಿವ್ ಬ್ಯಾಂಕ್ ಅಥವಾ ರಾಷ್ಟ್ರೀಕೃತ ಬ್ಯಾಂಕ್‌ಗಳಿಂದ ಪಡೆದ ಸಾಲದ ಪ್ರಮಾಣ ಶೇಕಡ 20ಕ್ಕಿಂತ ಕಡಿಮೆ.

- (9) ಈ ಎಲ್ಲಾ ಕುಟುಂಬಗಳ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಅತ್ಯಂತ ದಾರುಣವಾಗಿದೆ. ಭೀಕರ ಬಡತನ, ದಿನನಿತ್ಯದ ಬದುಕನ್ನು ಕಷ್ಟವಾಗಿಸುತ್ತದೆ. ಸರಕಾರದ ಇತರ ಬಡತನ ನಿರ್ಮೂಲನ ಯೋಜನೆಗಳು ಯಾವುದರಿಂದಲೂ ಇವರಿಗೆ ಲಾಭವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ.
- (10) ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಈ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟಿನಿಂದ ಹೊರ ಬರುವ ದಾರಿ ಕಾಣದೆ ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿ ಮುಂದಿನ ಬಾರಿಯೂ ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಯಬೇಕಾದ ಅನಿವಾರ್ಯತೆಗೆ ಗುರಿಯಾಗಿದ್ದಾರೆ.
- (11) ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡ ಈ ರೈತರಾಗಲೂ ತಮ್ಮ ಕಷ್ಟ-ಸುಖಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಕುಟುಂಬದವರೊಡನೆ ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳುವಂತವರಾಗಿರಲಿಲ್ಲ.
- (12) ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಯಂತಹ ಹಠಾಶ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗೆ ದೂಡಲ್ಪಟ್ಟಿರುವ ರೈತರಿಗೆ ಸಾಂತ್ವನ ಅಥವಾ ಬೆಂಬಲ ನೀಡುವಂತಹ ಕೌಟುಂಬಿಕ ಹಾಗೂ ಸಾಮಾಜಿಕ ಬೆಂಬಲ ರಚನೆಗಳು ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಣೆಯಾಗುತ್ತಿವೆ. ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗೆ ಮುನ್ನ ಅಥವಾ ನಂತರ ಅವುಗಳಿಗೆ ಸ್ಪಂದಿಸುವಂತಹ ಸಾಂಘಿಕ ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ಸಾಕಷ್ಟು ಕಡಿಮೆಯಾಗಿವೆ ಎಂದೇ ಹೇಳಬೇಕು. (ಕೆಲವು ಅಪವಾದಗಳನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿ)

ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ನೋಡುವುದಾದರೆ ಕರ್ನಾಟಕದ ಗ್ರಾಮೀಣ ಸಮುದಾಯದಲ್ಲಿ ಎರಡೇ ಬಗೆಯ ರೈತರಿದ್ದಾರೆ ಎನಿಸುತ್ತದೆ.

- ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡ ರೈತರು.

- ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಿರುವ ರೈತರು!!

ಆದರೆ ರೈತರ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳನ್ನು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಎಂದು ಕರೆಯಲಾದೀತೇ ಎಂಬುದು ಮುಖ್ಯವಾದ ಪ್ರಶ್ನೆ.

ರೈತರ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ

ರೈತರ ಪಾಲೆಷ್ಟು, ಸರಕಾರದ ಪಾಲೆಷ್ಟು

ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡುವ ಸಮಾಜಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳನ್ನು ಹತಾಶ ಮನಸ್ಸು ಭಾವೋದ್ರಿಕ್ತ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಾಗಿ ಕೈಗೊಳ್ಳುವ ದುಡುಕಿನ ನಿರ್ಣಯ ಎಂದು ಬಣ್ಣಿಸುತ್ತಾರೆ. ಪ್ರೇಮ ವೈಫಲ್ಯವಾದಾಗ, ಅನಿರೀಕ್ಷಿತವಾದಂತಹ ಪರಿಣಾಮ ಎದುರಾದಾಗ, ಮನುಷ್ಯ ಹತಾಶಗೊಂಡು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ ಎಂಬುದು ಇದರ ಸಾರಾಂಶ.

ಆದರೆ ರೈತರ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳನ್ನು ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಿದಾಗ ಅದು ರೈತರು ಭಾವೋದ್ರಿಕ್ತ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಿಗತ ಹತಾಶೆಯಿಂದ ಕೈಗೊಂಡ ದುಡುಕಿನ ನಿರ್ಣಯ ಎನಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಬದಲಿಗೆ ಸರಕಾರದ ನೀತಿಗಳು ವ್ಯವಸ್ಥಿತವಾಗಿ ರೈತ ಬದುಕಿನ ಭರವಸೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಅಣು ಅಣುವಾಗಿ ಕೊಲ್ಲುತ್ತಾ ಅಂತಿಮವಾಗಿ ರೈತನನ್ನು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗೆ ದೂಡಿರುವುದೇ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಈ ಪ್ರಕರಣಗಳಲ್ಲಿ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಯ ನಿರ್ಧಾರಕ್ಕೆ ಬರುವಲ್ಲಿ ರೈತರ ದುಡುಕಿನ ಪಾಲೆಷ್ಟು? ಸರಕಾರದ ವ್ಯವಸ್ಥಿತ ನೀತಿಗಳ ಪಾಲೆಷ್ಟು? ಎಂಬುದನ್ನು ವಿಶ್ಲೇಷಿಸಬೇಕಿದೆ.

1. ಸಹಕಾರಿ ಸಾಲ - ಸಹಕಾರಿ ಆಗಲಿಲ್ಲ

ರೈತರ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳ ಪ್ರಕರಣಗಳು ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ವರದಿಯಾಗಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ ನಂತರ ತಮ್ಮ ಧು ರೈತ ಮಿತ್ರ ಸರಕಾರವೆಂದು ಬೊಗಳೆ ಹೊಡೆದ ಅಂದಿನ ಸರಕಾರಗಳು ತಾವು ಸಹಕಾರಿ ಸಾಲ ಮನ್ನಾ ಮಾಡುವುದಾಗಿ ಘೋಷಿಸಿದರು. 25,000 ರೂ.ಗಳವರೆಗೆ ಸಾಲ ಮಾಡಿದ ಎಲ್ಲಾ ರೈತರ ಸಾಲವನ್ನು 25,000 ರೂ.ಗಳಷ್ಟು ಮನ್ನಾ ಮಾಡುವುದಾಗಿ ಘೋಷಿಸಿದ್ದರು. ಈ ಬಾಬತ್ತಾಗಿ ಸರಕಾರ ಕನಿಷ್ಠ 2300 ಕೋಟಿ ರೂ.ಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಅದು ಕನಿಷ್ಠ ತಾನು ನೀಡಿದ ಭರವಸೆಯನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರಬೇಕೆಂಬ ಇಚ್ಛೆ ಇದ್ದಿದ್ದರೆ. ಆದರೆ ಈವರೆಗೆ ಸರಕಾರ ರೈತರ ಸಾಲ ಮನ್ನಾದ ಬಾಬತ್ತಾಗಿ ಪಾವತಿಸಿರುವುದು ಕೇವಲ 750 ಕೋಟಿ ರೂ.ಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ. ಇನ್ನು ಉಳಿದ 1550 ಕೋಟಿ ರೂ.ಗಳ ಹಣವನ್ನು ಯಾವ ಮೂಲದಿಂದ ಸಂಗ್ರಹಿಸಬೇಕೆಂಬ ಯೋಜನೆಯೇ ಸರಕಾರದ ಬಳಿ ಇಲ್ಲ. ಅದು ಪುಕ್ಕಟ್ಟೆ ಭರವಸೆ ಹೊರತು ಬೇರೇನೂ ಅಲ್ಲ. ಸರಕಾರವೇ ನಡೆದ ಅಧಿವೇಶನವೊಂದರಲ್ಲಿ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿರುವಂತೆ 2006-07ರ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡ 320 ರೈತರಲ್ಲಿ 230 ರೈತರು ಖಾಸಗಿಯವರಿಂದ ಸಾಲ ಪಡೆದಿದ್ದರೆ ವಿನಃ ಕೇವಲ ಸಹಕಾರಿ

ಬ್ಯಾಂಕುಗಳಿಂದಲ್ಲ. ಇದು ನಾವು ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಿದ ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರಕರಣಗಳಲ್ಲೂ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಎದ್ದು ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ಉದಾಹರಣೆಗೆ: ವಳಲಗೆರೆ ತಮ್ಮಣ್ಣನ ಒಟ್ಟು ಸಾಲ 1,50,000 ರೂಪಾಯಿ. ಅದರಲ್ಲಿ ಸಹಕಾರಿ ಬ್ಯಾಂಕಿನ ಪಾಲು ಕೇವಲ 15,000 ಅಂದರೆ ಶೇ. 10ರಷ್ಟು ಮಾತ್ರ. ಸಾದೊಳಲು ಬಸವೇಗೌಡನ ಒಟ್ಟು ಸಾಲ 4 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳು. ಅದರಲ್ಲಿ ಸಹಕಾರಿ ಬ್ಯಾಂಕಿನ ಪಾಲು ಕೇವಲ 34 ಸಾವಿರ ರೂ.ಗಳು ಮಾತ್ರ ಅಂದರೆ ಶೇ. 8ಕ್ಕಿಂತಲೂ ಕಡಿಮೆ. ಮಾದಪುರ ಕೃಷ್ಣೇಗೌಡರ ಒಟ್ಟು ಸಾಲ 2.11 ಲಕ್ಷ. ಅದರಲ್ಲಿ ಸಹಕಾರಿ ಬ್ಯಾಂಕಿನ ಪಾಲು 11,000, ಗೊಂದಿಹಳ್ಳಿಯ ನಂಜೇಗೌಡರ ಒಟ್ಟು ಸಾಲ ಒಂದೂವರೆ ಲಕ್ಷ. ಅದರಲ್ಲಿ ಸಹಕಾರಿ ಬ್ಯಾಂಕಿನ ಬಾಬು 11,000 ಮಾತ್ರ. ಬೀದರಿನ ಕಮಲಾಣ ರಾಜಪ್ಪ ಸಹಕಾರಿ ಬ್ಯಾಂಕಿನಿಂದ ಸಾಲವನ್ನೇ ಮಾಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಶಿರಕಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಶಿವಾನಂದ ಬಿರಾದಾರ್ ಆಗಲಿ, ಆನಂದವಾಡಿ ಮನೋಹರ್ ಭೂರೆಯಾಗಲಿ, ಮೇಳಗಿಯ ಕಲ್ಲಪ್ಪ ಖಾರಬಾರಿಯಾಗಲಿ, ಸಹಕಾರಿ ಬ್ಯಾಂಕಿನ ಹೆಸರನ್ನೇ ಕೇಳಿದವರಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ಈ ಸಹಕಾರಿ ಬ್ಯಾಂಕಿನ ಸಾಲ ಮನ್ನಾ ಯೋಜನೆಯು ರೈತರ ಸಾಲಗ್ರಸ್ತ ಬದುಕಿನ ಹತ್ತಿರದ ಪಾಲನ್ನು ಬಗೆಹರಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ.

ಗ್ರಾಮೀಣ ಸಾಲದ ಜಾಲ: ಸಾಂಸ್ಥಿಕ ಸಾಲಗಳ ವ್ಯವಸ್ಥಿತ ಹಿಂತೆಗೆತ

ಮೇಲಿನ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಉದಾಹರಣೆಗಳು ತಿಳಿಸುವಂತೆ ಸಹಕಾರಿ ಸಾಲಗಳು ಕಡಿಮೆ ಬಡ್ಡಿಯ ಸಾಲಗಳು. ಆದರೆ ಅವು ಸಣ್ಣ ಮತ್ತು ಅತಿಸಣ್ಣ ರೈತರಿಗೆ ದೊರೆಯುತ್ತಲೇ ಇಲ್ಲ. ಇದು ಏಕೆಂದು ಇನ್ನಷ್ಟು ಆಳವಾಗಿ ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಅಗತ್ಯವಿದೆ. ಮಂಡ್ಯ ಮತ್ತು ಬೀದರಿನಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಇಡೀ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿರುವ ರೈತರ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗೆ ಒಂದು ಪ್ರಮುಖ ಕಾರಣ ಸಾಲದ ಬಾಧೆ. ನಾವು ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಿದ ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಗಾರರ ಮತ್ತು ಈ ಹಿಂದಿನ ಇತರ ರೈತರ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳಿಗೂ ಮತ್ತು ಭಾರತದ ಇತರಡೆಗಳಲ್ಲಿ ರೈತರ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳ ಬಗೆಗೆ ನಡೆದಿರುವ ಅಧ್ಯಯನಗಳಲ್ಲೂ ಅನುಮಾನಕ್ಕೆಡೆಯಿಲ್ಲದಂತೆ ಸಾಬೀತಾಗಿರುವ ಒಂದು ಅಂಶವೆಂದರೆ ರೈತನ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಬಿಗಡಾಯಿಸುತ್ತಲೇ ಬಂದಿದ್ದರೂ ಆತ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಅಂತಿಮ ನಿರ್ಧಾರ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ, ಸಾಲ ಮರು ಪಾವತಿಯ ವಿಷಯವೇ ಪ್ರಧಾನವಾಗಿತ್ತೆಂಬುದು. ಇದನ್ನು ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿ ಸರ್ಕಾರಗಳು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿವೆ. ಆದರೆ ಅದು ಮತ್ತೊಂದು ಅತಿರೇಕಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ರೈತನನ್ನು ಸಾಲದ ಬಲೆಗೆ ದೂಡುತ್ತಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ಅಂಶಗಳು ಮರೆಯಾಗಿ ಕೇವಲ ಸಾಲ ಮನ್ನಾ ವಿಷಯವೇ ಪ್ರಧಾನವಾಗಿ ಚರ್ಚೆಗೆ ಒಳಪಡುತ್ತಿದೆ!

ಅದೇನೇ ಇದ್ದರೂ ರೈತರು ಎದುರಿಸುತ್ತಿರುವ ಕೃಷಿ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅನುಕೂಲಕರ ದರದಲ್ಲಿ ಸಾಲ ದೊರೆಯದಿರುವ ವಿಷಯವೂ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಮುಖವಾದದ್ದೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಎರಡು ಮಾತಿಲ್ಲ. ಅದರಲ್ಲೂ ಸಣ್ಣ ಹಿಡುವಳಿದಾರರು ವಾಣಿಜ್ಯ ಬೆಳೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಯುವಾಗ ಪ್ರಾರಂಭಿಕ ಬಂಡವಾಳ ಸಾಲದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ದೊರೆಯದೇ ಇದ್ದರೇ ಕೃಷಿ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆತನ ಬಂಡವಾಳ ಮತ್ತು ಹಾಗೆಯೇ ಆತನ ಲಾಭದ ಪ್ರಮಾಣವೂ ಅತ್ಯಂತ ಕಡಿಮೆಯೇ ಇರುವುದರಿಂದ ಆತನಿಗೆ ಸಿಗುವ ಸಾಲದ ಬಡ್ಡಿ ಹೆಚ್ಚಾದರೆ ಆತನ ಆದಾಯದ ಪ್ರಮಾಣವೂ ಕುಸಿಯುತ್ತಲ್ಲದೆ ಬೇಸಾಯ ಮಾಡಿದ ಅಪರಾಧಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಸಾಲದ ವಿಷ ವರ್ತುಲಕ್ಕೆ

ಸಿಲುಕಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅದರಲ್ಲೂ ಕಳೆದ ಒಂದು ದಶಕದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಹೂಡಿಕಾ ವೆಚ್ಚಗಳು ಹೆಚ್ಚುತ್ತಾ ಬೆಳೆಗೆ ಸಿಗುತ್ತಿದ್ದ ದರಗಳು ಕುಸಿಯುತ್ತಿರುವಾಗ ಸಾಲದ ದರಗಳು ಹೆಚ್ಚಾದರೆ ರೈತ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳದೆ ಇನ್ನೇನಾದೀತು?

ಹೀಗಾಗಿಯೇ ರೈತನ ಬಂಡವಾಳ ಆಗತ್ಯಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸಲೆಂದೇ ಸಾಂಸ್ಥಿಕ ಸಾಲಗಳು ದೊರೆಯಬೇಕಿತ್ತು. ಆದರೆ ಕಳೆದ ಎರಡು ದಶಕಗಳಲ್ಲಿ ರೈತರಿಗೆ ದೊರಕುತ್ತಿರುವ ಸಾಲದ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಸಾಂಸ್ಥಿಕ ಸಾಲದ ಪ್ರಮಾಣ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಾ ಬಡ್ಡಿ ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳಿಂದ ಪಡೆಯುವ ಅನೌಪಚಾರಿಕ ಸಾಲದ ಪ್ರಮಾಣ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣಗಳನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಮತ್ತೆ ಕಡಿಮೆ ದರದಲ್ಲಿ ಸಾಂಸ್ಥಿಕ ಸಾಲ ದೊರೆಯುವಂತೆ ಮಾಡದಿದ್ದರೆ ರೈತರ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳು ನಿಲ್ಲುವುದು ಕಷ್ಟ.

ರೈತರಿಗೆ ಪ್ರಧಾನವಾಗಿ ಮೂರು ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸಾಂಸ್ಥಿಕ ಸಾಲ ಸಿಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ, ವಾಣಿಜ್ಯ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳು ರಾಷ್ಟ್ರೀಕರಣಗೊಂಡ ಮೇಲೆ ಕೃಷಿ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ತಮ್ಮ ಒಟ್ಟಾರೆ ಸಾಲನೀಡಿಕೆಯ ಶೇ.18ರಷ್ಟನ್ನು ನೀಡಲೇ ಬೇಕೆಂಬುದು ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿತ್ತು. ಹಾಗೆಯೇ 1980ರ ದಶಕದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರಂಭವಾದ ಗ್ರಾಮೀಣ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳೂ ಸಹ ರೈತರಿಗೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಬಂಡವಾಳ ಸಾಲವನ್ನು ಕೊಡುವುದು ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿತ್ತು. ಅದೇ ರೀತಿ ರೈತರಿಗೆ ಅದರಲ್ಲೂ ಸಣ್ಣ ಹಿಡುವಳಿದಾರರ ಸಾಲದ ಅಗತ್ಯಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸಲೆಂದೇ ಸಹಕಾರಿ ಕ್ಷೇತ್ರದ ಕೋ-ಆಪರೇಟೀವ್ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳನ್ನು ಹುಟ್ಟುಹಾಕಲಾಯಿತು. ಇವುಗಳು ತಮ್ಮ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ಎಷ್ಟು ನಡೆದುಕೊಂಡವು ಎನ್ನುವುದು ಗೊತ್ತಿರುವ ವಿಷಯವೇ.

ಆದರೂ 1991ರ ನಂತರ ಉದಾರೀಕರಣ, ಜಾಗತೀಕರಣ ನೀತಿಗಳಿಗೆ ಒಳಪಟ್ಟು ಭಾರತವು ಐಎಂಎಫ್ ಮತ್ತು ವಿಶ್ವ ವಾಣಿಜ್ಯ ಸಂಸ್ಥೆಯ ಶರತ್ತುಗಳಿಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ತನ್ನ ಹಣಕಾಸು ಕ್ಷೇತ್ರವನ್ನು ಮತ್ತು ಕೃಷಿ ಕ್ಷೇತ್ರವನ್ನು ಪುನರ್ರಚಿಸಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಗ್ರಾಮೀಣ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಿಗೆ, ಅದರಲ್ಲೂ ಸಣ್ಣ ಹಿಡುವಳಿದಾರರಿಗೆ ಸಾಲವನ್ನು ನೀಡುವುದನ್ನು ತಮ್ಮ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯತಾ ಪಟ್ಟಿಯಿಂದ ಅನೌಪಚಾರಿಕವಾಗಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ನಿಯಮಬದ್ಧವಾಗಿಯೂ ತೆಗೆದುಹಾಕಿದ್ದಾರೆ.

ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ರಿಸರ್ವ್ ಬ್ಯಾಂಕ್ ಆಫ್ ಇಂಡಿಯಾ ಮತ್ತು ನಬಾರ್ಡ್‌ಗಳು ನಡೆಸಿದ ಜಂಟಿ ಅಧ್ಯಯನವೊಂದು ಈ ಕೆಳಗಿನ ಮಾಹಿತಿಯನ್ನು ಹೊರಹಾಕಿದೆ. ಬ್ಯಾಂಕ್ ರಾಷ್ಟ್ರೀಕರಣವಾದ ನಂತರ ಗ್ರಾಮೀಣ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ನೀಡುತ್ತಿದ್ದ ಸಾಂಸ್ಥಿಕ ಸಾಲ 1971-72ರಲ್ಲಿ 1865 ಕೋಟಿ ರೂ.ಗಳಿದ್ದದ್ದು 2006-07ರ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ 2,03,296 ಕೋಟಿ ರೂ.ಗಳನ್ನು ತಲುಪಿದೆ. ಆದರೆ ಅದೇ ವರದಿ ತುಂಬ ಸ್ಪಷ್ಟ ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸುವಂತೆ ಸಾಲ ನೀಡಿದ ಪ್ರಮಾಣ ಹೆಚ್ಚಿದ್ದರೂ ಗ್ರಾಮೀಣ ಕ್ಷೇತ್ರದ ಅತಿಸಣ್ಣ ಹಿಡುವಳಿದಾರರಲ್ಲಿ ಶೇ.87.03ರಷ್ಟು ರೈತರಿಗೆ ಮತ್ತು ಸಣ್ಣ ಹಿಡುವಳಿದಾರರಲ್ಲಿ ಶೇ.69.21ರಷ್ಟು ರೈತರಿಗೆ ಈವರೆಗೆ ಯಾವುದೇ ಸಾಂಸ್ಥಿಕ ಸಾಲಗಳು ದೊರಕಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣಗಳೇನು?

ಶೆಡ್ಯೂಲ್ಡ್ ವಾಣಿಜ್ಯ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳು ರಾಷ್ಟ್ರೀಕರಣವಾಗುವ ಮೊದಲು 28,391.73 ಕೋಟಿ ರೂ.ಗಳಷ್ಟು ಸಾಲವನ್ನು ನೀಡುತ್ತಿದ್ದರೆ 2000ದ ವೇಳೆಗೆ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದ ಸಾಲದ ಮೊತ್ತ 4,60,080.68

ಕೋಟಿಗಳಿಗೇರಿದೆ. ಆದರೆ ಒಟ್ಟಾರೆ ಸಾಲದಲ್ಲಿ ಕೃಷಿ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ನೀಡುತ್ತಿದ್ದ ಸಾಲದ ಪ್ರಮಾಣ ಶೇ.16.44ರಿಂದ ಶೇ.10.39ಕ್ಕಿಳಿದಿದೆ. 1991ರ ನಂತರದ ಆರ್ಥಿಕ ಸುಧಾರಣಾ ನಂತರದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಕೃಷಿಯೇತರ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಿಗೆ ನೀಡುತ್ತಿದ್ದ ಸಾಲ ಕೃಷಿ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ನೀಡುತ್ತಿದ್ದ ಸಾಲಕ್ಕಿಂತ ಎಷ್ಟೋ ಪಟ್ಟು ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ. ಅದೇ ರೀತಿ ಕೃಷಿ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ನೀಡುತ್ತಿದ್ದ ಸಾಲಗಳಲ್ಲೂ ಉದಾರೀಕರಣದ ಕಾಲಘಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಸ್ವರೂಪದ ಬದಲಾವಣೆಗಳು ಬಂದಿವೆ. ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಅಧ್ಯಯನ ನಡೆಸಿರುವ ಪರಿಣಿತರ ಗುಂಪು ಗ್ರಾಮೀಣ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಶೆಡ್ಯೂಲ್ಡ್ ಬ್ಯಾಂಕ್ ಕೊಡುತ್ತಿರುವ ಸಾಲಗಳಲ್ಲಿ

ಈ ಕೆಲವು ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಿದೆ:

ಅ) ಈ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳಲ್ಲಿ ಕೃಷಿ ಸಾಲದ ಖಾತೆಗಳು 1992ರಲ್ಲಿ 2.77 ಕೋಟಿಗಳು ಇದ್ದದ್ದು 2004ರಲ್ಲಿ 2.03ಕೋಟಿಗಳಿದ್ದವು.

ಆ) ಕೃಷಿ ಸಾಲದ ಬಳಕೆಯು ಗ್ರಾಮೀಣ ಕ್ಷೇತ್ರದಿಂದ ನಗರಕ್ಕೆ ಸ್ಥಳಾಂತರಗೊಂಡಿದೆ.

ಇ) ಕೃಷಿಯಲ್ಲೂ ಸಹ ನೇರ ಹಣಕಾಸು ನೆರವಿನ ಪ್ರಮಾಣ ಕುಸಿಯುತ್ತಿದೆ.

ಈ) ನೇರ ಹಣಕಾಸು ಸಹಾಯ ನೀಡಿದ ಕಡೆಗಳಲ್ಲೂ ಅದು ಅಧಿಕ ಮೌಲ್ಯದ ಬೆಳೆಗಳ ಕಡೆಗೆ ವರ್ಗಾವಣೆಗೊಂಡಿದೆ.

ಉ) ಸಾಲ ನೀಡಿದ ಕಡೆಗಳಲ್ಲೂ 25,000 ರೂ. ಗಿಂತ ಜಾಸ್ತಿ ಹಣ ಪಡೆಯುವವರ ಕಡೆಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಸಾಲಗಳನ್ನು ವರ್ಗಾಯಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಇದರಿಂದಾಗಿ ಬ್ಯಾಂಕ್ ಸಾಲದ ಖಾತೆಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಹಣ ಸಂದಾಯದಲ್ಲಿ 25,000 ಕ್ಕಿಂತ ಕಡಿಮೆ ಸಾಲ ಪಡೆಯುವವರ ಅಂದರೆ ಸಣ್ಣ ಮತ್ತು ಅತಿ ಸಣ್ಣ ರೈತರ ಪ್ರಮಾಣ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಿದೆ.

ಈ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆಯು ಸ್ಪಷ್ಟ ಪಡಿಸುವಂತೆ ಶೆಡ್ಯೂಲ್ಡ್ ವಾಣಿಜ್ಯ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳು ಅಧಿಕ ಬಡ್ಡಿ ದರವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಬಾಬಿಗೇ ಹೆಚ್ಚು ಸಾಲವನ್ನು ನೀಡಿವೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಉದಾರೀಕರಣದ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ (ಶ್ರೀಮಂತ ರೈತರಿಗೆ ಸಾಂಸ್ಥಿಕ ಸಾಲಗಳ ಲಭ್ಯತೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆಯೇ ವಿನಃ ಸಣ್ಣ ಮತ್ತು ಅತಿ ಸಣ್ಣ ರೈತರನ್ನು ಸಾಂಸ್ಥಿಕ ಸಾಲದ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯಿಂದ ಹೊರಗೆಯೇ ಇಡಲಾಗಿದೆ. 1994ರಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಬ್ಯಾಂಕಿನ ಮುಖ್ಯಸ್ಥರಾಗಿದ್ದ ಸ್ಟಿಗ್‌ಜ್ ಅವರು ನಡೆಸಿದ ಅಧ್ಯಯನವೂ ಸಹ ಉದಾರೀಕರಣದ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳು ಅತಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಾಮಾಜಿಕ ಲಾಭಗಳನ್ನು ನೀಡಬಹುದಾಗಿದ್ದ ಸಣ್ಣ ಹಾಗೂ ಅತಿ ಸಣ್ಣ ರೈತರಿಗೆ ಸಾಲ ಒದಗಿಸುವಲ್ಲಿ ವಿಫಲವಾಗಿವೆ ಎಂದೇ ಹೇಳುತ್ತದೆ.

ಎರಡನೆಯದಾಗಿ ಗ್ರಾಮೀಣ ಶಾಖೆಗಳು 1993-94ರಲ್ಲಿ 35,390 ರಷ್ಟಿದ್ದದ್ದು 1994-95ರಲ್ಲಿ 33,017ಕ್ಕೂ, 1999-2000ರಲ್ಲಿ 32,673ಕ್ಕೂ ಮತ್ತು 2005-06ರಲ್ಲಿ 30,750ಕ್ಕೂ ಕುಸಿದಿದೆ.

ಮೂರನೆಯದಾಗಿ, ಕೃಷಿಗೆ ಮತ್ತು ಗ್ರಾಮೀಣಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಾಲ ಬಂಡವಾಳ ಒದಗಿಸುವ ಸಲುವಾಗಿಯೇ ರಚಿಸಲಾದ ಕೋ-ಆಪರೇಟೀವ್ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳೂ ಸಹ ಸಣ್ಣ ಮತ್ತು ಅತಿ ಸಣ್ಣ

ರೈತರಿಗೆ ಸಾಲ ಒದಗಿಸುವಲ್ಲಿ ವಿಫಲವಾಗಿವೆ ಮತ್ತು ಸರ್ಕಾರದ ಉದಾರೀಕರಣದ ನೀತಿಯಿಂದಾಗಿ ತಾವೇ ಖುದ್ದು ಸಾಲದ ಬಲೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿ ಕೊನೆಯುಸಿರೆಳೆಯುತ್ತಿವೆ. ರೈತರಿಗೆ ನೀಡುತ್ತಿದ್ದ ಕಡಿಮೆ ಕಾಲಾವಧಿ ಸಾಲದ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಕೋ ಆಪರೇಟೀವ್ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳ ಪಾಲು 1975-76ರಲ್ಲಿ ಶೇ.74.90 ಇದ್ದದ್ದು 2005-06ರಲ್ಲಿ ಶೇ.33.2ಕ್ಕೆ ಇಳಿದಿದೆ. ಅದೇ ರೀತಿ ದೀರ್ಘಾವಧಿ ಸಾಲಗಳಲ್ಲಿ ಕೋ ಆಪರೇಟೀವ್ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳ ಪಾಲು 1975-76ರಲ್ಲಿ ಶೇ.61.2ರಷ್ಟಿದ್ದದ್ದು 2005ರ ವೇಳೆಗೆ ಕೇವಲ ಶೇ.6ಕ್ಕೆ ಇಳಿದಿದೆ!

ಹಾಗೆ ನೋಡಿದರೆ ರೈತರು ಮಾಡುವ ಸಾಲಗಳಲ್ಲಿ ಕೋ-ಆಪರೇಟೀವ್ ಸಾಲದ ಪ್ರಮಾಣ ಶೇ.20ಕ್ಕಿಂತ ಜಾಸ್ತಿ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಇತರ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳಲ್ಲಿ ಕೇವಲ 1.6 ಕೋಟಿ ಖಾತೆದಾರರಿದ್ದರೆ ಕೋ-ಆಪರೇಟೀವ್ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳಲ್ಲಿ 6 ಕೋಟಿಗೂ ಹೆಚ್ಚು ಖಾತೆದಾರರಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳ ಆರೋಗ್ಯವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ರೈತರ ಆರೋಗ್ಯವನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ ಸುಧಾರಿಸಬಹುದು. ಆದರೆ ಈವರೆಗೆ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರ ಈ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳ ಆರ್ಥಿಕ ಆರೋಗ್ಯ ಆಯಾ ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ವಿಷಯವೆಂದು ತಳ್ಳಿಹಾಕುತ್ತಾ ಬಂದಿದೆ. ಆದರೂ ಇವುಗಳ ಆರೋಗ್ಯ ಸುಧಾರಣೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಕ್ರಮವನ್ನು ಸಲಹೆ ಮಾಡಲು 2001ರಲ್ಲಿ ಕರ್ಪೂರ್ ಸಮಿತಿಯನ್ನು ರಚಿಸಲಾಯಿತು. ಆ ಸಮಿತಿಯ ವರದಿಯನ್ನು ಆಧರಿಸಿ ಹಣಕಾಸು ಅನುದಾನವನ್ನು ನಿಗದಿ ಪಡಿಸಲು ವಿಕೆ-ಪಾಟೀಲ್ ಸಮಿತಿಯನ್ನು ರಚಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅವ್ಯಾವುದೂ ಜಾರಿಗೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಯು.ಪಿ.ಎ.ಸರ್ಕಾರ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ ವೈದ್ಯನಾಥನ್ ಸಮಿತಿಯನ್ನು ನೇಮಿಸಿತು. ಅದು ವರದಿ ನೀಡಿ ಒಂದು ವರ್ಷ ಕಳೆಯುತ್ತಾ ಬಂದಿದೆ. ಆ ವರದಿಯ ಮುಖ್ಯ ಸಲಹೆಯೆಂದರೆ ಕೋ ಆಪರೇಟೀವ್ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳು ಎದುರಿಸುತ್ತಿರುವ ಹಣಕಾಸು ಭಾರವನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ಹೊತ್ತು ಅಧಿಕವಾಗಿ ವಿತರಣಾ ಬಂಡವಾಳವನ್ನು ಒದಗಿಸಬೇಕೆಂಬುದು. ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಈವರೆಗೆ ಏನೂ ಮಾತಾಡದೇ ಇದ್ದ ಸರ್ಕಾರ ಇದು ಚುನಾವಣಾ ವರ್ಷವಾದ್ದರಿಂದ ಸರ್ಕಾರವು ವೈದ್ಯನಾಥನ್ ವರದಿಯನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದ್ದು ಅದರ ಹಣಕಾಸು ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ಪೂರೈಸಲು 2000 ಕೋಟಿಯಷ್ಟು ಭಾರವನ್ನು ಹೊರಲಿರುವುದಾಗಿ 2008ರ ಬಜೆಟ್ ಭಾಷಣದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದೆ. ಆದರೆ ಅದಕ್ಕಿಂದು ಬಜೆಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಒಂದಿಷ್ಟೂ ಹಣವನ್ನು ಎತ್ತಿಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಇದು ಚುನಾವಣಾ ಭರವಸೆಯೆಂದು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಹೇಳಬೇಕಿಲ್ಲವೇಕೆಂದರೆ ಬಜೆಟ್ಟಿನ ಬೆಂಬಲವಿಲ್ಲದ ಇಂಥಾ ಹಲವಾರು ಭರವಸೆಗಳು ಅನುಷ್ಠಾನಕ್ಕೆ ಬರುವುದೇ ಇಲ್ಲ!

2. ಅಗ್ಗದ ಬಡ್ಡಿಯೆಂಬ ಅಗ್ಗದ ಪ್ರಚಾರ

ತಾವು ರೈತರ ಪರ ಸರಕಾರ ಎಂದು ಕೊಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ಹಿಂದಿನ ಸರಕಾರದ ಹೆಗ್ಗಳಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದೆಂದರೆ ಅಗ್ಗದ ದರದಲ್ಲಿ ಬಡ್ಡಿ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ ಎಂಬುದು. ಅಂದರೆ ಶೇ. 4ರಷ್ಟು ದರದಲ್ಲಿ ಬಡ್ಡಿ ಕೊಡುತ್ತಿರುವುದು. ಈ ಅಧ್ಯಯನದಲ್ಲಿಯೇ ನಾವು ಎದುರಿಸಬೇಕಾದ ಆಘಾತಕಾರಿ ಅಂಶಗಳಲ್ಲಿ ಇದು ಒಂದು. ಸಹಕಾರಿ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳಿಂದ ಸಾಲ ಪಡೆಯುವ ರೈತ ಈವರೆಗೆ ಶೇ. 6ರಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ಬಡ್ಡಿ ಪಾವತಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಈಗ ಅದನ್ನು ಶೇ. 4ಕ್ಕೆ ಇಳಿಸಲಾಗಿದೆ. ಅಂದರೆ ಇದರ ಅರ್ಥ ರೈತ ಸಾಲ ತೀರಿಸುವ ತನಕವೂ ಶೇ. 4ರಷ್ಟು ಬಡ್ಡಿ ದರವೇ ಇರುತ್ತದೆ ಎಂದಲ್ಲ. ಸಹಕಾರಿ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳ

ಸಾಲದ ಬಡ್ಡಿ ದರವು ಮೊದಲನೇ ವರ್ಷದ ನಂತರ ತಾನೇ ತಾನಾಗಿ ಶೇಕಡ ಹನ್ನೆರಡಾಗುತ್ತದೆ. ಅಂದರೆ ಸರಕಾರವು ಒಂದು ವರ್ಷದ ಒಳಗಾಗಿ ಸಹಕಾರಿ ಸಾಲ ತೀರಿಸಿದವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಶೇಕಡ 4ರ ಬಡ್ಡಿ ದರವನ್ನು ನೀಡುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಸಹಕಾರಿ ಬ್ಯಾಂಕ್‌ಗಳ ಸಾಲ ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುವ ರೈತರಲ್ಲಿ ಶೇ. 90ರಷ್ಟು ರೈತರು ಒಂದು ವರ್ಷದ ಒಳಗೆ ಸಾಲ ತೀರಿಸಲು ಶಕ್ತರಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಸರಕಾರವೇ ಸದನದಲ್ಲಿ ನೀಡಿರುವ ಅಂಕಿ ಅಂಶದ ಪ್ರಕಾರ 10 ಲಕ್ಷ ರೈತರು ಕಳೆದ ವರ್ಷ ಕೋ-ಆಪರೇಟೀವ್ ಬ್ಯಾಂಕ್‌ಗಳಿಂದ ಸಾಲ ಪಡೆದರೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಸಾಲ ಮರುಪಾವತಿ ಮಾಡಿ ಹೊಸ ಸಾಲಕ್ಕೆ ಅರ್ಹರಾದವರು ಮೂರು ಲಕ್ಷಕ್ಕಿಂತಲೂ ಕಡಿಮೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಸರಕಾರದ ಅಗ್ಗದ ಬಡ್ಡಿಯ ಕೃಷಿ ಸಾಲವೆಂಬುದು ಅತ್ಯಂತ ವಂಚಕ ಹಾಗೂ ರೈತ ವಿರೋಧಿ ಯೋಜನೆ ಎಂಬುದು ಗಮನಕ್ಕೆ ಬಂದಿತ್ತು. ಅಷ್ಟು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಕೃಷಿ ಸಾಲ ನೀಡುವ ರಾಷ್ಟ್ರೀಕೃತ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳು ರೈತರಿಗೆ ನೀಡುವ ಸಾಲಕ್ಕೆ ಹಾಕುವ ಬಡ್ಡಿ ಕನಿಷ್ಠ ಶೇ. 14. ನಗರದ ಮೇಲ್ಮಧ್ಯಮ ವರ್ಗಗಳಿಗೆ ಕಾರು, ಕಂಪ್ಯೂಟರ್‌ಗಳನ್ನು ಕೊಳ್ಳಲು ಶುಲ್ಕ ಬಡ್ಡಿ ದರದಲ್ಲಿ ಸಾಲ ಒದಗಿಸುವ ಈ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳು ರೈತರಿಗೆ ಶೇ. 14ರಷ್ಟು ಬಡ್ಡಿ ಹಾಕುವುದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೇ ಅವಧಿಯೊಳಗೆ ಸಾಲ ತೀರಿಸದಿದ್ದರೆ ಅವರ ಜಮೀನಿನ ಹರಾಜಿಗೆ ಮುಂದಾಗುತ್ತದೆ. ಸಾದೂಳಲಿನ ಬಸವೇಗೌಡ ಅತ್ಯಂತ ಖಿನ್ನತೆಗೆ ಗುರಿಯಾಗಿದ್ದು, ರಾಷ್ಟ್ರೀಕೃತ ವಿಜಯಾಬ್ಯಾಂಕ್ ಅವರನ್ನು ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬೀದಿಗಳೆದದ್ದಕ್ಕೆ. ಬಸವೇಗೌಡರು 46,000 ರೂ. ಸಾಲ ಮಾಡಿದ್ದರು. 6 ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಆ ಸಾಲ ಶೇ. 14ರ ಬಡ್ಡಿ ದರ ಬಡ್ಡಿಗೆ ಬಡ್ಡಿ ಎಲ್ಲವೂ ಸೇರಿ 1,15,000 ರೂ.ಗಳಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಿತ್ತು. ಕೊನೆಗೆ ವಿಜಯಾಬ್ಯಾಂಕ್ ಒಂದು ಅದಾಲತ್‌ನ್ನು ನಡೆಸಿ ಕನಿಷ್ಠ 75,000 ಗಳನ್ನಾದರೂ ಕಟ್ಟಲೇಬೇಕೆಂದು ತಾಕೀತು ಮಾಡಿತು. ಅದರ ನೋಟೀಸು ಸಹ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಅವರ ಕೈಗೆ ತಲುಪಿತು. ಇದಲ್ಲದೆ ರೈತ ತನ್ನ ಕೃಷಿ ಚಕ್ರವನ್ನು ನಡೆಸಲು ಸ್ಥಳೀಯ ಲೇವಾದೇವಿಗಾರರಿಂದ ವಾರ್ಷಿಕ ಶೇ. 36ರಿಂದ 60 ಪರ್ಸೆಂಟ್ ಲೆಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಸಾಲ ಪಡೆಯಲೇಬೇಕಿರುತ್ತದೆ. ಹಾಗೂ ಈ ಸಾಲಗಳೇ ರೈತನ ಒಟ್ಟಾರೆ ಋಣ ಭಾರದ ಶೇ. 90ರಷ್ಟಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಸರಕಾರಗಳ ಬಳಿ ಎಲ್ಲಾ ರೈತರಿಗೂ ಸಾಂಸ್ಥಿಕ ಸಾಲವನ್ನು ದೊರಕಿಸುವ ಯೋಜನೆಯೂ ಇಲ್ಲ, ಲೇವಾದೇವಿಗಾರರ ಬಡ್ಡಿ ದರಗಳನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಿಸುವ ಯೋಜನೆಯೂ ಇಲ್ಲ. ಆದರೂ ಹೆಸರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಎಲ್ಲರದ್ದು ರೈತ ಪರ ಸರಕಾರವೇ!

ಬಡ್ಡಿ ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳ ಸಾಲಗಳು-ಸ್ಟೇಲೆಟ್ ಕಿಲ್ನರ್ಸ್

ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಗಾರರ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ನಾವು ಮಾಡಿದ ಅಧ್ಯಯನ ಮತ್ತು ಇತರರೊಡನೆ ಇದ್ದ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಗಳು, ರಿಸರ್ವ್ ಬ್ಯಾಂಕ್, ನಬಾರ್ಡ್ ಇನ್ನಿತರ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಮಾಡಿರುವ ಅಧ್ಯಯನಗಳು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತೋರಿಸಿಕೊಡುವುದೇನೆಂದರೆ ಸಣ್ಣ ಹಾಗೂ ಅತಿ ಸಣ್ಣ ರೈತರು ಹೆಚ್ಚು ಸಾಲ ಮಾಡುವುದು ಸ್ಥಳೀಯ ಬಡ್ಡಿ ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳಲ್ಲೇ ವಿನಃ ಸಾಂಸ್ಥಿಕ ಮೂಲಗಳಿಂದಲ್ಲ. ನ್ಯಾಷನಲ್ ಸ್ಟಾಂಪಲ್ ಸರ್ವೆ(NSS) ಯ 59ನೇ ಸುತ್ತಿನಲ್ಲಿ ತಿಳಿದು ಬಂದಿರುವ ಮಾಹಿತಿಯ ಪ್ರಕಾರವೂ ಅನೌಪಚಾರಿಕ ಮೂಲಗಳಲ್ಲಿ ಶೇ.70 ಭಾಗದಷ್ಟು ಸ್ಥಳೀಯ ಬಡ್ಡಿ ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳೇ ಆಗಿದ್ದಾರೆ. ಬಹಳಷ್ಟು ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಬಡ್ಡಿ ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳು ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಬಲಾಢ್ಯರಾದ ಭೂಮಾಲೀಕರೋ ಅಥವಾ ರಾಜಕೀಯ ನಾಯಕರೋ ಆಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಸರ್ಕಾರದ ಸಾಂಸ್ಥಿಕ ಮೂಲಗಳ ಸಾಲಗಳಿಂದ ಮತ್ತು ಇತರ ಗ್ರಾಮೋಪಯೋಗಿ ಯೋಜನೆಗಳಿಂದ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಯೋಜನ ಪಡೆದವರೂ ಅವರೇ

ಆಗಿರುತ್ತಾರೆ. ರಿಸರ್ವ್ ಬ್ಯಾಂಕ್ ಖುದ್ದು ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಿದ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲೂ ಈ ಅನೌಪಚಾರಿಕ ಮೂಲದ ಸಾಲಗಳು ಏನಿಲ್ಲವೆಂದರೂ ಶೇ.30ಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಬಡ್ಡಿಯನ್ನು ಭರಿಸಬೇಕಾಗಿತ್ತು.

2008-09ರ ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಚುನಾವಣಾ ಸಮಯವೂ ಆಗಿರುವುದರಿಂದ ಈ ಸಾಲಿನ ಬಜೆಟ್ ಚುನಾವಣಾ ಬಜೆಟ್ ಆಗಿರುವುದರಲ್ಲಿ ಆಶ್ಚರ್ಯವೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿಯೇ ಸಣ್ಣ ಮತ್ತು ಅತಿ ಸಣ್ಣ ರೈತರು ಶೆಡ್ಯೂಲ್ಡ್ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳಿಂದ ಮಾಡಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ಸಾಲಗಳನ್ನು ಮನ್ನಾ ಮಾಡುವುದಾಗಿ ಸರ್ಕಾರ ಘೋಷಿಸಿದೆ. ಹಾಗೂ ಮಧ್ಯಮ ಮತ್ತು ಇನ್ನಿತರ ರೈತರು ತಾವು ಮಾಡಿರುವ ಸಾಲದ ಒಟ್ಟು ಮೊತ್ತದಲ್ಲಿ ಶೇ.75ರಷ್ಟನ್ನು ಪಾವತಿ ಮಾಡಿದಲ್ಲಿ ಉಳಿದದ್ದನ್ನು ಒಂದು ಬಾರಿಗೆ ಮನ್ನಾ ಮಾಡುವುದಾಗಿ ಘೋಷಿಸಲಾಗಿದೆ. ಇದೆಲ್ಲದರ ಒಟ್ಟು ಮೊತ್ತ 60,0000 ಕೋಟಿ ರೂ.ಗಳಾಗುತ್ತದೆಂದು ಹಣಕಾಸು ಮಂತ್ರಿ ತನ್ನ ಬಜೆಟ್ ಭಾಷಣದಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಈಗಾಗಲೇ ನೋಡಿದಂತೆ ಶೇ.87.03ರಷ್ಟು ಅತಿ ಸಣ್ಣ ರೈತರು ಮತ್ತು ಶೇ.69ರಷ್ಟು ಸಣ್ಣ ರೈತರು ಯಾವುದೇ ಸಾಂಸ್ಥಿಕ ಮೂಲದ ಅಂದರೆ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳಿಂದ ಸಾಲ ಪಡೆದಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರು ಕತ್ತು ಕೊಯ್ಯುವ ಬಡ್ಡಿ ದರದಲ್ಲಿ ಬಡ್ಡಿ ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳಿಂದ ಸಾಲವನ್ನು ಪಡೆದಿರುತ್ತಾರೆ. ಆದರೂ ಸಣ್ಣ ಹಾಗೂ ಅತಿ ಸಣ್ಣ ರೈತರ ಹೆಸರಲ್ಲಿ ಇತರ ರೈತರು ಸಾಲ ಮನ್ನಾದ ಲಾಭ ಪಡೆಯುವುದರಲ್ಲಿ ಆಶ್ಚರ್ಯವಿಲ್ಲ.

ರಾಧಾಕೃಷ್ಣನ್ ವರದಿ ಶಿಫಾರಸ್ಸು: ಹಣಕಾಸು ಮಂತ್ರಿ ಚಿದಂಬರಂ ಅವರು ತಮ್ಮ ಸಾಲ ಮನ್ನಾ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಘೋಷಿಸುತ್ತಾ ತಾನು ಈ ನಿಲುವಿಗೆ ಬರಲು ರೈತರ ಸಾಲ ಬಾಧೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಲು ನೇಮಿಸಿದ ಫ್ರೊ.ರಾಧಾಕೃಷ್ಣನ್ ವರದಿಯೇ ಕಾರಣವೆಂದು ಹೇಳಿದರು. ಆದರೆ ಅದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಆ ವರದಿ ಹೇಳದೇ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದ ಸಾಲ ಮನ್ನಾ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ತಾನು ಅನುಷ್ಠಾನಕ್ಕೆ ತರುತ್ತಿರುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿದರು. ಆದರೆ ರಾಧಾಕೃಷ್ಣನ್ ಸಮಿತಿ ಹೇಳಿದ ಮತ್ತೊಂದು ಪ್ರಮುಖ ಶಿಫಾರಸ್ಸಿನ ಬಗ್ಗೆ ಅವರು ಪ್ರಸ್ತಾಪವನ್ನೇ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ.

ಆ ವರದಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಮುಖವಾಗಿ ಪ್ರಸ್ತಾಪಿತವಾದದ್ದು

-ಈವರೆಗೆ ಸಾಂಸ್ಥಿಕ ಸಾಲದ ಜಾಲದಿಂದ ಹೊರಗೆಯೇ ಉಳಿಸಲ್ಪಟ್ಟವರನ್ನು ಬಡ್ಡಿ ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳ ಸಾಲದ ಜಾಲದಿಂದ ಹೊರತಂದು ಒಳಗೊಳ್ಳುವುದು. ಯುಪಿಎ ಸರ್ಕಾರ ಘೋಷಿಸಿರುವ ಸಾಲ ಮನ್ನಾದ ಫಲಾನುಭವಿಗಳು ಮಧ್ಯಮ ರೈತರೇ ವಿನಃ ಈ ಸಣ್ಣ ರೈತರಲ್ಲವೇ ಅಲ್ಲ. ಹಾಗೂ ಸಾಲದ ಬಾಧೆ ತಡೆಯದೆ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವವರು ಸಹ ಈ ವರ್ಗದ ರೈತರೇ ಆಗಿದ್ದಾರೆ.

- ಅದೇ ರೀತಿ ಅವರನ್ನು ಸಾಂಸ್ಥಿಕ ಸಾಲದ ವಲಯದೊಳಕ್ಕೆ ತರಬೇಕೆಂದರೆ ಶೇ.4ರ ಬಡ್ಡಿ ದರದಲ್ಲಿ ಸಾಲ ಒದಗಿಸಬೇಕೆಂಬ ಶಿಫಾರಸ್ಸೂ ಸಹ ಪರಿಗಣಿತವಾಗಿಲ್ಲ. ಮಾತ್ರವಲ್ಲ ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾಗಿ ಕೇಳಿದ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಯಾವ ಕಾರಣಕ್ಕೂ ಶೇ.4ರ ಬಡ್ಡಿ ದರದಲ್ಲಿ ಸಾಲ ಕೊಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

- ಆ ವರದಿಯ ಮೂರನೇ ಸಲಹೆ ಬೆಲೆ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟು ನಿವಾರಣಾ ನಿಧಿಯ ರಚನೆ. ಅದರ

ಮೂಲಕ ಬೆಳೆದ ಬೆಳೆಯ ಬೆಲೆಯು ದಿಢೀರ್ ಕುಸಿದಾಗ ಸಣ್ಣ ರೈತರ ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ಬರುವಂತೆ ಈ ನಿಧಿಯನ್ನು ರಚಿಸುವ ಬಗ್ಗೆ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರ ಏನನ್ನೂ ಹೇಳಿಲ್ಲ.

-ಅದೇ ರೀತಿ ಪ್ರಧಾನಿಯವರು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಪೀಡಿತ 30 ಜಿಲ್ಲೆಗಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟ 6000 ಕೋಟಿ ಪ್ರಾಕೇಜನ್ನು ಒಟ್ಟು 100 ಜಿಲ್ಲೆಗಳಿಗೆ ವಿಸ್ತರಿಸಿ ಅಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಬಗೆಯ ಕೃಷಿ ಪುನಶ್ಚೇತನಾ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಬಗ್ಗೆಯೂ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರ ಯಾವುದೇ ಯೋಜನೆ ಪ್ರಕಟಿಸಿಲ್ಲ.

ಹಾಗೆಯೇ ಬಡ್ಡಿ ವ್ಯಾಪಾರಿ ನಿಯಂತ್ರಣಾ ಕಾಯಿದೆಯನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರುವ ಬಗ್ಗೆಯೂ ಈ ಸರ್ಕಾರ ಯಾವುದೇ ಭರವಸೆ ನೀಡಿಲ್ಲ.

ಅದೇ ರೀತಿ ಈ ಸಾಲ ಮನ್ನಾದಿಂದ ಉಂಟಾಗುವ ಆರ್ಥಿಕ ಹೊರೆಯನ್ನು ಯಾರಿಗೆ ವರ್ಗಾಯಿಸುತ್ತಾರೆ ಎಂಬ ಬಗ್ಗೆ ಯಾವುದೇ ಸೂಚನೆಯನ್ನು ಬಜೆಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ನೀಡಲಾಗಿಲ್ಲ. ಈಗಾಗಿ ಅದು ಒಂದೋ ಪರೋಕ್ಷವಾಗಿ ಅದರ ಹೊರೆಯನ್ನು ಸಾಮಾನ್ಯರ ಮೇಲೇ ಹೇರಬಹುದು. ಅಥವಾ ಒಂದಷ್ಟು ಪಾಲನ್ನು ಬ್ಯಾಂಕುಗಳೆ ಭರಿಸಬೇಕೆಂದು ಮಾಡಿ ಅದನ್ನು ಮುಂದೆ ತಮ್ಮ ಸಾಲ ನೀಡಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಶಿಸ್ತನ್ನು ಪಾಲಿಸುವ ಮೂಲಕ ತುಂಬಿಕೊಳ್ಳಬಹುದೆಂದು ಆದೇಶಿಸಬಹುದು. ಅದೇನೇ ಇದ್ದರೂ ಈ ಸಾಲ ಮನ್ನಾ ಯೋಜನೆಯಿಂದ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿಗೆ ಬರುವ ಚುನಾವಣೆಯಲ್ಲಿ ಸಹಾಯವಾಗಬಹುದೇ ವಿನಃ ಸಣ್ಣ ಹಾಗೂ ಅತಿ ಸಣ್ಣ ರೈತರಿಗೆ ಯಾವುದೇ ರೀತಿಯಿಂದಲೂ ಸಹಾಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಸಣ್ಣ ಹಾಗೂ ಅತಿ ಸಣ್ಣ ರೈತರಿಗೆ ಸಾಲ ಸಹಾಯವಾಗಬೇಕೆಂದರೆ ಅವರಿಗೂ ಬ್ಯಾಂಕು ಸಾಲಗಳು ಕಡಿಮೆ ದರದಲ್ಲಿ ಸಿಗುವಂತಾಗಬೇಕು. ಅದಾಗಬೇಕೆಂದರೆ ಗ್ರಾಮೀಣ ಮತ್ತು ಕೋಆಪರೇಟಿವ್ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳು ತಮ್ಮ ಶಾಖೆಗಳನ್ನು ಹಳ್ಳಿಗಾಡಿನಲ್ಲಿ ತೆಗೆಯುವಂತಾಗಬೇಕು. ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬ್ಯಾಂಕು ವ್ಯವಹಾರದ ಪರಮೋದ್ದೇಶ ಲಾಭ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಿಂತ ಕೃಷಿಗೆ ಮತ್ತು ಸಣ್ಣ ಮತ್ತು ಅತಿ ಸಣ್ಣ ರೈತರಿಗೆ ನೆರವಿಗೆ ಬರುವುದು ಎಂದಾಗಬೇಕು. ಏನಿಲ್ಲವೆಂದರೂ ಕನಿಷ್ಠ ವೈದ್ಯನಾಥನ್ ವರದಿ, ರಾಧಾಕೃಷ್ಣನ್ ವರದಿ ಇವುಗಳನ್ನಾದರೂ ಜಾರಿಗೆ ತರಲು ಒತ್ತಡ ತರಬೇಕು. ಹೋರಾಡಬೇಕು.

ಆದರೆ ಎಲ್ಲಿಯಂತನಕ ವಿಶ್ವ ವಾಣಿಜ್ಯ ಸಂಸ್ಥೆಯ ಶರತ್ತುಗಳಿಗೆ ಭಾರತವು ಬದ್ಧವಾಗಿರುತ್ತದೆಯೋ ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಈ ಯಾವುದೇ ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ತರಲು ಸರಕಾರವೇ ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ!

3. ಪರಿಹಾರವೆಂಬ ಗಾಯದ ಮೇಲಿನ ಬರೆ

ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡ ರೈತರಿಗೆ ಸರಕಾರವು ಸ್ಪಂದಿಸುತ್ತದೆಂದೂ, ಅವರ ಕಷ್ಟಗಳಿಗೆ ಕೂಡಲೇ ಸರಕಾರ ಪರಿಹಾರ ನೀಡುತ್ತದೆಂದು ಭರವಸೆಗಳ ಮಹಾಪೂರವನ್ನೇ ಹರಿಬಿಡಲಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಈ ವಿಷಯದ ಬಗೆಗೂ ಅಧ್ಯಯನದಲ್ಲಿ ಕಂಡು ಬಂದ ಸಂಗತಿ ದಿಗ್ಭ್ರಾಂತಿ ಹುಟ್ಟಿಸುವಂತಿತ್ತು. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಸರಕಾರವು ಸದನದಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತಿಳಿಸಿದಂತೆ ಕಳೆದ 2003ರಿಂದ 2007ರವರೆಗೆ 1514 ರೈತರು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರೆ 607 ಜನರಿಗೆ ಮಾತ್ರ 607 ಲಕ್ಷಗಳನ್ನು ತಲುಪಿಸಲಾಗಿದೆ. ಅಂದರೆ ಇನ್ನು ಉಳಿದ 900 ಜನಗಳಿಗೆ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಲಾಗಿದೆ! ಏಕೆ?

ಯಾವುದೇ ರೈತ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಾಗ ಆತನಿಗೆ ಸರಕಾರ ಒಂದು ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿ ಪರಿಹಾರ ವಿತರಿಸುತ್ತದೆ ಎಂಬುದು ಸಾಮಾನ್ಯ ಗ್ರಹಿಕೆ. ಆದರೆ ಅದು ಅಷ್ಟು ಸುಲಭವಲ್ಲ. ಯಾವ ರೈತ ಪರಿಹಾರಕ್ಕೆ ಅರ್ಹ ಎಂಬುದರ ಬಗ್ಗೆ ಸರಕಾರ ಕೆಲವು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಮಾನದಂಡಗಳನ್ನು ವಿಧಿಸಿದೆ. ಅವೆಂದರೆ,

- (1) ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡ ರೈತನ ಹೆಸರಲ್ಲಿ ಜಮೀನು ಇರಬೇಕು.
- (2) ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡವರು ಸಾಂಸ್ಥಿಕ ಮೂಲಗಳಿಂದ ಅಂದರೆ ಕೋ-ಆಪರೇಟಿವ್ ಅಥವಾ ರಾಷ್ಟ್ರೀಕೃತ ಬ್ಯಾಂಕ್‌ಗಳಿಂದ ಸಾಲ ಪಡೆದಿರಬೇಕು.
- (3) ಅವನ ಸಾವಿಗೆ ಸಾಲಬಾಧೆ ಕಾರಣವಾಗಿರಬೇಕೆ ಎನ್ನು ಇತರ ಕಾರಣಗಳಿರಬಾರದು.

ಈ ಮೂರು ಮಾನದಂಡಗಳನ್ನು ಗಮನದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಒಬ್ಬ ರೈತ ಪರಿಹಾರಕ್ಕೆ ಅರ್ಹನೆ ಇಲ್ಲವೇ ಎಂಬುದನ್ನು ತೀರ್ಮಾನಿಸಲು ಆ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಉಪವಿಭಾಗಾಧಿಕಾರಿಯ ನೇತೃತ್ವದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಮಿತಿಯನ್ನು ರಚಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಅದು, ಪೊಲೀಸರಿಂದ ಮತ್ತು ಬ್ಯಾಂಕುಗಳಿಂದ ಹಾಗೂ ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿಗಳಿಂದ ವರದಿಗಳನ್ನು ತರಿಸಿಕೊಂಡು ಆ ವರದಿಗಳ ಆಧಾರದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ರೈತ ಪರಿಹಾರಕ್ಕೆ ಅರ್ಹನೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂದು ತೀರ್ಮಾನಿಸುತ್ತದೆ.

2014-05-14

[illegible]

ಮಂಡ್ಯ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಸರಕಾರ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡ ರೈತರಿಗೆ ಪರಿಹಾರ ನಿರಾಕರಿಸಿರುವ ಪಟ್ಟಿಯ ಸ್ಯಾಂಪಲ್

ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ಸರಕಾರ ವಿಧಿಸಿರುವ ಮಾನದಂಡಗಳಲ್ಲೇ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವ ಬಹುಪಾಲು ರೈತರನ್ನು ಪರಿಹಾರದ ಸೌಲಭ್ಯದಿಂದ ಹೊರಗಿರಿಸುವ ಹುನ್ನಾರವಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವವರೆಲ್ಲ ಸಣ್ಣ ಹಾಗೂ ಅತಿ ಸಣ್ಣ ರೈತರು. ಮಾದಪುರದ ಕೃಷ್ಣಗೌಡರ ಪ್ರಕರಣದಲ್ಲಿ ನೋಡಿರುವಂತೆ ಕೋ. ಆಪರೇಟಿವ್ ಬ್ಯಾಂಕ್‌ಗಳಿಂದ ಸಾಲ ಪಡೆಯುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯೂ ಅವರಿಗೆ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಬೀದರಿನ ಉಡಬಾಳದ ಪ್ರಕರಣದಲ್ಲಿ ನೋಡಿದಂತೆ ಜಮೀನು ಗಂಡನ ಹೆಸರಿಗಿದ್ದರೂ ಕೃಷಿಯ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಹೊತ್ತಿದ್ದು ಆತನ ಗರ್ಭಿಣಿ ಹೆಂಡತಿಯೇ. ಸರಕಾರಗಳ ಮಾನದಂಡಗಳ ಪ್ರಕಾರ ಉಡಬಾಳದ ಆ ಗರ್ಭಿಣಿ ತಾಯಿಯಾಗಲೀ, ಮಾದಾಪುರದ ಕೃಷ್ಣಗೌಡರಾಗಲಿ ಪರಿಹಾರಕ್ಕೆ ಅರ್ಹರಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ಇನ್ನೊಂದು ನಿದರ್ಶನವೆಂದರೆ ಮಂಡ್ಯ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಪರಿಹಾರ ಸಮಿತಿಯು ಕಳೆದ ಒಂದು ವರ್ಷದಲ್ಲಿ 19 ರೈತರ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳನ್ನು ದಾಖಲಿಸಿದೆ. ಆದರೆ 12 ಜನರಿಗೆ ಈ ಮಾನದಂಡಗಳ ಪ್ರಕಾರ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಿದೆ. ಅಂದರೆ ಸಾರಾಂಶದಲ್ಲಿ ಈ ಸಮಿತಿಗಳು ಪರಿಹಾರ ನಿರಾಕರಿಸುವ ಸಮಿತಿಗಳೇ ವಿನಃ ಪರಿಹಾರ ಒದಗಿಸುವ ಸಮಿತಿಗಳಲ್ಲ.

ಎರುತ್ತಿರುವ ಹೂಡಿಕಾ ವೆಚ್ಚ

ಇದಲ್ಲದೆ ರೈತ ಸಾಲ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲೇಬೇಕಾದ ಅನಿವಾರ್ಯತೆಗಳನ್ನು ಸಹ ಸರಕಾರದ ನೀತಿಗಳೇ ಸೃಷ್ಟಿಸಿವೆ. ಅದರಲ್ಲೂ ವಾಣಿಜ್ಯ ಬೆಳೆ ಬೆಳೆಯುವ ರೈತ ಬೀಜ, ಗೊಬ್ಬರ, ವಿದ್ಯುತ್, ನೀರು ಈ ಎಲ್ಲಾ ಅವಶ್ಯಕತೆಗಳಿಗಾಗಿ ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿ ಸಾಲ ಮಾಡಲೇಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇದರ ಜೊತೆಗೆ ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಗಾರರು ಎದುರಿಸುತ್ತಿರುವ ಅತೀ ದೊಡ್ಡ ಸಮಸ್ಯೆ ಇತ್ತೀಚಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಕೂಲಿಯದ್ದು, 1995ಕ್ಕೆ ಹೋಲಿಸಿದರೆ ಸರಕಾರದ ಉದಾರೀಕರಣ ನೀತಿಯಿಂದ ಗೊಬ್ಬರದ ಬೆಳೆ ಕನಿಷ್ಠ 2 ಪಟ್ಟು ಆಗಿದೆ. ಆದರೆ ಸರಕಾರ ಗೊಬ್ಬರಕ್ಕೆ ಕೊಡುತ್ತಿರುವ ಸಬ್ಸಿಡಿ ಅಷ್ಟೇ ಇದೆ ಮತ್ತು ದಿನೇ ದಿನೇ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಿದೆ. ಜಾಗತೀಕರಣದ ನೀತಿಗಳು ಪ್ರಾರಂಭವಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಮುನ್ನ ರೈತರಿಗೆ ಪುಕ್ಕಟ್ಟಿ ವಿದ್ಯುತ್ ಸಿಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ವಿದ್ಯುತ್ ವಿತರಣೆ ಹಾಗೂ ಉತ್ಪಾದನೆಗಳ ಖಾಸಗೀಕರಣ ಪ್ರಾರಂಭವಾದ ನಂತರ ರೈತ ಬಳಸುವ ವಿದ್ಯುತ್‌ಗೆ ಬೆಲೆ ತೆರಲೇಬೇಕಾದ ಕಡ್ಡಾಯ ಉದ್ಭವಿಸಿತು. ಪ್ರತಿ ಬೋರ್‌ವೆಲ್‌ಗೂ ಮೀಟರ್ ಹಾಕುವ ಪದ್ಧತಿ ಜಾರಿಗೆ ಬಂದಿತು. ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಪ್ರತಿ 5 ಎಚ್‌ಪಿ ಮೋಟಾರಿಗೆ ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಕಡ್ಡಾಯ ಎರಡೂವರೆ ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ತೆರಲೇಬೇಕಾದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗೆ ರೈತರು ದೂಡಲ್ಪಟ್ಟರು. ಇದಲ್ಲದೆ ವಿದ್ಯುತ್ತಿನ ಖಾಸಗೀಕರಣದಿಂದಾಗಿ ವಿದ್ಯುತ್‌ನ ದರವು ಜಾಸ್ತಿಯಾಗುತ್ತಿರುವುದಲ್ಲದೆ ಖಾಸಗಿ ವಿದ್ಯುತ್ ಲಾಭದಾಯಕ ಮತ್ತು ಶ್ರೀಮಂತ ಗ್ರಾಹಕರಿಗೆ ಸೀಮಿತವಾಗಿ ಗುಣಮಟ್ಟವಿಲ್ಲದ ಹಾಗೂ ಫೋಲ್ಟೇಜ್ ವೈಪರೀತ್ಯ ಹೊಂದಿರುವ ವಿದ್ಯುತ್ ಗ್ರಾಮೀಣ ರೈತರಿಗೆ ಸಿಗುವಂತಾಯಿತು. ಇದರಿಂದ ಸತತವಾಗಿ ಬೋರ್‌ವೆಲ್ ವೈಫಲ್ಯವನ್ನು ರೈತರು ಎದುರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನಾವು ಗಮನಿಸಿದ ಪ್ರಕರಣಗಳಲ್ಲಿ ಹಲವು ರೈತರು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಬೋರ್‌ವೆಲ್ ವೈಫಲ್ಯವೂ ಒಂದು ಕಾರಣವಾಗಿದೆ. ಇದಲ್ಲದೇ ಕಬ್ಬಿನಂತಹ ಬೆಳೆಗೆ ನೀರಿನ ಆಸರೆ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ತಿಂಗಳುಗಳಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಅಗತ್ಯವಿರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ನದಿ ಜಲವನ್ನೇ ಆಶ್ರಯಿಸಿರುವ ರೈತರು ಹಲವಾರು ಬಾರಿ ನೀರು ಸರಿಯಾದ ಸಮಯಕ್ಕೆ

ಸಿಗದೆ ಬೆಳೆ ಕೈ ಕೊಟ್ಟು ಸಂಕಷ್ಟಕ್ಕೆ ಈಡಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಇನ್ನು ಕೆಲವು ಕಡೆ ಸರಕಾರದ ಸರಿಯಾದ ನೀರಾವರಿ ಉಸ್ತುವಾರಿ ಯೋಜನೆಗಳಿಲ್ಲದೆ ಕಾಲುವೆಯ ಕೊನೆಯ ರೈತರು ಅಗತ್ಯವಿದ್ದಾಗ ನೀರು ಸಿಗದೆ ಬೆಳೆ ಕೈಕಟ್ಟಿ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಇದರೊಂದಿಗೆ ಕಳೆದ 5-6 ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಗ್ರಾಮೀಣ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಬದುಕು ಸಾಗಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂಬ ನಿರ್ಧಾರಕ್ಕೆ ಬಂದು ಲಕ್ಷಾಂತರ ಕೂಲಿ ಕಾರ್ಮಿಕರು ನಗರ ಪ್ರದೇಶಗಳಿಗೆ ವಲಸೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಈ ಕಾರಣದಿಂದಾಗಿ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಕೂಲಿಕಾರ್ಮಿಕರ ಸಂಖ್ಯೆ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿರುವುದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೇ ಕೂಲಿಯ ದರವು ಮೊದಲಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ. ಈ ಎಲ್ಲಾ ಕಾರಣಗಳಿಂದಾಗಿ ಒಟ್ಟಾರೆ ಕೃಷಿಗೆ ಹಾಕಬೇಕಾದ ಹಣ ಮೊದಲಿಗಿಂತ ಕನಿಷ್ಠ 2 ಪಟ್ಟು ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಸರಕಾರ ಈ ಹೆಚ್ಚಳವನ್ನು ಗಮನಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳದೆ ಬೆಂಬಲ ಬೆಲೆಯನ್ನು ನಿಗದಿ ಮಾಡುತ್ತದೆ.

ಭಾರತದ ಕೃಷಿ ಇಲಾಖೆ ತಿಳಿಸುವಂತೆ ಶೇ.70ಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಹಿಡುವಳಿಗಳು ಸಣ್ಣ ಮತ್ತು ಅತಿ ಸಣ್ಣ ಹಿಡುವಳಿಗಳಾಗಿವೆ. ಇಂಥ ಅತಿ ಸಣ್ಣ ಆಸ್ತಿ ಆಧಾರ ಹೊಂದಿರುವ ರೈತರು ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಅತ್ಯಂತ ಸಣ್ಣ ಆರ್ಥಿಕ ಆಘಾತಗಳನ್ನೂ ತಡೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಅದೇ ರೀತಿ ಭಾರತದ ಕೃಷಿಯಲ್ಲಿ, ಅದರಲ್ಲೂ ಈ ನಾಲ್ಕು ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ, ಸಂಭವಿಸುತ್ತಿರುವ ಮತ್ತೊಂದು ಬದಲಾವಣೆಯೆಂದರೆ ಆಹಾರ ಧಾನ್ಯಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ವಾಣಿಜ್ಯ ಬೆಳೆಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಯುತ್ತಿರುವುದು. ಬೆಳೆಕಾಳುಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಇಂದು ಎಣ್ಣೆಕಾಳು, ಹತ್ತಿ, ಹೊಗೆಸೊಪ್ಪು ಮತ್ತು ಕಬ್ಬನ್ನು ಬೆಳೆಯಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಅವುಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಯುವುದೇ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯ ಸಲುವಾಗಿ. ಹಾಗಾಗಿ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಆಗುವ ಯಾವುದೇ ಬದಲಾವಣೆಗಳು ರೈತನ ಬದುಕನ್ನು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಬಾಧಿಸುತ್ತದೆ. ಇಂಥ ಬೆಳೆಗಳಲ್ಲಿ ನೀರು ಮತ್ತು ಭೂಮಿಯ ಗುಣಮಟ್ಟದ ಪ್ರಶ್ನೆ ಅತ್ಯಂತ ಮುಖ್ಯವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಕೃಷಿಯಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಹೂಡಿಕೆ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿರುವುದರಿಂದ ರೈತನ ಹೂಡಿಕಾ ವೆಚ್ಚ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಲೇ ಇದೆ. ಬೀಜ, ನೀರು, ಗೊಬ್ಬರ, ವಿದ್ಯುತ್, ಕೀಟನಾಶಕದಂತಹ ಹೂಡಿಕಾ ವೆಚ್ಚಗಳು ಕೆಲವು ಕಡೆ ಹಲವಾರು ಪಟ್ಟು ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ.

1995ರಲ್ಲಿ ಈ ಹೂಡಿಕಾ ವೆಚ್ಚಗಳು 55,401 ಕೋಟಿ ರೂ.ಗಳಾಗಿದ್ದರೆ 1999-2000ದ ವೇಳೆಗೆ ಅದು 1,03,555ಕೋಟಿ ರೂ.ಗಳನ್ನು ತಲುಪಿತ್ತು. ಅಂದರೆ ಹೂಡಿಕಾ ವೆಚ್ಚ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಎರಡು ಪಟ್ಟು ಹೆಚ್ಚಾಗಿತ್ತು. ಈಗ ಅದು ಇನ್ನೂ ಶೇ. 50ರಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಅದೇ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ರೈತನ ಬೆಳೆಗೆ ಸಿಗುತ್ತಿದ್ದ ಬೆಲೆಗಳು ಹೆಚ್ಚಾಗುವುದಿರಲಿ ಅರ್ಧಕ್ಕರ್ಧ ಕಡಿಮೆಯಾದವು. ಉದಾರೀಕರಣದ ಕಾಲಘಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಸಂಭವಿಸುತ್ತಿರುವ ವಿದ್ಯಮಾನಗಳಿವು. ಬೆಳೆದ ಬೆಳೆಗೆ ಕಡಿಮೆ ಬೆಲೆ ಮತ್ತು ಕಡಿಮೆ ಉತ್ಪತ್ತಿ. ಆದರೆ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿರುವ ಉತ್ಪಾದನಾ ವೆಚ್ಚಗಳು!!

ರೈತರನ್ನು ವ್ಯವಸ್ಥಿತ ಸಂಕಷ್ಟಕ್ಕೆ ದೂಡುತ್ತಿರುವ ಕಾರಣಗಳು:

ಈಗಾಗಲೇ ಗಮನಿಸಿದಂತೆ ಕಳೆದ ವರ್ಷ ಮಂಡ್ಯ ಮತ್ತು ಬೀದರಿನಲ್ಲಿ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವ ರೈತರೂ ಸೇರಿದಂತೆ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲೂ 12000ಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ರೈತರು ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ಹುಟ್ಟಿ ಹಾಕಿದ ಸಂಕಷ್ಟವನ್ನು ಎದುರಿಸಲಾಗದೆ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಅತಿರೇಕದ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಕಬ್ಬಿನ ರೈತರು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರೂ

1997ರಲ್ಲಿ ಉದ್ದು-ತೊಗರಿ ಬೆಳೆದ ರೈತರು, 2002-03ರಲ್ಲಿ ಭತ್ತ, ಕಡಲೆ, ತೆಂಗು ಇನ್ನಿತಾದ ಬೆಳೆಗಳನ್ನು ಬೆಳೆದ ರೈತರು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಈ ರೈತರೆಲ್ಲಾ ತಮ್ಮ ವ್ಯಕ್ತಿ ವಿಲಕ್ಷಣ ಕಾರಣಗಳಿಗಾಗಿ ಅಲ್ಲದೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಹುಟ್ಟಿಹಾಕಿದ ಸಂಕಷ್ಟಗಳ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವುದು ನಿಜವಾದರೆ ಈ ಎಲ್ಲಾ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳಲ್ಲಿ ರೈತರನ್ನು ಸಂಕಷ್ಟಕ್ಕೆ ದೂಡುತ್ತಿರುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಮೂಲದ ಕಾರಣಗಳನ್ನು ಹುಡುಕುವುದು ಪರಿಹಾರದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಅತ್ಯಗತ್ಯ.

ಭಾರತದ ಕೃಷಿ ಮತ್ತು ರೈತರು 90ರ ಮಧ್ಯಭಾಗದಿಂದಲೂ ಅತ್ಯಂತ ತೀವ್ರ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟನ್ನು ಎದುರಿಸುತ್ತಿದೆ. ಇದು ದೇಶಾದ್ಯಂತ ಇರುವ ವಿದ್ಯಮಾನವೇ ಆದರೂ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಸಂಭವಿಸುತ್ತಿರುವ ನಾಲ್ಕು ರಾಜ್ಯಗಳಾದ ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರ, ಕರ್ನಾಟಕ, ಆಂಧ್ರ ಪ್ರದೇಶ ಮತ್ತು ಕೇರಳಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಕಾರಣಗಳು ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಇನ್ನಷ್ಟು ಬಿಗಡಾಯಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಿದೆ. ಈ ನಾಲ್ಕು ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ವಿಸ್ತೃತವಾಗಿ ವಾಣಿಜ್ಯ ಬೆಳೆಗಳ ಕೃಷಿ ಹರಡಿಕೊಂಡಿದೆ. ನಗದು ಬೆಳೆಗಳೇ ಪ್ರಧಾನವಾಗಿದೆ. ಭಾರತದ ಕೃಷಿ ಇಲಾಖೆಯ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳು ತಿಳಿಸುವಂತೆ ಕಳೆದ ಆರು ದಶಕಗಳಲ್ಲಿ, ಅದರಲ್ಲೂ ಜಾಗತೀಕರಣದ ನೀತಿಗಳು ಅನುಷ್ಠಾನಗೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಾರಂಭವಾದ ಕಳೆದ ಎರಡು ದಶಕಗಳಲ್ಲಿ ಭಾರತದ ಕೃಷಿಯಲ್ಲಿ, ಅದರಲ್ಲೂ ವಾಣಿಜ್ಯ ಬೆಳೆಗಳು ಪ್ರಧಾನವಾಗಿರುವ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ, ಎರಡು ಬೆಳೆವಣಿಗೆಗಳು ಏಕಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ.

ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾದ ಕೃಷಿ ಸರಕುಗಳ ಮುಕ್ತ ಆಮದು ನೀತಿಗಳ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ನಂತರ ಇನ್ನಷ್ಟು ಕೂಲಂಕುಷವಾಗಿ ಚರ್ಚಿಸಲಿದ್ದೇವೆ.

ಆದರೆ ಒಟ್ಟಾರೆಯಾಗಿ ಒಂದು ಮುಕ್ತ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಸರ್ಕಾರವು ತನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸಮಾಜ ಕಲ್ಯಾಣ ಜವಾಬ್ದಾರಿಗಳಿಂದ ಹಿಂತೆಗೆಯುತ್ತಿರುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸಣ್ಣ ಹಿಡುವಳಿದಾರರು ವಾಣಿಜ್ಯ ಬೆಳೆಗಳ ಕೃಷಿಗೆ ಇಳಿದಾಗ ಆಗುವ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ನಮ್ಮ ಕರ್ನಾಟಕದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲೂ ಹೀಗೆ ಸಂಗ್ರಹಿಸಬಹುದು:

ಅ) ಅತ್ಯಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಾಂಸ್ಥಿಕ ಮತ್ತು ಅನೌಪಚಾರಿಕ ಮೂಲದ ಸಾಲಗಳು

ಆ) ಮಾರುಕಟ್ಟೆ ಶಕ್ತಿಗಳ ಕಾರಣದಿಂದ ಬೆಲೆ ಕುಸಿತ

ಇ) ಕನಿಷ್ಠ ಬೆಂಬಲ ಬೆಲೆಯನ್ನೂ ನೀಡದ ಸರ್ಕಾರ, ನೀಡಿದರೂ ಸರಕನ್ನು ಕೊಳ್ಳದ ಸಂದರ್ಭ

ಈ) ಅಂತರ್ಜಲದ ಇಳಿಕೆ ಮತ್ತು ಬೋರ್‌ವೆಲ್‌ಗಳ ವೈಫಲ್ಯ

ಉ) ಜಾಗತೀಕರಣದಿಂದ ಹೆಚ್ಚಿ ಮಾರುಕಟ್ಟೆ ವಿಕೃತಿಗಳು ಅಂದರೆ ಬೆಲೆ ಕುಸಿತ, ಹೂಡಿಕಾ ವೆಚ್ಚ ಹೆಚ್ಚಳ, ಇತ್ಯಾದಿ.

ಬೆಂಬಲಕ್ಕೆ ನಿಲ್ಲದ ಬೆಂಬಲ ಬೆಲೆ

ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಈ ಬೆಂಬಲ ಬೆಲೆ ಎಂಬುದೇ ರೈತರನ್ನು ಮೋಸ ಮಾಡುವ ಅಸ್ತವಾಗಿದೆ. ರೈತರು ಬೆಳೆದ ಬೆಳೆಗೆ ಎಷ್ಟು ವೆಚ್ಚವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನಿಗದಿ ಮಾಡಲು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದ ಕೃಷಿ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಮಿತಿ ಇರುತ್ತದೆ. ಆ ಸಮಿತಿ ಪ್ರತಿ ವರ್ಷ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಬೆಳೆಗೆ ತಗಲುವ ಖರ್ಚನ್ನು ಪಟ್ಟಿಮಾಡಿ ಅದಕ್ಕೆ ಒಂದಷ್ಟನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ಬೆಂಬಲ ಬೆಲೆಯನ್ನು ಘೋಷಿಸುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಈ ಬೆಂಬಲ ಬೆಲೆಗಳು ಯಾವತ್ತಿಗೂ ರೈತನು ಮಾಡಿದ ವೆಚ್ಚವನ್ನು ಸರಿದೂಗಿಸುವುದಕ್ಕೂ ಸಾಲುವಷ್ಟು ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಾ ರೈತ ಸಂಘಟನೆಗಳು ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ಸರ್ಕಾರದ ಈ ರೈತ ವಿರೋಧಿ ನೀತಿಗಳ ವಿರುದ್ಧ ಹೋರಾಡುತ್ತಲೇ ಬಂದಿವೆ. ಕೈಗಾರಿಕೋದ್ಯಮಿಗಳು ತಾವು ಉತ್ಪಾದಿಸಿದ ಉತ್ಪನ್ನಕ್ಕೆ ಬೆಲೆಯೆಷ್ಟಿರಬೇಕು, ಲಾಭ ಎಷ್ಟಿರಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ತೀರ್ಮಾನಿಸುವ ಹಕ್ಕನ್ನು ಹೊಂದಿರುವಾಗ ರೈತರು ಬೆಳೆದ ಬೆಳೆಗೆ ಮಾತ್ರ ಸರ್ಕಾರ ಅವೈಜ್ಞಾನಿಕವಾದ ಹಾಗೂ ಶೋಷಕ ಬೆಲೆಯನ್ನು ನಿಗದಿಗೊಳಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತಲೇ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಈ ರೀತಿ ವೆಚ್ಚವನ್ನು ನಿಗದಿಪಡಿಸುವಾಗ ಇಡೀ ರೈತಕುಟುಂಬದ ಶ್ರಮವನ್ನು ಗಣನೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸುತ್ತಲೇ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಮತ್ತು ವೆಚ್ಚದ ಮೇಲೆ ಲಾಭದ ಪ್ರಮಾಣವನ್ನು ನಿಗದಿಪಡಿಸುವಾಗ ರೈತರ ಬದುಕಿನ ಮಟ್ಟ ಎಷ್ಟಿರಬೇಕೆಂಬುದರ ಬಗ್ಗೆ ಸರ್ಕಾರದ ಕಲ್ಪನೆ ಏನು ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ ಆಧ್ಯಯನದಲ್ಲಿ ಈ ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಅತ್ಯಂತ ಸಹಜವಾದದ್ದೆಂಬುದು ನಮ್ಮ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬಂದಿತು. ಸರ್ಕಾರವು ಕಬ್ಬಿನ ಬೆಳೆಗೆ ಬೆಲೆಯನ್ನು ನಿಗದಿಪಡಿಸುವಾಗ ಏರಿರುವ ವೆಚ್ಚವನ್ನು ಎಂದಿಗೂ ಗಮನಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ಅದರಲ್ಲಿ ರೈತನು ಬೆಳೆ ಬೆಳೆಯಲು ಮಾಡುವ ಹೂಡಿಕೆಯ ವೆಚ್ಚದಲ್ಲೂ ಹಾಗೂ ಅದನ್ನು ಆಧರಿಸಿ ಜೀವನ ನಿರ್ವಹಣೆ ಮಾಡುವ ವೆಚ್ಚದಲ್ಲೂ ಆಗಿರುವ ವೆಚ್ಚವನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ಲೆಕ್ಕಕ್ಕೆ ಹಿಡಿಯುತ್ತಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಕಬ್ಬಿನ ಬೆಳೆಗೆ ಸರ್ಕಾರ ನಿಗದಿಪಡಿಸುವ ಬೆಂಬಲ ಬೆಲೆ ಹಾಸ್ಯಾಸ್ಪದ ಎಂಬಷ್ಟು ಕಡಿಮೆಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ: 2005-06ರಲ್ಲಿ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದ ಕೃಷಿ ಇಲಾಖೆ ಕಬ್ಬಿಗೆ ನಿಗದಿಪಡಿಸಿದ ದರ ಕ್ವಿಂಟಲ್ ಒಂದಕ್ಕೆ 69.1 ರೂಪಾಯಿಗಳು. ಅಂದರೆ ಟನ್ನಿಗೆ 691 ರೂ.ಗಳು. ಆದರೆ ಅದೇ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಟನ್ ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಯಲು ರೈತರಿಗೆ ಕನಿಷ್ಠ ಸಾವಿರ ರೂ. ಖರ್ಚು ತಗಲುತ್ತಿತ್ತು.

ಹೀಗಾಗಿ ಸರ್ಕಾರದ ಕೃಷಿ ವಿರೋಧಿ ನೀತಿಗಳಿಂದ ರೈತ ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ಬಲಾತ್ಕಾರವಾಗಿ ಬೆಳೆ ಬೆಳೆದರೂ ಅದನ್ನು ಆಧರಿಸಿ ಜೀವನ ನಡೆಸಲಾಗದ ದುರ್ಬರ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ತನ್ನ ಅವೈಜ್ಞಾನಿಕ ಬೆಳೆ ನೀತಿಯಿಂದಾಗಿ ಸೃಷ್ಟಿಸಿದೆ.

ಇದಲ್ಲದೆ ಕಬ್ಬಿನ ಬೆಳೆಗೆ ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾದ ಕೆಲವು ಕಾರಣಗಳಿವೆ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ 12-13 ತಿಂಗಳ ಬೆಳೆ.

ಈ ರೀತಿ 13 ತಿಂಗಳೊಳಗೆ ಬೆಳೆದ ಕಬ್ಬನ್ನು ಕಟಾವು ಮಾಡಿ ಕಾರ್ಖಾನೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರೆ ಅದರ ತೂಕ ಹೆಚ್ಚಿರುತ್ತದೆ. ಅಂದರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆಯಲ್ಲಿ 13 ತಿಂಗಳಿನ ಒಂದು ಟನ್ ಕಬ್ಬನ್ನು ಅರೆದರೆ 100 ಕೆ.ಜಿ. ಸಕ್ಕರೆ ದೊರೆಯುತ್ತದೆ. ಆಗ ಅದನ್ನು ಶೇ. 10ರಷ್ಟು ರಿಕವರಿ ಇರುವ ಕಬ್ಬೆಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ.

ಅಂತಹ ಕಬ್ಬಿಗೆ ಒಂದು ಟನ್ನಿಗೆ ಒಂದು ಸಾವಿರ ರೂ. ಕೊಡುತ್ತಾರೆ ಎಂದಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳೋಣ. ಒಂದು ಎಕರೆ ಜಮೀನಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ರೈತ ಸರಾಸರಿ 30-40 ಟನ್ ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಯಬಹುದು. ಅಷ್ಟು ಕಬ್ಬು 13ನೇ ತಿಂಗಳಿಗೆ ಕಟಾವು ಆದರೆ ಆತನಿಗೆ ಟನ್ನಿಗೆ ಸಾವಿರದಂತೆ 30-40 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ದೊರಕುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದ ಖರ್ಚು ಕಳೆದು ಒಂದಷ್ಟು ಬದುಕುವಷ್ಟು ದುಡ್ಡು ದೊರೆಯುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಕಬ್ಬು ಕಟಾವು ಆಗದೆ ತಿಂಗಳು ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಕಬ್ಬಿನ ರಿಕವರಿ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಅಂದರೆ ಕಬ್ಬಿನ ತೂಕ ಹಾಗೂ ಸಕ್ಕರೆ ನೀಡುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ 13 ತಿಂಗಳ ಕಬ್ಬಿಗೆ ಒಂದು ಸಾವಿರ ರೂ. ಕೊಡುವ ಕಂಪನಿ 16 ತಿಂಗಳ ಕಬ್ಬಿಗೆ 800 ರೂ.ವನ್ನು 18 ತಿಂಗಳ ಕಬ್ಬಿಗೆ 500 ರೂ.ವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತದೆ. ಹಲವಾರು ಕಡೆ ಈ ಹಣವು ಕಬ್ಬನ್ನು ಕಟಾವು ಮಾಡಲು ಬೇಕಾಗುವ ಕೂಲಿಗೂ ಸಾಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಹಾವೇರಿಯಲ್ಲಿ ರೈತನೊಬ್ಬ 20 ತಿಂಗಳಾದರೂ ಕಟಾವು ಆಗದೆ ಒಣಗಿದ ಕಟ್ಟಿಗೆಯಂತೆ ಸುಟ್ಟು ನಿಂತಿದ್ದ ಕಬ್ಬಿನ ಗದ್ದೆಗೆ ಬೆಂಕಿ ಹಚ್ಚಿ ತಾನು ತೀರಿಕೊಂಡ. ಬೀದರಿನಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ರೈತ ನಾಲ್ಕು ಎಕರೆಯಷ್ಟು ಕಬ್ಬನ್ನು ಕೇವಲ 8,000 ರೂಪಾಯಿಗಳಿಗೆ ಮಾರಿಕೊಂಡ. ಇವಿಷ್ಟು ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಗೆ ಇರುವ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಕಾರಣಗಳು.

ಇದಲ್ಲದೆ ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಗಾರರಿಗೆ ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾದ ಇನ್ನೂ ಒಂದು ಕಾರಣಗಳಿವೆ. ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಉಳಿದೆಲ್ಲ ವಾಣಿಜ್ಯ ಬೆಳೆಗಳಂತಲ್ಲದೆ ಕಬ್ಬು ಮಾತ್ರ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ನಿಯಂತ್ರಿಸಲ್ಪಡುವ ಅತ್ಯಂತ ವಾಣಿಜ್ಯ ಬೆಳೆಗಳ ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿದೆ. ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆ ಮತ್ತು ಸಕ್ಕರೆ ಉತ್ಪಾದನೆಯನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಿಸಲು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರವು 1966ರಲ್ಲಿ ಸಕ್ಕರೆ ನಿಯಂತ್ರಣ ನೀತಿಯೊಂದನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತಂದಿತ್ತು. ಇದು ಸಕ್ಕರೆಯ ಉತ್ಪಾದನೆಯನ್ನು, ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯನ್ನು ಆಮದು ಹಾಗೂ ರಫ್ತನ್ನು ಅಂತರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಸಾಗಾಟವನ್ನು ಮತ್ತು ದರವನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಿಸುವ ಕಾಯಿದೆಯಾಗಿದೆ. ಜಾಗತೀಕರಣ ನೀತಿ ಜಾರಿಗೆ ಬರುವವರೆಗೆ ಶೇ. 50ರಷ್ಟು ಸಕ್ಕರೆಯನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ನಿಯಂತ್ರಿತ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯ ಮೂಲಕ ವಿತರಣೆ ಮಾಡಿ ನಿಯಂತ್ರಣದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿತು. ಆದರೆ ಕಳೆದ ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಕೃಷಿ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ವಿದೇಶಿ ಹಾಗೂ ಸ್ವದೇಶಿ ಖಾಸಗಿ ಕಂಪನಿಗಳು ಮಧ್ಯಪ್ರವೇಶ ಮಾಡಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಅವರಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುವಂತೆ ಶೇ. 90ರಷ್ಟು ಸಕ್ಕರೆ ಉತ್ಪಾದನೆಯನ್ನು ಮುಕ್ತ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಗೂ ಹಾಗೂ ಶೇ. 10ರಷ್ಟು ಸಕ್ಕರೆ ಉತ್ಪಾದನೆಯನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಿತ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಇರುವಂತೆ ನೀತಿಯನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ.

1966ರ ನೀತಿಯು ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಗಾರರಿಂದ ಕಬ್ಬು ಖರೀದಿ ಮಾಡಿದ ನಂತರ ಸಕ್ಕರೆ ಕಂಪನಿಗಳು 14 ದಿನಗಳೊಳಗಾಗಿ ಪೂರ್ತಿ ಹಣ ಪಾವತಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ದೇಶನ ನೀಡುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಇದು ಎಂದಿಗೂ ಜಾರಿಗೆ ಬಂದಿಲ್ಲ ಎಂದೇ ಹೇಳಬೇಕು. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಸಕ್ಕರೆ ಕಂಪನಿಗಳು ಪ್ರತಿ ಮೂರು ತಿಂಗಳಿಗೊಮ್ಮೆ ತಮ್ಮ ದಾಸ್ತಾನಿನಲ್ಲಿರುವ ಸಕ್ಕರೆಯನ್ನು ಮಾರುತ್ತವೆ. ಆ ರೀತಿ ಮಾರಾಟವಾದ ಹಣದಿಂದ ರೈತರಿಗೆ ಹಣವನ್ನು ಪಾವತಿಸುತ್ತದೆ. ಹೀಗಾಗಿ ರೈತರು ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳಿಗೆ ಕಬ್ಬನ್ನು ಮಾರಿದರೂ.

ತಮ್ಮ ಹಣವನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಕನಿಷ್ಠ 3 ತಿಂಗಳ ಕಾಲ ಕಾಯಲೇಬೇಕಾದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇರುತ್ತದೆ. ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಎಲ್ಲ ಸಹಕಾರಿ ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳು ನಷ್ಟವನ್ನು ಎದುರಿಸುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ಈ ಅವಧಿ ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ 3 ತಿಂಗಳಿಂದ ಮರ್ಷಗಳಾಗಿ ಬಿಡುತ್ತವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಮಂಡ್ಯ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಗಾರರು ತಮ್ಮ ಹಿಂದಿನ ವರ್ಷದ ಹಣದ ಪಾವತಿಗಾಗಿ ಹೋರಾಟ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅದೇ ರೀತಿ ಬೀದರ್ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಗಾರರು 2005ರಿಂದಲೂ ತಮಗೆ ಪಾವತಿಯಾಗದಿರುವ ಹಣಕ್ಕಾಗಿ ಸತತವಾಗಿ ಹೋರಾಟ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಆ ರೀತಿ ನೋಡಿದರೆ ಸಕ್ಕರೆ ಕಂಪನಿಗಳು ಎದುರಿಸುತ್ತಿರುವ ನಷ್ಟ ಕೃತಕವಾದದ್ದೆಂದೇ ಹೇಳಬೇಕು. ಏಕೆಂದರೆ ಒಂದು ಕೆ.ಜಿ. ಸಕ್ಕರೆಯಲ್ಲಿ ಕಬ್ಬಿನ ಬಾಬು ಶೇಕಡ 70ರಷ್ಟು ಮಾತ್ರ. ಇನ್ನು ಶೇಕಡ 15ರಷ್ಟು ಇನ್ನಿತರ ವೆಚ್ಚಗಳಿಗೆ ಹೋದರೂ ಶೇ. 15ರಷ್ಟು ಲಾಭ ಸಹಜವಾಗಿ ಸಕ್ಕರೆ ಕಂಪನಿಗಳಿಗಿರುತ್ತವೆ. ಹಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಸಕ್ಕರೆ ಕಂಪನಿಗಳು ನಷ್ಟವನ್ನೇಕೆ ಎದುರಿಸುತ್ತವೆ? ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಸ್ಪಷ್ಟ. ಸರಕಾರ ಯಾವ ಬಹುರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಕಂಪನಿಗಳ ಪರವಾಗಿ ಹಾಗೂ ಅವುಗಳ ಲಾಭಕ್ಕೆ ತಕ್ಕನಾಗಿ ತಮ್ಮ ಆಮದು ರಫ್ತು ನೀತಿಯನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಿವೆಯೋ ಆಗಲೇ ಸ್ಥಳೀಯ ಸಕ್ಕರೆ ಉದ್ಯಮವು ಪೆಟ್ಟು ತಿಂದಿದೆ. ಆದರೆ ಆದರೆ ಆ ಕಂಪನಿಗಳು ಯಾವುದೇ ರೀತಿ ಲಾಭ ಮಾಡಿದಾಗಲೂ ಲಾಭದ ಪಾಲನ್ನು ಅವು ರೈತರ ಜೊತೆ ಹಂಚಿಕೊಂಡಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಸಹ ಅಷ್ಟೇ ಸತ್ಯವಾದ ಸಂಗತಿಯಾಗಿದೆ.

ಅಲಘ್ ಸಮಿತಿ- ಕತ್ತಿಯ ಹೊಸ ಅಲಗು?:

ಈ ಎಲ್ಲಾ ಹಳೆಯ ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ಜೊತೆಗೆ ಇದೀಗ ಭಾರತ ಸರ್ಕಾರವು ಜಾಗತೀಕರಣದ ಕಾಲಘಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ಬೆಂಬಲ ಬೆಲೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸುವುದು ಎಷ್ಟು ಉಚಿತ ಎಂದು ಆಲೋಚಿಸುತ್ತಿದೆ. ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಸಲಹೆಯನ್ನು ನೀಡಲು ಪ್ರೊ. ವೈ. ಕೆ. ಅಲಘ್ ಸಮಿತಿಯನ್ನು ನೇಮಿಸಿತ್ತು. ಅದು 2005ರಲ್ಲಿ ತನ್ನ ವರದಿಯನ್ನು ನೀಡಿದೆ. ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಆ ವರದಿಯು ಕನಿಷ್ಠ ಬೆಂಬಲ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ರದ್ದು ಮಾಡಲು ಸೂಚಿಸಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಆ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಇತರ ಎಲ್ಲಾ ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಸಿದ್ಧಗೊಳ್ಳಲು ಸಲಹೆ ನೀಡಿದೆ. ಆ ಸಮಿತಿಯ ಪ್ರಕಾರ ಕೃಷಿ ಸರಕಿನ ಬೆಲೆ ನಿಗದಿ ಮಾಡುವಾಗ ಅದನ್ನು ಅಸ್ಥಿತ್ವದಲ್ಲಿರುವ ಸುಂಕ, ಆಮದು ಸುಂಕ ಇನ್ನಿತಾದ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಗಮನಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳದೆ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಕೃಷಿ ಉತ್ಪನ್ನಗಳ ಬೆಲೆ ನಿಗದಿ ಮಾಡುವ ಅಗ್ರಿಕಲ್ಚರಲ್ ಕಾಸ್ಟ್ಸ್ ಅಂಡ್ ಪ್ರೆಸಸ್ ಕಮಿಟಿಗೆ ಶಾಸನಬದ್ಧ ಸ್ಥಾನಮಾನವನ್ನು ನೀಡಿ ಸುಂಕ ಇನ್ನಿತಾದಿಗಳ ಬಗ್ಗೂ ಸಲಹೆ ನೀಡುವಂತೆ ಸೂಚಿಸಿದೆ. ಅದೇ ರೀತಿ ಬೆಲೆ ಮತ್ತು ಬೆಳೆ ವಿಮೆ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಜಾರಿಗೆ ತರುವ ಮೂಲಕ ಕನಿಷ್ಠ ಬೆಂಬಲ ಬೆಲೆಯ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನೇ ಕಿತ್ತುಹಾಕುವ ಕಡೆ ಮುನ್ನಡೆಯುವ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ನೀಡಿದೆ.

ಇದರರ್ಥ ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಬೀಸುವ ಕತ್ತಿಯಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರೂ ಬೆಂಬಲ ಬೆಲೆಯ ಆಧಾರವನ್ನೇ ಕಿತ್ತು ಹಾಕುವ ಹುನ್ನಾರಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿವೆ. ಸರ್ಕಾರಗಳು ಎಲ್ಲಾ ರೈತ ಸಂಕ್ಷೇಮ ನೀತಿಗಳಿಂದಲೂ ಹಿಂತೆಗೆಯುತ್ತಿರುವ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಇದಕ್ಕಿಂತ ಬೇರಿನ್ನೇನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಲು ಸಾಧ್ಯ? ರೈತರು ಮತ್ತು ರೈತ ಸಂಘಟನೆಗಳು ಒಟ್ಟಾಗಿ ರೈತರ ಮೇಲೆ ನಡೆಯಲಿರುವ ಈ ವ್ಯವಸ್ಥಿತ ಹಲ್ಲೆಯ ವಿರುದ್ಧ ಸಂಘಟಿತ ಹೋರಾಟ ಮಾಡಿ ಬೆಂಬಲ ಬೆಲೆ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಕಡೆ ಧೃಢವಾದ ಹೆಜ್ಜೆಗಳನ್ನಿಡಬೇಕು.

ಸಿಹಿ ಸಕ್ಕರೆ, ಕಹಿ ಬದುಕು- ಹೀಗೇಕೆ?

ಭಾರತದ ರೈತನ ಗೋಳು ಮತ್ತು ಕಣ್ಣೀರು ದೇಶಾದ್ಯಂತ ಒಂದೇ ಪರಿಯಲ್ಲಿದೆ. ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕೆ ಇರುವ ಸಾರ್ವತ್ರಿಕ ಕಾರಣಗಳು ಮತ್ತು ಪರಿಹಾರಗಳು ಕೂಡ ಒಂದೇ ತೆರನಾಗಿವೆ. ಆದರೆ ಅದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಬೆಳೆಯ ಬೆಳೆಗಾರರ ಕೃಷಿ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟಿಗೆ ಅದರದ್ದೇ ಆದ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಐತಿಹಾಸಿಕ ಮತ್ತು ಆರ್ಥಿಕ ಕಾರಣಗಳೂ ಇರುತ್ತವೆ. ಅವುಗಳನ್ನು ವಿಶ್ಲೇಷಿಸದೆ ಸರಿಯಾದ ಪರಿಹಾರೋಪಾಯಗಳನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಅದೇ ರೀತಿ ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಗೂ ಮತ್ತು ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಗಾರರಿಗೂ ಅವರದ್ದೇ ಆದ ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾದ ಕೆಲವು ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿವೆ. ಮೇಲೆ ಚರ್ಚಿಸಲಾದ ಕರ್ನಾಟಕದ ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಗಾರರ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಈ ನೇಪಥ್ಯದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡೇ ಚರ್ಚಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಸಕ್ಕರೆ ಉತ್ಪಾದನೆ ಈ ದೇಶಕ್ಕೆ ಹೊಸದೇನೂ ಅಲ್ಲ.

" ಕಲ್ಲು ಸಕ್ಕರೆ ಕೊಳ್ಳಿರೋ " ಎಂದು 16ನೇ ಶತಮಾನದಲ್ಲೇ ಪುರಂದರದಾಸರು ಕೂಡ ಕನ್ನಡಿಗರನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಂಡಿದ್ದರು! ಇನ್ನು ಕೆಲವು ಅಧ್ಯಯನಗಳು ತಿಳಿಸುವಂತೆ ಈ ಭೂ ಖಂಡದಲ್ಲಿ ಕ್ರಿ.ಪೂ.2000ದಿಂದಲೂ ಸಕ್ಕರೆ ಬಳಕೆಯಿತ್ತು. ಅದಕ್ಕೆ ಅಥರ್ವಣ ವೇದದಲ್ಲೂ, ತೈತ್ತರೀಯ ಮತ್ತು ಮೈತ್ರೇಯಿಣಿ ಸಂಹಿತೆಗಳಲ್ಲೂ ಮತ್ತು ಹಲವಾರು ಸೂತ್ರಗಳಲ್ಲೂ ಉಲ್ಲೇಖಗಳು ದೊರೆಯುತ್ತವೆ. ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ "ಇಕ್ಷು" ಎಂದು ಕರೆಯಲ್ಪಡುವ ಕಬ್ಬಿನ ಬಗ್ಗೆ ಚರಕ ಮತ್ತು ಸುಶ್ರುತರ ವೈದ್ಯಕೀಯ ಸಂಹಿತೆಯಲ್ಲೂ ಉಲ್ಲೇಖಗಳಿವೆ.ಕೌಟಿಲ್ಯನ ಅರ್ಥಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಕಬ್ಬು ಅರೆಯುವ ಯಂತ್ರದ ಪ್ರಸ್ತಾಪವಿದೆ. ಅದೇ ರೀತಿ ಈ ದೇಶಕ್ಕೆ ಭೇಟಿ ನೀಡಿದ ಫಾಹಿಯನ್, ಹ್ಯೂಯೆನ್-ತ್ಸಾಂಗ್ ಇನ್ನಿತರರ ಪ್ರವಾಸ ಕಥನಗಳಲ್ಲೂ ಕರ್ನಾಟಕವನ್ನೂ ಒಳಗೊಂಡಂತೆ ಭಾರತದ ಹಲವು ಕಡೆ ಕಬ್ಬು ಮತ್ತು ಸಕ್ಕರೆಯ ಬಳಕೆಯಿದ್ದುದರ ಪ್ರಸ್ತಾಪವಿದೆ. ಆದರೆ ಅವು ಇಂದು ನಾವು ಬಳಸುತ್ತಿರುವ ಸಕ್ಕರೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿಲ್ಲ ಅಷ್ಟೆ. ಬೆಲ್ಲದ ಉತ್ಪಾದನೆಯಂತೂ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯಷ್ಟೆ ಹಳೆಯದು!

ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ ಚೀನಾ, ಮತ್ತು ನ್ಯೂಜಿಲೆಂಡ್, ಹವಾಯಿ, ಸಮೋವ ಇನ್ನಿತಾದಿ ಪೊಲಿನೇಷಿಯನ್ ದೇಶಗಳಲ್ಲೂ ಪುರಾತನ ಕಾಲದಿಂದಲೂ ಕಬ್ಬು ಮತ್ತು ಸಕ್ಕರೆಯ ಬಳಕೆಯಿತ್ತು. ಕ್ರಿ.ಶ. ೧೪ನೇ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ಪರ್ಷಿಯನ್ನರು ಸಕ್ಕರೆಯನ್ನು ರಿಫೈನ್ ಮಾಡುವ ಮತ್ತು ರಾಸಾಯನಿಕ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯ ಮೂಲಕ ಕಬ್ಬು ರಸವನ್ನು ಫಿನೀಕರಿಸುವ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿದರು. 1596ರ

ವೇಳೆಗಾಗಲೇ ಚೀನಾದಿಂದ ವಲಸೆಹೋದವರು ಜಾವಾ ದ್ವೀಪದಲ್ಲಿ ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆಯನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದರು. 1516ರ ವೇಳೆಗೆ ಕ್ಯುರೇಬಿಯನ್ ದ್ವೀಪಗಳಿಂದ ಯೂರೋಪಿನ ಸ್ಟೇನ್ ದೇಶಕ್ಕೆ ಮೊದಲ ಸಕ್ಕರೆ ಭರ್ತಿ ಹಡಗು ರಫ್ತುಗೊಂಡಿತ್ತು. 1665ರಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ವಿಸ್ತರಣೆಯ ಭಾಗವಾಗಿ ಬಾರ್ಬಡೋಸ್ ಅನ್ನು ಆಕ್ರಮಿಸಿದ್ದ ಬ್ರಿಟಿಷರು ಅಲ್ಲಿ ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆಯನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಪಡಿಸಿದ್ದರಲ್ಲದೆ 7000 ಟನ್ನಿನಷ್ಟು ಸಕ್ಕರೆಯನ್ನು ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿಗೆ ರಫ್ತು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೀಗೆ ಜಗತ್ತಿನ ಸಕ್ಕರೆ ಭೂಪಟದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಅದರ ಮಾರಾಟದ ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ ಮೊದಲಿಂದಲೂ ಹಲವು ರುಸ್ತುಮರಿದ್ದಾರೆ.

ಇಂದು FAO (Food and Agricultural Organisation) ಸಂಸ್ಥೆಯ ಪ್ರಕಾರ ಒಟ್ಟು 133 ದೇಶಗಳು ಸಕ್ಕರೆಯನ್ನು ಉತ್ಪಾದನೆ ಮಾಡುತ್ತಿವೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಕಬ್ಬಿನಿಂದ ಸಕ್ಕರೆಯನ್ನು ಉತ್ಪಾದನೆ ಮಾಡುವ ದೇಶಗಳು 105! ಇನ್ನು ಕೆಲವು ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಗೋಧಿ, ಸಿಹಿಗಡ್ಡೆ, ಮತ್ತು ಆಲೂ ಇನ್ನಿತಾದಿಗಳಿಂದಲೂ ಸಕ್ಕರೆಯನ್ನು ಉತ್ಪಾದನೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಈಗ ಸಕ್ಕರೆ ಕಾಯಿಲೆಗಳು ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿರುವ ಮತ್ತು ಜಗತ್ತಿನಾದ್ಯಂತ ಆರೋಗ್ಯದ ಕಾಳಜಿಗಳು ಒಂದು ಔದ್ಯಮಿಕ ಚಳವಳಿಯೇ ಆಗಿಬಿಟ್ಟಿರುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಕ್ಯಾಲೋರಿಯಿಲ್ಲದ ರಾಸಾಯನಿಕ ಸಿಹಿಕಾರಕಗಳ ಉತ್ಪಾದನೆಯೂ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಾ ಕಬ್ಬು ಆಧಾರಿತ ಸಕ್ಕರೆಗೆ ಪ್ರೈಪೋಟಿ ನೀಡುತ್ತಿವೆ.

ಅಷ್ಟು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ. ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಯಲ್ಲೂ ಮತ್ತು ಸಕ್ಕರೆಯ ಗುಣಮಟ್ಟದಲ್ಲೂ ಹಲವಾರು ದೇಶಗಳು ಭಾರತಕ್ಕಿಂತ ಅತ್ಯುತ್ತಮ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿ ಹೆಕ್ಟೇರಿಗೆ ಸರಾಸರಿ 59.10 ಟನ್ನಿನಷ್ಟು ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಯಲಾಗುತ್ತಿದ್ದರೆ ಕೀನ್ಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿ ಹೆಕ್ಟೇರಿಗೆ 100ಟನ್ನು, ಹವಾಯಿ ದ್ವೀಪಗಳಲ್ಲಿ 150ಟನ್ನು, ಮತ್ತು ಆಷ್ಟ್ರೇಲಿಯಾದಲ್ಲಿ 75 ಟನ್ನು ಬೆಳೆಯುತ್ತಾರೆ. ಅಂದರೆ ಸರಾಸರಿ ಭಾರತಕ್ಕಿಂತ ಒಂದೆರಡು ಪಟ್ಟು ಹೆಚ್ಚು ಉತ್ಪಾದಕತೆಯನ್ನೇ ಹೊಂದಿದ್ದಾರೆ.

ಅದೇ ರೀತಿ ಕಬ್ಬಿನಿಂದ ಸಿಹಿಯ ರಿಕವರಿ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲೂ ಇತರ ದೇಶಗಳು ಭಾರತಕ್ಕಿಂತ ಎಷ್ಟೋ ಪಾಲು ಮುಂದಿವೆ. ಭಾರತದ ರಿಕವರಿ ಪ್ರಮಾಣ ಶೇ.10 ರಷ್ಟಿದ್ದರೆ ಅಂದರೆ 1000 ಕೆಜಿ (ಒಂದು ಟನ್) ಕಬ್ಬಿಗೆ 100 ಕೆಜಿ(ಒಂದು ಕ್ವಿಂಟಾಲ್) ಸಕ್ಕರೆಯಾಗುವುದಾದರೆ, ಕೊಲಂಬಿಯಾ ಮತ್ತು ಹವಾಯಿಗಳಲ್ಲಿ 120 ಕೆಜಿಯೂ(ಶೇ.12ರ ರಿಕವರಿ), ಆಷ್ಟ್ರೇಲಿಯಾದಲ್ಲಿ 142.5 ಕೆಜಿ(ಶೇ.14.25), ಮತ್ತು ಕೀನ್ಯದಲ್ಲಿ ಶೇ.160 ಕೆಜಿ(ಶೇ.16) ಸಕ್ಕರೆಯೂ ದೊರೆಯುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆ ನೋಡಿದರೆ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಕಡಿಮೆ ರಿಕವರಿ ಪ್ರಮಾಣ ಹೊಂದಿರುವ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಭಾರತವೂ ಒಂದು. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಆ ದೇಶಗಳು ಬೆಳೆಯುವ ಕಬ್ಬಿನಲ್ಲಿ ಫೈಬರ್ ಅಂಶ ಕಡಿಮೆಯಿದ್ದು, ಸುಕ್ರೋಸ್ ಅಂಶ ಜಾಸ್ತಿ ಇರುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು ಕಬ್ಬು ರಸವು ಕಲ್ಮಶಗಳಿಂದ ಮುಕ್ತವಾಗಿ ಅತಿ ಹೆಚ್ಚು ರಸವನ್ನು ಹೊಂದಿರುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಮಳೆ, ಮಣ್ಣಿನ ಗುಣ, ಬಳಸುವ ಬೀಜ, ಉತ್ಪಾದನಾ ವಿಧಾನ ಮತ್ತು ಕೊಯ್ಲಿನ ವಿಧಾನ..ಇವೆಲ್ಲವೂ ಬೆಳೆಯ ಮೇಲೆ ಮತ್ತು ರಿಕವರಿಯ ಮೇಲೆ ಪ್ರಭಾವ ಬೀರುತ್ತದೆ.

ಇದು ಸಾರಾಂಶದಲ್ಲಿ ಸಕ್ಕರೆಯ ಇತಿಹಾಸ. ಈಗ ಸಕ್ಕರೆ ಉದ್ಯಮದಲ್ಲಿ ಭಾರತದ ಸ್ಥಿತಿಗತಿ ಮತ್ತು 1947ರ ನಂತರ ಏನಾಗಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ನೋಡೋಣ.

ಭಾರತವು "ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ" ಪಡೆದುಕೊಂಡ ಮೇಲೆ ಭಾರತದ ಕೃಷಿಯ ಆದ್ಯತೆಗಳನ್ನು ಭಾರತದ ಅಗತ್ಯಗಳು ನಿರ್ದೇಶಿಸಿದ್ದು ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ. ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ ತರುವಣದಲ್ಲಿ ಆಹಾರ ಕೊರತೆಯು ಶ್ರೀಮಂತ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳ ಮುಂದೆ ನಮ್ಮ ದೈನ್ಯವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಅಮೆರಿಕದ ಅಂತರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಕೃಷಿ ಯೋಜನೆಯ ಭಾಗವಾಗಿ ಇಲ್ಲಿಯೂ ಹಸಿರು ಕ್ರಾಂತಿ ಜಾರಿಗೆ ಬಂತು. ಅದು ನಮ್ಮ ಆಹಾರದ ಉತ್ಪಾದನೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿದ್ದು ನಿಜ. ಆದರೆ ಇಂದಿನ ನಮ್ಮ ಕೃಷಿ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟಿಗೂ ಅದೇ ಮೂಲವಾಯಿತು ಎಂಬುದನ್ನು ಈಗಲಾದರೂ ಅರಿಯಬೇಕಿದೆ. ಭಾರತದಲ್ಲಿ 1950ರ ಮಾರ್ಚ್‌ನಲ್ಲಿ ಯೋಜನಾ ಆಯೋಗವು ರಚಿತವಾದ ಮೇಲೆ ಭಾರತದ ಕೃಷಿಯನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಂತೆ ಇಡೀ ಆರ್ಥಿಕತೆಯನ್ನು ಒಂದು ಯೋಜಿತ ದಿಕ್ಕಿನಡೆ ಕೊಂಡೊಯ್ಯುವ ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ಪ್ರಾರಂಭವಾದವು. ಈ ಯೋಜನೆಗಳ ದಿಕ್ಕಿನ ಮೇಲೆ ಶ್ರೀಮಂತ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳ ಋಣದ ನೆರಳು ಇದ್ದದ್ದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿತ್ತು. ಕೆಲವು ಕೃಷಿ ಸರಕುಗಳ ಉತ್ಪಾದನೆ ಮತ್ತು ಮಾರಾಟವನ್ನು 1955ರಲ್ಲಿ ಅಗತ್ಯ ವಸ್ತುಗಳ ನಿರ್ವಹಣಾ ಕಾಯಿದೆಯಡಿ (ಎಸ್ಸಾ) ತರಲಾಯಿತು. ಅದರಲ್ಲಿ ಸಕ್ಕರೆ ಉತ್ಪಾದನೆ ಮತ್ತು ಮಾರಾಟವೂ ಒಂದು. 1951ರಿಂದ ಹಿಡಿದು ಈವರೆಗೆ ವಿವಿಧ ಯೋಜನೆಗಳಡಿಯಲ್ಲಿ ಸಕ್ಕರೆ ಉತ್ಪಾದನೆಗೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡ ಗುರಿ ಮತ್ತು ಆದ ಉತ್ಪಾದನೆಯನ್ನು ಕೆಳಗಿನ ಪಟ್ಟಿ ವಿವರಿಸುತ್ತದೆ:

ಯೋಜನಾ ಅವಧಿ	ಉತ್ಪಾದನಾ ಗುರಿ (ಲಕ್ಷ ಟನ್ನುಗಳಲ್ಲಿ)	ವಾಸ್ತವ ಉತ್ಪಾದನೆ (ಲಕ್ಷ ಟನ್ನುಗಳಲ್ಲಿ)	ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳು
1.1951-56	18	19.34	138
2.1956-61	25	30.29	175
3.1961-66	35	35.32	200
4.1969-74	47	39.50	229
5.1974-78	54	58.42	298
6.1980-85	76	61.78	356
7.1986-91	102	109.90	414
8.1992-97	143	-	412
9.1997-2002	148	185	434
2003-04	-	170	461

ಮೇಲಿನ ಪಟ್ಟಿಯು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತೋರಿಸಿಕೊಡುವಂತೆ ಬಹುಪಾಲು ಯೋಜನಾ ಅವಧಿಗಳಲ್ಲಿ ಯೋಜಿತ ಗುರಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಕ್ಕರೆ ಉತ್ಪಾದನೆಯನ್ನು ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಸಕ್ಕರೆ ವ್ಯವಹಾರವು ಉದಾರೀಕರಣ ಮತ್ತು ಜಾಗತೀಕರಣ ಯೋಜನೆಗಳ ಭಾಗವಾಗಿ 1998ರ ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್ 11 ರಿಂದ ಮುಕ್ತಗೊಂಡಿತು. ಮೊದಲು ಉತ್ಪಾದನೆಯಾದ ಬಹುಪಾಲು ಸಕ್ಕರೆಯನ್ನು ಲೇವಿಯಾಗಿ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಮಾರಬೇಕಿತ್ತು. ಇದರಿಂದ ಮುಕ್ತ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಮಾರಿ ಲಾಭ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ

ಅವಕಾಶ ಸಕ್ಕರೆ ಕಂಪನಿ ಮಾಲೀಕರಿಗೆ ಕಡಿಮೆ ಇರುತ್ತಿತ್ತು. 1989-92ರಲ್ಲಿ ಈ ಲೇವಿಯ ಪ್ರಮಾಣವನ್ನು ಶೇ.45ಕ್ಕೂ, 1996-97ರಲ್ಲಿ ಶೇ.40ಕ್ಕೂ ಇಳಿಯಿತು. ಈಗ ಸಕ್ಕರೆ ಕಂಪನಿಗಳು ತಾವು ಉತ್ಪಾದನೆ ಮಾಡುವ ಶೇ.10ರಷ್ಟನ್ನು ಮಾತ್ರ ಲೇವಿಯಾಗಿ ಸರ್ಕಾರ ನಿಗದಿ ಮಾಡಿದ ದರಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಮಾರಿ ಉಳಿದ ಶೇ.90ರಷ್ಟನ್ನು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದರೂ ಮಾರುಕಟ್ಟೆ ದರದಲ್ಲಿ ಮಾರಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಈ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಕೋ-ಆಪರೇಟೀವ್ ಸಕ್ಕರೆ ಕಂಪನಿಗಳು ನಷ್ಟ ತೋರಿಸಿ ಖಾಸಗೀಕರಣಗೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿವೆ!

1980 ದಶಕದಲ್ಲಿ ಕೇವಲ 27 ಲಕ್ಷ ಹೆಕ್ಟೇರ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಯಲಾಗುತ್ತಿದ್ದರೆ 90 ದಶಕದಲ್ಲಿ ಈಗ 50 ಲಕ್ಷ ಹೆಕ್ಟೇರುಗಳಲ್ಲಿ ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಯಲಾಗುತ್ತದೆ. ಅಂದರೆ ದೇಶದ ಉಳುವ ಯೋಗ್ಯ ಭೂಮಿಯ ಶೇಕಡ 3ರಷ್ಟು ವಿಸ್ತೀರ್ಣದಲ್ಲಿ ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಯಲಾಗುತ್ತದೆ. 1947ರ ಸುಮಾರಿನಲ್ಲಿ ಕೇವಲ 120 ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳಿದ್ದರೆ ಈಗ ಭಾರತದಲ್ಲಿ 566 ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳಿಗೆ ಪರವಾನಿಗೆ ನೀಡಲಾಗಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ 453 ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳು ಚಾಲ್ತಿಯಲ್ಲಿವೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಶೇಕಡ 40 ಖಾಸಗಿ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳಾಗಿದ್ದರೆ ಇನ್ನು ಶೇಕಡ 40ರಷ್ಟು ಸಹಕಾರಿ ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳಾಗಿವೆ. 90ರ ಜಾಗತೀಕರಣದ ಕಾಲ ಲೆಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಈ ಸಹಕಾರಿ ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳಲ್ಲಿ ಶೇಕಡ 60ರಷ್ಟು ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳು ಸಹಕಾರಿ ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳು ನಷ್ಟ ಅನುಭವಿಸಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ್ದು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಖಾಸಗೀಕರಣಗೊಳ್ಳುತ್ತಿವೆ.

ಅದೇನೇ ಇದ್ದರೂ ಇಂದು ಭಾರತವು ರಷ್ಯಾ, ಬ್ರೆಜಿಲ್, ಕ್ಯೂಬಾ ವನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲೇ ನಾಲ್ಕನೇ ಅತಿ ಹೆಚ್ಚು ಸಕ್ಕರೆ ಉತ್ಪಾದಿಸುವ ದೇಶವಾಗಿದೆ. ಹಾಗೂ ಮೊದಲನೇ ಅತಿ ಹೆಚ್ಚು ಸಕ್ಕರೆ ಬಳಸುವ ದೇಶವಾಗಿದೆ. ಇಂದು ಭಾರತದ ಕೃಷಿಯಲ್ಲಿ ಹತ್ತಿ ಉದ್ಯಮವನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಸಕ್ಕರೆಯೇ ಎರಡನೇ ಅತಿ ದೊಡ್ಡ ಕೃಷಿ ಆಧಾರಿತ ಉದ್ಯಮವಾಗಿದೆ. ಈ ಸಕ್ಕರೆ ಉದ್ಯಮದಲ್ಲಿ ಭಾರತದ ಗ್ರಾಮೀಣ ಜನಸಂಖ್ಯೆಯ ಶೇ.7.5ರಷ್ಟು ಅಂದರೆ 4.5 ಕೋಟಿಯಷ್ಟು ರೈತರು ಮತ್ತು ಅಷ್ಟೇ ಪ್ರಮಾಣದ ರೈತ ಕುಲಿಗಳು ತೊಡಗಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಮತ್ತು ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ 50 ಲಕ್ಷದಷ್ಟು ಕುಶಲ ಮತ್ತು ಅರೆ ಕುಶಲ ಕಾರ್ಮಿಕರು ಇದರಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಇಂದು ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಪ್ರಪಂಚದ ಶೇ.20ರಷ್ಟು ಸಕ್ಕರೆ ಮಿಲುಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದು ವಿಶ್ವದ ಶೇ.15ರಷ್ಟು ಸಕ್ಕರೆಯನ್ನು ಉತ್ಪಾದಿಸುತ್ತದೆ.

ಈ ಎಲ್ಲಾ ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳಿಂದ ಪ್ರತೀ ವರ್ಷ 200ರಿಂದ 220 ಲಕ್ಷ ಟನ್‌ನಷ್ಟು ಸಕ್ಕರೆ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಉತ್ಪಾದನೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ರೀತಿ ಉತ್ಪಾದನೆಯಾದ ಸಕ್ಕರೆಯಲ್ಲಿ ಶೇಕಡಾ 30ರಷ್ಟು ಕೈಗಾರಿಕೆಗೂ ಶೇಕಡ 31ರಷ್ಟು ಸಣ್ಣ ಬಿಸಿನೆಸ್‌ಗಳಿಗೂ ಶೇಕಡ 12.8ರಷ್ಟು ಶ್ರೀಮಂತ ಕುಟುಂಬಗಳಿಗೆ ಬಳಸಲಾಗುತ್ತವೆ.

ಹೀಗಾಗಿ ಸಕ್ಕರೆಯ ಒಟ್ಟಾರೆ ದೇಶೀಯ ಬೇಡಿಕೆ ವರ್ಷಕ್ಕೆ 190 ಲಕ್ಷ ಟನ್ ಮಾತ್ರ. ಆದರೆ ಈಗಾಗಲೇ ನಾವು 220 ಲಕ್ಷ ಟನ್‌ನಷ್ಟು ಸಕ್ಕರೆಯನ್ನು ಉತ್ಪಾದಿಸಿಯಾಗಿದೆ. ಅಂದರೆ ನಮ್ಮ ಬೇಡಿಕೆಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನಷ್ಟು ಸಕ್ಕರೆ ಉತ್ಪಾದನೆಯಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸಕ್ಕರೆ ಬೆಲೆ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ.

ಹೀಗಾಗಿ ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳ ನಷ್ಟ ತೂಗಿ ರೈತರು ಲಾಭದಾಯಕ ಬೆಲೆ ಪಡೆಯುವುದು ಕನಸಿನ ಮಾತು. ಇದಕ್ಕಿರುವ ದಾರಿ ರಫ್ತು ಮಾಡುವುದು.

ಆದರೆ ಜಾಗತಿಕ ಸಕ್ಕರೆ ಉದ್ಯಮದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯೂ ಹೀಗೆಯೇ ಇದೆ. ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಸಕ್ಕರೆ ಉದ್ಯಮದಲ್ಲಿ ಬ್ರೆಜಿಲ್ ಮೊದಲನೆ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಭಾರತ ಎರಡನೇ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಇದೆ. ನಂತರದ ಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿ ಚೈನಾ, ಯುರೋಪ್ ಮತ್ತು ಅಮೆರಿಕಗಳಿವೆ. ಈ ವರ್ಷ ಒಟ್ಟಾರೆ ಜಾಗತಿಕ ಸಕ್ಕರೆ ಉತ್ಪಾದನೆ 16 ಕೋಟಿ ಟನ್‌ಗಳಷ್ಟಾಗಿದೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ದೇಶವು ಸಹ ಮತ್ತೊಂದು ದೇಶಕ್ಕೆ ತನ್ನಲ್ಲಿ ಅಧಿಕವಾಗಿರುವ ಸಕ್ಕರೆಯನ್ನು ಮಾರಲು ಹವಣಿಸುತ್ತಿವೆ. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ದಲ್ಲಾಳಿ ಸರಕಾರಗಳು ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದ ದೇಶಗಳಿಗೂ ರಫ್ತು ಮಾಡುವ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಗಮನಿಸದೆ ಕಣ್ಣುಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡಿದ್ದು ಆ ದೇಶಗಳ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯನ್ನು ಅಮೆರಿಕ, ಯುರೋಪ್, ಬ್ರಿಝಿಲ್‌ಗಳು ಕಬಿಳಿಸಿದ ನಂತರ ಕಣ್ಣು ತೆರೆದವು. ಅಷ್ಟು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಬೇರೆ ಶ್ರೀಮಂತ ದೇಶಗಳ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯ ದಾಹವನ್ನು ನೀಗಿಸಲು ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯನ್ನು ತೆರೆದಿಟ್ಟರು. ಇದು ಸಹ ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಗಾರರ ಸಂಕಷ್ಟವನ್ನು ಇನ್ನಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿಸಿತು.

ಅವಕಾಶ ಸಕ್ಕರೆ ಕಂಪನಿ ಮಾಲೀಕರಿಗೆ ಕಡಿಮೆ ಇರುತ್ತಿತ್ತು. 1989-92ರಲ್ಲಿ ಈ ಲೇವಿಯ ಪ್ರಮಾಣವನ್ನು ಶೇ.45ಕ್ಕೂ, 1996-97ರಲ್ಲಿ ಶೇ.40ಕ್ಕೂ ಇಳಿಯಿತು. ಈಗ ಸಕ್ಕರೆ ಕಂಪನಿಗಳು ತಾವು ಉತ್ಪಾದನೆ ಮಾಡುವ ಶೇ.10ರಷ್ಟನ್ನು ಮಾತ್ರ ಲೇವಿಯಾಗಿ ಸರ್ಕಾರ ನಿಗದಿ ಮಾಡಿದ ದರಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಮಾರಿ ಉಳಿದ ಶೇ.90ರಷ್ಟನ್ನು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದರೂ ಮಾರುಕಟ್ಟೆ ದರದಲ್ಲಿ ಮಾರಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಈ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಕೋ-ಆಪರೇಟೀವ್ ಸಕ್ಕರೆ ಕಂಪನಿಗಳು ನಷ್ಟ ತೋರಿಸಿ ಖಾಸಗೀಕರಣಗೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿವೆ!

1980 ದಶಕದಲ್ಲಿ ಕೇವಲ 27 ಲಕ್ಷ ಹೆಕ್ಟೇರ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಯಲಾಗುತ್ತಿದ್ದರೆ 90 ದಶಕದಲ್ಲಿ ಈಗ 50 ಲಕ್ಷ ಹೆಕ್ಟೇರುಗಳಲ್ಲಿ ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಯಲಾಗುತ್ತದೆ. ಅಂದರೆ ದೇಶದ ಉಳುವ ಯೋಗ್ಯ ಭೂಮಿಯ ಶೇಕಡ 3ರಷ್ಟು ವಿಸ್ತೀರ್ಣದಲ್ಲಿ ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಯಲಾಗುತ್ತದೆ. 1947ರ ಸುಮಾರಿನಲ್ಲಿ ಕೇವಲ 120 ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳಿದ್ದರೆ ಈಗ ಭಾರತದಲ್ಲಿ 566 ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳಿಗೆ ಪರವಾನಿಗೆ ನೀಡಲಾಗಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ 453 ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳು ಚಾಲ್ತಿಯಲ್ಲಿವೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಶೇಕಡ 40 ಖಾಸಗಿ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳಾಗಿದ್ದರೆ ಇನ್ನು ಶೇಕಡ 40ರಷ್ಟು ಸಹಕಾರಿ ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳಾಗಿವೆ. 90ರ ಜಾಗತೀಕರಣದ ಕಾಲ ಲೆಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಈ ಸಹಕಾರಿ ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳಲ್ಲಿ ಶೇಕಡ 60ರಷ್ಟು ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳು ಸಹಕಾರಿ ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳು ನಷ್ಟ ಅನುಭವಿಸಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ್ದು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಖಾಸಗೀಕರಣಗೊಳ್ಳುತ್ತಿವೆ.

ಅದೇನೇ ಇದ್ದರೂ ಇಂದು ಭಾರತವು ರಷ್ಯಾ, ಬ್ರೆಜಿಲ್, ಕ್ಯೂಬಾ ವನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲೇ ನಾಲ್ಕನೇ ಅತಿ ಹೆಚ್ಚು ಸಕ್ಕರೆ ಉತ್ಪಾದಿಸುವ ದೇಶವಾಗಿದೆ. ಹಾಗೂ ಮೊದಲನೇ ಅತಿ ಹೆಚ್ಚು ಸಕ್ಕರೆ ಬಳಸುವ ದೇಶವಾಗಿದೆ. ಇಂದು ಭಾರತದ ಕೃಷಿಯಲ್ಲಿ ಹತ್ತಿ ಉದ್ಯಮವನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಸಕ್ಕರೆಯೇ ಎರಡನೇ ಅತಿ ದೊಡ್ಡ ಕೃಷಿ ಆಧಾರಿತ ಉದ್ಯಮವಾಗಿದೆ. ಈ ಸಕ್ಕರೆ ಉದ್ಯಮದಲ್ಲಿ ಭಾರತದ ಗ್ರಾಮೀಣ ಜನಸಂಖ್ಯೆಯ ಶೇ.7.5ರಷ್ಟು ಅಂದರೆ 4.5 ಕೋಟಿಯಷ್ಟು ರೈತರು ಮತ್ತು ಅಷ್ಟೇ ಪ್ರಮಾಣದ ರೈತ ಕುಲಿಗಳು ತೊಡಗಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಮತ್ತು ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ 50 ಲಕ್ಷದಷ್ಟು ಕುಶಲ ಮತ್ತು ಅರೆ ಕುಶಲ ಕಾರ್ಮಿಕರು ಇದರಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಇಂದು ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಪ್ರಪಂಚದ ಶೇ.20ರಷ್ಟು ಸಕ್ಕರೆ ಮಿಲುಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದು ವಿಶ್ವದ ಶೇ.15ರಷ್ಟು ಸಕ್ಕರೆಯನ್ನು ಉತ್ಪಾದಿಸುತ್ತದೆ.

ಈ ಎಲ್ಲಾ ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳಿಂದ ಪ್ರತೀ ವರ್ಷ 200ರಿಂದ 220 ಲಕ್ಷ ಟನ್‌ನಷ್ಟು ಸಕ್ಕರೆ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಉತ್ಪಾದನೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ರೀತಿ ಉತ್ಪಾದನೆಯಾದ ಸಕ್ಕರೆಯಲ್ಲಿ ಶೇಕಡಾ 30ರಷ್ಟು ಕೈಗಾರಿಕೆಗೂ ಶೇಕಡ 31ರಷ್ಟು ಸಣ್ಣ ಬಿಸಿನೆಸ್‌ಗಳಿಗೂ ಶೇಕಡ 12.8ರಷ್ಟು ಶ್ರೀಮಂತ ಕುಟುಂಬಗಳಿಗೆ ಬಳಸಲಾಗುತ್ತವೆ.

ಹೀಗಾಗಿ ಸಕ್ಕರೆಯ ಒಟ್ಟಾರೆ ದೇಶೀಯ ಬೇಡಿಕೆ ವರ್ಷಕ್ಕೆ 190 ಲಕ್ಷ ಟನ್ ಮಾತ್ರ. ಆದರೆ ಈಗಾಗಲೇ ನಾವು 220 ಲಕ್ಷ ಟನ್‌ನಷ್ಟು ಸಕ್ಕರೆಯನ್ನು ಉತ್ಪಾದಿಸಿಯಾಗಿದೆ. ಅಂದರೆ ನಮ್ಮ ಬೇಡಿಕೆಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನಷ್ಟು ಸಕ್ಕರೆ ಉತ್ಪಾದನೆಯಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸಕ್ಕರೆ ಬೆಲೆ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ.

ಹೀಗಾಗಿ ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳ ನಷ್ಟ ತೂಗಿ ರೈತರು ಲಾಭದಾಯಕ ಬೆಲೆ ಪಡೆಯುವುದು ಕನಸಿನ ಮಾತು. ಇದಕ್ಕಿರುವ ದಾರಿ ರಫ್ತು ಮಾಡುವುದು.

ಆದರೆ ಜಾಗತಿಕ ಸಕ್ಕರೆ ಉದ್ಯಮದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯೂ ಹೀಗೆಯೇ ಇದೆ. ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಸಕ್ಕರೆ ಉದ್ಯಮದಲ್ಲಿ ಬ್ರೆಜಿಲ್ ಮೊದಲನೆ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಭಾರತ ಎರಡನೇ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಇದೆ. ನಂತರದ ಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿ ಚೈನಾ, ಯುರೋಪ್ ಮತ್ತು ಅಮೆರಿಕಗಳಿವೆ. ಈ ವರ್ಷ ಒಟ್ಟಾರೆ ಜಾಗತಿಕ ಸಕ್ಕರೆ ಉತ್ಪಾದನೆ 16 ಕೋಟಿ ಟನ್‌ಗಳಷ್ಟಾಗಿದೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ದೇಶವು ಸಹ ಮತ್ತೊಂದು ದೇಶಕ್ಕೆ ತನ್ನಲ್ಲಿ ಅಧಿಕವಾಗಿರುವ ಸಕ್ಕರೆಯನ್ನು ಮಾರಲು ಹವಣಿಸುತ್ತಿವೆ. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ದಲ್ಲಾಳಿ ಸರಕಾರಗಳು ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದ ದೇಶಗಳಿಗೂ ರಫ್ತು ಮಾಡುವ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಗಮನಿಸದೆ ಕಣ್ಣುಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡಿದ್ದು ಆ ದೇಶಗಳ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯನ್ನು ಅಮೆರಿಕ, ಯುರೋಪ್, ಬ್ರಿಝಿಲ್‌ಗಳು ಕಬಿಳಿಸಿದ ನಂತರ ಕಣ್ಣು ತೆರೆದವು. ಅಷ್ಟು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಬೇರೆ ಶ್ರೀಮಂತ ದೇಶಗಳ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯ ದಾಹವನ್ನು ನೀಗಿಸಲು ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯನ್ನು ತೆರೆದಿಟ್ಟರು. ಇದು ಸಹ ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಗಾರರ ಸಂಕಷ್ಟವನ್ನು ಇನ್ನಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿಸಿತು.

ಸಕ್ಕರೆ ರಫ್ತು- ಉದ್ಯಮವನ್ನು ಉಳಿಸಬಲ್ಲದೇ?

ಭಾರತದ ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಗಾರರ ಸಂಕಷ್ಟ ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಕ್ಕರೆ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯ ಸಂಕಷ್ಟಗಳೊಂದಿಗೆ ಬೆರೆತುಕೊಂಡಿದೆ. ಸಕ್ಕರೆ ಮಿಲ್‌ಗಳು ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಗಾರರಿಗೆ ಉತ್ತಮ ಬೆಲೆ ನೀಡಬೇಕೆಂದರೆ ಸಕ್ಕರೆಯನ್ನು ಉತ್ತಮ ದರದಲ್ಲಿ ಮಾರಿ ಲಾಭ ಪಡೆಯಬೇಕು. ಆದರಿಂದಲೇ ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಗಾರರ ಬಾಕಿ ತೀರಿಸಬೇಕು. ಈಗ ಸಕ್ಕರೆ ಉತ್ಪಾದನೆಯ ಶೇ.90ರಷ್ಟು ಭಾಗವನ್ನು ಮುಕ್ತ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಮಾರಿಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ ಲಾಭ ಪಡೆಯುವ ದುರಾಸೆಯಿಂದ ನೂರಾರು ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳು ತಲೆ ಎತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಹಿಂದೆ ನೋಡಿದ್ದೇವೆ. ಈಗ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಗೃಹ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಗೆ 190 ಲಕ್ಷ ಟನ್ನಿನಷ್ಟು ಸಕ್ಕರೆ ಅಗತ್ಯವಿದ್ದರೆ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನಷ್ಟು ಉತ್ಪಾದನೆ ಆಗುತ್ತಿದೆ. ಇದಲ್ಲದೆ ಮುಕ್ತ ಆಮದು ನೀತಿಯ ಭಾಗವಾಗಿ 2002-03ರ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ಅಗ್ಗದ ಸಕ್ಕರೆಯನ್ನು ಆಮದು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರಿಂದ ಸ್ಥಳೀಯ ಮಿಲ್‌ಗಳ ಸಕ್ಕರೆಗೆ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯೇ ಇಲ್ಲದಂತಾಗಿ ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಗಾರರ ಸಂಕಷ್ಟ ಇನ್ನಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಸರ್ಕಾರಗಳು ಮತ್ತು ಸಕ್ಕರೆ ಮಿಲ್‌ಗಳ ಮಾಲೀಕರು ಸಕ್ಕರೆ ರಫ್ತನ್ನು ಒಂದು ಉತ್ತಮ ಸಾಧ್ಯತೆಯನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇಂಡಿಯನ್ ಸುಗರ್ ಮಿಲ್ಸ್ ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ (ಐಎಸ್‌ಎಂಎ)ನವರ ಅಂದಾಜಿನ ಪ್ರಕಾರ 2017ರ ವೇಳೆಗೆ 10 ಮಿಲಿಯನ್ ಟನ್ನಿನಷ್ಟು ರಫ್ತು ಮಾರುಕಟ್ಟೆ ಸಿಗಬಹುದೆಂದು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅಷ್ಟು ರಫ್ತು ಮಾರುಕಟ್ಟೆ ಭಾರತಕ್ಕೆ ತೆರೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂಬುದು ಎರಡನೇ ವಿಷಯವಾದರೂ ಬರಲಿರುವ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಅಮೆರಿಕ, ಐರೋಪ್ಯ ಒಕ್ಕೂಟ ದೇಶಗಳ ಸಕ್ಕರೆ ಮಾರುಕಟ್ಟೆ ಒಂದಷ್ಟು ತೆರೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಂತೂ ಸತ್ಯ. ಆದರೆ ವಾಸ್ತವವೆಂದರೆ ಕಳೆದ ಹಲವಾರು ದಶಕಗಳಲ್ಲಿ ತ್ರೀಮಂತ ದೇಶಗಳ ಸಕ್ಕರೆ ಬಳಕೆ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಲೇ ಬರುತ್ತಿದೆ. ಕೆಳಗಿನ ಕೋಷ್ಟಕವು ಹೇಗೆ ತ್ರೀಮಂತ ದೇಶಗಳ ಸಕ್ಕರೆ ಬಳಕೆ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನೂ ಮತ್ತು ಭಾರತದ ರಫ್ತು ಎಂಬುದು ಹೇಗೆ ನೆಪಮಾತ್ರಕ್ಕೂ ಇಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತದೆ.

ಭಾರತದ ಸಕ್ಕರೆ ಉದ್ಯಮದ ಕೆಲವು ವಿವರಗಳು

(ಎಲ್ಲವೂ ಮಿಲಿಯನ್ ಟನ್ನುಗಳಲ್ಲಿ)

	1971	1981	1991	2001
ಭಾರತದ ಬಳಕೆ	3.89	6.82	11.75	17.37
ವಿಶ್ವದ ಬಳಕೆ	69.31	95.63	105.31	127.10
ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಹೊಂದಿದ ದೇಶಗಳ ಬಳಕೆ				
ಅಭಿವೃದ್ಧಿಶೀಲ ದೇಶಗಳ ಬಳಕೆ				
ಕಚ್ಚಾ ಸಕ್ಕರೆ	0.18	0.00	0.05	0.08
ರಿಫೈನ್ಡ್ ಸಕ್ಕರೆ	0.07	0.31	0.03	0.04

2009ರ ನಂತರ ಯೂರೋಪ್ ದೇಶಗಳು "ಎವರಿಟಿಂಗ್ ಬಟ್ ಆರ್ಮ್ಸ್" ಯೋಜನೆಯ ಪ್ರಕಾರ 49 ಅತ್ಯಂತ ಬಡದೇಶಗಳಿಗೆ ತಮ್ಮ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯನ್ನು ಸುಂಕರಹಿತವಾಗಿ ಮುಕ್ತಗೊಳಿಸಲಿದೆ. ಇದು 4-5 ಮಿಲಿಯನ್ ಟನ್ನಿನಷ್ಟು ರಫ್ತು ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯನ್ನು ದೊರಕಿಸುವುದು ನಿಜ. ಅದೇ ರೀತಿ ಅಮೆರಿಕದ ಸಕ್ಕರೆ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯೂ ಭಾಗಶಃ ರಫ್ತಿಗೆ ತೆರೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದೆ. ಆದರೆ ಇದರಿಂದ ಭಾರತಕ್ಕೆ ಪ್ರಯೋಜನವಿದೆಯೇ?

ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ಸಕ್ಕರೆಯ ರಫ್ತು ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಬ್ರೆಜಿಲ್ ಮೊದಲನೇ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿದೆ. 1990ರಲ್ಲಿ 1.5 ಮಿಲಿಯನ್ ಟನ್ನಿನಷ್ಟು ರಫ್ತು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಬ್ರೆಜಿಲ್ 2000ರ ವೇಳೆಗೆ 11.3 ಮಿಲಿಯನ್ ಟನ್ನಿನಷ್ಟು ರಫ್ತು ಮಾಡುತ್ತಿದೆ. ಇದು ಸಕ್ಕರೆಯ ಒಟ್ಟು ಜಾಗತಿಕ ರಫ್ತು ವಹಿವಾಟಿನ ಶೇ.22ರಷ್ಟು! ಬ್ರೆಜಿಲ್ ನಂತರದ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿರುವ ಐರೋಪ್ಯ ಒಕ್ಕೂಟ(ಶೇ.15ರಷ್ಟು ಪಾಲು), ಆಸ್ಟ್ರೇಲಿಯ(ಶೇ.11), ಥೈಲೆಂಡ್(ಶೇ.6), ಕ್ಯೂಬಾ(ಶೇ.7), ದ.ಆಫ್ರಿಕಾ(ಶೇ.3) ಹಾಗೂ ಇನ್ನಿತರ ದೇಶಗಳು ಸಕ್ಕರೆಯನ್ನು ಅತಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ರಫ್ತು ಮಾಡುತ್ತವೆ.

ಆದರೆ ಜಾಗತಿಕ ಸಕ್ಕರೆ ರಫ್ತು ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ ಭಾರತದ ಪಾಲು ಎಂದೂ ಶೇ. 0.01 ನ್ನೂ ಮೀರಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಇದೇಕೆ? ಸಕ್ಕರೆ ಉದ್ಯಮದ ಪುನಶ್ಚೇತನಕ್ಕೇ ನೇಮಕವಾಗಿದ್ದ ತುತೇಜ ಸಮಿತಿಯು ಸಹ ಗುರುತಿಸುವಂತೆ ಅಂತರರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಭಾರತದ ಸಕ್ಕರೆ ಅಂಥ ಸ್ಪರ್ಧಾತ್ಮಕ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿಲ್ಲ. ಬೆಲೆ, ಗುಣಮಟ್ಟ, ಉತ್ಪಾದನಾ ವಿಧಾನ ಇವೆಲ್ಲದರಲ್ಲೂ ಭಾರತದ ಸಕ್ಕರೆ ಬ್ರೆಜಿಲ್, ಕ್ಯೂಬಾ ಇನ್ನಿತರ ದೇಶಗಳ ಸಕ್ಕರೆಗಿಂತ ಕೆಳಮಟ್ಟದಲ್ಲಿದೆ. ಇವೆಲ್ಲವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದರೆ ಭಾರತ ಸರ್ಕಾರವು ಉತ್ಪಾದನೆಗೆ ಮತ್ತು ರಫ್ತಿಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಸಬ್ಸಿಡಿ ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಅದು ವಿಶ್ವ ವಾಣಿಜ್ಯ ಸಂಸ್ಥೆಯೊಂದಿಗೆ ಭಾರತ ಸರ್ಕಾರ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವ ಒಪ್ಪಂದಕ್ಕೆ ತದ್ವಿರುದ್ಧವಾಗುತ್ತದೆ. ಹೀಗಾಗಿಯೇ ಸರ್ಕಾರದ ನೀತಿಗಳೆಲ್ಲವೂ ಸಕ್ಕರೆ ರಫ್ತು ಮತ್ತು ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಗಾರರ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಗೆ ವಿರುದ್ಧವೇ ಆಗಿದೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಭಾರತದ ಸಕ್ಕರೆ ಬ್ರೆಜಿಲ್ ಇನ್ನಿತಾದ ಸಕ್ಕರೆಗಳ ಗುಣಮಟ್ಟವನ್ನು ಮೀರಿಸಿ ಆ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯನ್ನು ಕಬಳಿಸುತ್ತೆಂದು ಆಶಿಸುವುದು ತಿರುಕನ ಕನಸಷ್ಟೆ ಆದೀತು. ಇದಕ್ಕೆ ಇನ್ನೊಂದು ಆಯಾಮವೂ ಇದೆ.

ಸಕ್ಕರೆ ಉತ್ಪಾದನೆಯು ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಅಗತ್ಯ ಸರಕುಗಳ ನಿರ್ವಹಣೆ ಕಾಯಿದೆಯನ್ವಯ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಸಕ್ಕರೆಯ ಉತ್ಪಾದನೆ ಮತ್ತು ಮಾರಾಟಗಳು ಸರ್ಕಾರದ ಕೋಟಾ ಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲೇ ಹಂಚಿಕೆಯಾಗುತ್ತಿದ್ದದ್ದರಿಂದ ಆಮದಾಗಲಿ ರಫ್ತಾಗಲಿ ಹೆಚ್ಚು ನಡೆಯುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಭಾರತದ ಗ್ರಾಹಕನ ಅಗತ್ಯಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಪ್ರತಿ ತಿಂಗಳ ಕೋಟಾ ಲೆಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಗೆ ಬಿಡುಗಡೆಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಈವರೆಗೆ ಸಕ್ಕರೆ ಉತ್ಪಾದನೆ ಈ ದೇಶದ ಅಗತ್ಯಕ್ಕೆ ಅಗತ್ಯಕ್ಕೆ ಸರಿಸಮವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಸಕ್ಕರೆ ಉದ್ಯಮದಲ್ಲಿ ಇತರ ವಾಣಿಜ್ಯ ಬೆಳೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬಂದಂತೆ ಮುಕ್ತ ಆಮದಿನಿಂದಾದ ಸಮಸ್ಯೆ ತೋರಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೂ 2001ರಲ್ಲಿ ಭಾರತ ಸರ್ಕಾರವು ಸಕ್ಕರೆಯ ಆಮದಿನ ಮೇಲಿನ ಸುಂಕವನ್ನು ಶೇ.40ಕ್ಕಿಳಿಸಿತು. ಮತ್ತು ಭಾರತೀಯ ಉತ್ಪಾದನೆಯ ದಾಸ್ತಾನೇ 18 ದಶಲಕ್ಷ ಟನ್ನಿನಷ್ಟಿದ್ದು ಹಿಂದಿನ ವರ್ಷದ ದಾಸ್ತಾನು 12 ಲಕ್ಷ ಟನ್ನು ಮಿಕ್ಕಿದ್ದರೂ ಅಗ್ಗದ ವಿದೇಶಿ ಸಕ್ಕರೆಯನ್ನು ಆಮದು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಮುಂದಾಯಿತು. ಇದರಿಂದಾಗಿ ದೇಶೀಯ ಸಕ್ಕರೆಗೆ ಬೆಲೆ ಇಲ್ಲದಂತಾಗಿ ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳು ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಗಾರರಿಗೆ ಬಾಕಿಯಿದ್ದ ಹಣವನ್ನಾಗಲಿ ಆ ಸಾಲಿನ ಹಣವನ್ನಾಗಲೀ ಪಾವತಿ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದೆ ದೇಶಾದ್ಯಂತ ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಗಾರರು ಸಂಕಷ್ಟಕ್ಕೀಡಾದರು. ಈಗ ಸಕ್ಕರೆ ಉದ್ಯಮವನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣ ಉದಾರೀಕರಿಸಿ ಮುಕ್ತ ಆಮದು ರಫ್ತು ನೀತಿಗೆ ಒಳಪಡಿಸುವ ಸಲಹೆಯನ್ನು ತುತೇಜ ಸಮಿತಿ ನೀಡಿದೆ. ಭಾರತದ ಸಕ್ಕರೆ ಉದ್ಯಮಿಗಳ ಸಂಘವೂ ಸಹ 2017ಕ್ಕೆ ಭಾರತಕ್ಕೆ 10 ಮಿಲಿಯನ್ ಟನ್ನಿನಷ್ಟು ರಫ್ತು ಮಾರುಕಟ್ಟೆ ಸಿಗುತ್ತದೆಂದು ಅಂದಾಜು ಮಾಡುತ್ತಿದೆ.

ಆದರೆ 2001-02ರ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ಭಾರತದ ಸಕ್ಕರೆ ದಾಸ್ತಾನು ಹೆಚ್ಚಾಗಿದ್ದಾಗ ಭಾರತದ ಸಕ್ಕರೆಯನ್ನು ರಫ್ತು ಮಾಡಲು ಅನುವಾಗುವಂತೆ ತನ್ನ ನೀತಿಯನ್ನು ಸಡಿಲಿಸಿತ್ತು. ಒಂದು ಟನ್ ಸಕ್ಕರೆಯನ್ನು ರಫ್ತು ಮಾಡಲು ತಗಲುತ್ತಿದ್ದ ಮಾರ್ಕೆಟಿಂಗ್ ವೆಚ್ಚ, ಹಡಗು ವೆಚ್ಚ ಇನ್ನಿತಾದ ವೆಚ್ಚಗಳಲ್ಲಿ ಟನ್ನಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ 1500ರೂ.ಗಳಷ್ಟನ್ನು ಸರ್ಕಾರವೇ ಭರಿಸಿ ರಫ್ತಿಗೆ ಉತ್ತೇಜನ ನೀಡಿತು. ಇದರಿಂದಾಗಿ 1999-2000ದಲ್ಲಿ ಕೇವಲ 0.13ರಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ಇದ್ದ ಸಕ್ಕರೆ ರಫ್ತಿನ ಪ್ರಮಾಣ 2001ರಲ್ಲಿ 14.56ಲಕ್ಷ ಟನ್ನಿಗೂ, 2002ರಲ್ಲಿ 14.70ಲಕ್ಷ ಟನ್ನಿಗೂ ಏರಿ 2003ರಲ್ಲಿ 11.30 ಲಕ್ಷ

ಟನ್ನಿಗೆ ಕುಸಿಯಿತು. ಇದು 2001ರಲ್ಲಿ 1728.04 ಕೋಟಿ, 2002ರಲ್ಲಿ 1693.2ಕೋಟಿ ಮತ್ತು 1122.58 ಕೋಟಿ ರೂ. ಗಳಷ್ಟು ಮೌಲ್ಯದ ರಫ್ತೇ ಆಗಿದ್ದರೂ ರಫ್ತುದಾರರು ಪ್ರತಿ ಕೆಜಿಗೆ ಪಡೆದುಕೊಂಡದ್ದು ಕೇವಲ 11.87, 11.51 ಮತ್ತು 9.93ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ. ಏಕೆಂದರೆ ಅಂತರರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಸಕ್ಕರೆಯ ಬೆಲೆ ಟನ್ನಿಗೆ ಕೇವಲ 185 ಡಾಲರ್ ಇತ್ತು. ಅಂದರೆ ಕೆಜಿಗೆ 7.5 ರೂಗಳಿತ್ತು. ಏಕೆಂದರೆ ಇತರ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳು ಅದರಲ್ಲೂ ಶ್ರೀಮಂತ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳು ತಮ್ಮ ದೇಶದ ಸಕ್ಕರೆ ರಫ್ತಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಬ್ಸಿಡಿಯನ್ನು ನೀಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೀಗಾಗಿ ಭಾರತಕ್ಕೆ ರಫ್ತು ಮಾರುಕಟ್ಟೆ ಸಿಗದಿದ್ದರೂ ಭಾರತದ ಸಕ್ಕರೆ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯೂ ಸಹ ಅಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಉದಾರೀಕರಣಗೊಂಡು ವಿದೇಶಿ ಸಕ್ಕರೆಗೆ ತೆರೆದುಕೊಂಡಿತು. ಆದರೆ ವಿದೇಶಿ ಸಕ್ಕರೆಯ ದರವು ಎಂದಿಗೂ ಭಾರತ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯ ದರಕ್ಕಿಂತ ಕಡಿಮೆಯೇ ಇದೆ. ಈಗಂತೂ ಸಕ್ಕರೆಗೆ ಶೇ.40ರಷ್ಟೇ ಆಮದು ಸುಂಕವಿರುವಾಗ ಭಾರತದ ಸಕ್ಕರೆ ಮಿಲಿಗಳ ಸಕ್ಕರೆಗಿಂತ ವಿದೇಶಿ ಸಕ್ಕರೆಯೇ ಭಾರತದ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯಲ್ಲೂ ಬಿಕರಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಈಗಾಗಲೇ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಸಕ್ಕರೆ ಮಾರಿಬಂದ ಹಣದಿಂದಲೇ ತಿಂಗಳುಗಳ ನಂತರವೇ ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಗಾರರು ರೈತರಿಗೆ ಕಬ್ಬಿನ ಬಾಕಿ ಹಣವನ್ನು ಪಾವತಿ ಮಾಡುತ್ತಿವೆ. ಆದರೆ ಒಮ್ಮೆ ವಿದೇಶಿ ಸಕ್ಕರೆಗೆ ಭಾರತದ ಮಾರುಕಟ್ಟೆ ಸಂಪೂರ್ಣ ತೆರೆದುಕೊಂಡರೆ ಭಾರತದ ಸಕ್ಕರೆ ಕಂಪನಿಗಳಿಗೆ ವಿದೇಶದಲ್ಲಿ ರಫ್ತು ಮಾರುಕಟ್ಟೆ ಸಿಗುತ್ತದೋ ಇಲ್ಲವೋ ಸ್ಥಳೀಯ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯಂತೂ

ಇಲ್ಲವಾಗುವುದು ಖಂಡಿತಾ. ಉತ್ಪಾದನೆಗೊಂಡ ಸಕ್ಕರೆ ಮಾರಾಟವಾಗದೆ ಮಿಲ್‌ಗಳು ರೈತರಿಗೆ ಹಣ ಪಾವತಿ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲವಾದ್ದರಿಂದ ಸಕ್ಕರೆ ಉದ್ಯಮವನ್ನು ಮುಕ್ತ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಗೆ ತೆರೆವು ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಗಾರರ ಬವಣೆ ಇನ್ನಷ್ಟು ಬಿಗಡಾಯಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಆಶ್ಚರ್ಯವಿಲ್ಲ.

ಇದಲ್ಲದೆ ಕ್ಯಾಲೋರಿ ರಹಿತ ಮತ್ತು ಇತರ ಮೂಲದ ಸಿಹಿಕಾರಕ ಬಳಕೆಗಳು (ಶ್ರೀಮಂತ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿವೆ. ಆದ್ದರಿಂದಲೂ ಕಬ್ಬು ಮೂಲದ ಸಕ್ಕರೆಯ ಉಪಯೋಗ ಬರಲಿರುವ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಆರೋಗ್ಯ ಮತ್ತು ಶುಚಿತ್ವದ ಹೆಸರಲ್ಲಿ ಈ ದೇಶಗಳು ವಿಶ್ವ ವಾಣಿಜ್ಯ ಸಂಸ್ಥೆಯೊಳಗಿರುವ ಅವಕಾಶಗಳನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಂಡು ಭಾರತದಂತೆ ದೇಶಗಳ ಅಗ್ಗದ ಸರಕುಗಳಿಗೆ ರಫ್ತು ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತವೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಶುಚಿತ್ವ ಮತ್ತು ಆರೋಗ್ಯದ ನೆಪದಲ್ಲಿರುವ ಸ್ಯಾನಿಟರಿ ಮತ್ತು ಫೈಟೋ ಸ್ಯಾನಿಟರಿ ಶರತ್ತುಗಳನ್ನು ಹಾಕುತ್ತಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಭಾರತಕ್ಕೆ ರಫ್ತು ಮಾರುಕಟ್ಟೆ ಸಿಗುವುದು ದುಸ್ಸರವೇ. ಹೀಗಾಗಿ ಭಾರತದ ಸಕ್ಕರೆ ಉದ್ಯಮವನ್ನು ಸಕ್ಕರೆ ರಫ್ತನ್ನು ಆಧರಿಸಿ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

ಕ್ಯೂಬಾದ ಸಕ್ಕರೆ ರಫ್ತಿನ ವಿಷಾದ ಗಾಥೆ: ಗೃಹ

ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸದೆ ಕೇವಲ ಸೀಮಿತ ದೇಶಗಳ ರಫ್ತು ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯನ್ನೇ ನೆಚ್ಚಿಕೊಂಡ ದೇಶಗಳು ತಮ್ಮ ದೇಶಗಳ ರಾಜಕೀಯ ಮತ್ತು ಆರ್ಥಿಕ ಸಾರ್ವಭೌಮತೆಯೆರಡನ್ನೂ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವುದರ ಜೊತೆಗೆ ರೈತರ ಬದುಕನ್ನು ಸಾವಿನಂಚಿಗೆ ತಂದಿಟ್ಟ ಉದಾಹರಣೆಗಳು ನಮ್ಮ ಕಣ್ಣು ಮುಂದಿವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಧೀಮಂತ ಎಡಪಂಥೀಯ ನಾಯಕ ಫಿಡಲ್ ಕ್ಯಾಸ್ತೊರ ಕ್ಯೂಬಾ. ಅಮೆರಿಕದ ಹದ್ದಿನ ಕಣ್ಣಿನಿಂದ ಈಗಲೂ ತಮ್ಮ ದೇಶದ ರಾಜಕೀಯ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಹೋಗುತ್ತಿರುವ ಕ್ಯಾಸ್ತೊರ ಕ್ಯೂಬಾ ಸಕ್ಕರೆಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ಆಧರಿಸಿ ಕಟ್ಟಲಾಗಿದ್ದ ಕ್ಯೂಬಾದ ಆರ್ಥಿಕತೆಯನ್ನು ವಿಸ್ತರಿಸಿ ಮೂಲಭೂತ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಾದರೂ ಸ್ವಾವಲಂಬಿಯಾಗದೇ ಹೋದದ್ದರಿಂದ, ಇಂದು ತಮ್ಮ ರಾಜಕೀಯ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಉಳಿಸಬಹುದಾದ ಆರ್ಥಿಕ ಸ್ವಾವಲಂಬನೆಯನ್ನೇ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದೆ. ಕ್ಯೂಬಾದ ರಫ್ತು ಆದಾಯದ ಶೇ.80 ಭಾಗ ಸಕ್ಕರೆ ರಫ್ತಿನದ್ದೇ ಆಗಿದೆ. ಒಟ್ಟಾರೆ ಆರ್ಥಿಕತೆಯ 1/6 ಭಾಗ ಈ ಸಕ್ಕರೆ ರಫ್ತಿನದ್ದೇ ಆಗಿದೆಯೆಂದರೆ ಆ ದೇಶದ ಆರ್ಥಿಕತೆ ಕಬ್ಬಿನ ಮೇಲೆ ಎಷ್ಟು ಅವಲಂಬಿಸಿದೆ ಎಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ. 1904-27ರ ನಡುವೆ ಕ್ಯೂಬಾ 5 ಮಿಲಿಯನ್ ಟನ್ ಸಕ್ಕರೆಯನ್ನು ಉತ್ಪಾದಿಸುತ್ತಿದ್ದರೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಅರ್ಧದಷ್ಟನ್ನು ಅಂದರೆ 2.5 ಮಿಲಿಯನ್ ಟನ್ನಿನಷ್ಟನ್ನು ಅಮೆರಿಕಕ್ಕೆ ರಫ್ತು ಮಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ 1930ರ ಮಹಾನ್ ಆರ್ಥಿಕ ಕುಸಿತದ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಕ್ಯೂಬಾದ ಸಕ್ಕರೆ ಉತ್ಪಾದನೆ 2.2 ಮಿಲಿಯನ್ ಟನ್ನಿಗೆ ಕುಸಿಯಿತು. ಕ್ಯೂಬಾ ದೇಶದ 2/3 ಭಾಗದಷ್ಟು ಜನ ಕಬ್ಬಿನ ಮೇಲೆ ಆಧಾರ ಪಟ್ಟಿದ್ದರೆಂಬುದನ್ನು ನೆನಪಿಸಿಕೊಂಡರೆ ಈ ಕುಸಿತದ ಪರಿಣಾಮ ರೈತರ ಮೇಲೆ ಏನಾಗಿರಬಹುದೆಂದು ಊಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು.

ಎರಡನೆ ಮಹಾಯುದ್ಧದ ನಂತರ ಆರ್ಥಿಕ ಪುನಶ್ಚೇತನದ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ಕ್ಯೂಬಾ 6 ಮಿಲಿಯನ್ ಟನ್ ಸಕ್ಕರೆಯನ್ನು ಉತ್ಪಾದಿಸಿತು ಮತ್ತು ಅದರಲ್ಲಿ ಅರ್ಧದಷ್ಟನ್ನು 3 ಮಿಲಿಯನ್ ಟನ್ ಸಕ್ಕರೆಯನ್ನು ಅಮೆರಿಕಕ್ಕೆ ಆಮದು ಮಾಡಿತು. ಹೀಗೆ ಒಂದರ್ಧದಲ್ಲಿ ಅಮೆರಿಕದ ಆರ್ಥಿಕತೆಯ ಸುತ್ತ ಸುತ್ತುವ ಉಪಗ್ರಹವಾಗಿಯೇ ಉಳಿದುಕೊಂಡು ಬಿಟ್ಟಿತು. ಹೀಗಾಗಿ ಅಮೆರಿಕದ ಆರ್ಥಿಕತೆಯ ಮೇಲಾಗುವ ಎಲ್ಲಾ ಪರಿಣಾಮಗಳು ನೇರವಾಗಿ ಕ್ಯೂಬಾವನ್ನು ಕಂಗೆಡಿಸಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿತು. ಹೀಗಾಗಿ ಅದು ತನ್ನ ರಾಜಕೀಯ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡಿತು. ಆಳುತ್ತಿದ್ದವರೂ ಸಹ ಅಮೆರಿಕದ ಗುಲಾಮಗಿರಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ವರ್ಗಗಳೇ ಆಗಿದ್ದರಿಂದ ಕ್ಯೂಬಾ ಅಕ್ಷರಶಃ ಅಮೆರಿಕದ ಆರ್ಥಿಕ ವಸಾಹತುವೇ ಆಗಿಬಿಟ್ಟಿತು.

1958ರಲ್ಲಿ ಫಿಡಲ್ ಕ್ಯಾಸ್ತೊ ಮತ್ತು ಚೆ ಗುವೆರರಂತಹವರ ನಾಯಕತ್ವದಲ್ಲಿ ಅಮೆರಿಕದ ಏಜೆಂಟ್‌ರಾಗಿದ್ದ ಬಟಿಸ್ಟರ ಸೈನಿಕ ಆಡಳಿತವನ್ನು ಕಿತ್ತೊಗೆದು ಜನತೆಯ ಕ್ರಾಂತಿಕಾರಿ ಸರ್ಕಾರ ಆಳ್ವಿಕೆಗೆ ಬಂದಿತು. ಆದರೆ ಅಗತ್ಯವಿದ್ದ ಆರ್ಥಿಕ ಸ್ವಾವಲಂಬನೆ ಹೊಂದಲು ಬೇಕಿದ್ದ ಆರ್ಥಿಕ ವಿಸ್ತರಣೆ ದಕ್ಕಲಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಉತ್ಪಾದನೆ ಮುಂದುವರೆಯಿತು. ಸಕ್ಕರೆ ಉತ್ಪಾದನೆ 8 ಮಿಲಿಯನ್ ಟನ್ನಿಗೆರಿದರೂ ಅದರ ಅರ್ಧ ಪಾಲು ಅಮೆರಿಕದ ಬದಲು ಈಗ ರಷ್ಯಾಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು. 1991ರಲ್ಲಿ ರಷ್ಯಾ ಕುಸಿತವಾದ ಮೇಲೆ ಮತ್ತೆ ಕ್ಯೂಬಾದ ಆರ್ಥಿಕತೆ ಕಂಗೆಟ್ಟಿತು. ಸಕ್ಕರೆ ಉತ್ಪಾದನೆ 8 ಮಿಲಿಯನ್ ಟನ್ನಿನಿಂದ 4.2 ಮಿಲಿಯನ್ ಟನ್ನಿಗೆ ಕುಸಿಯಿತು. ಬಹುಪಾಲು ಸರಕುಗಳನ್ನು ಆಮದು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಿದ್ದ ಕ್ಯೂಬಾದ ಆಮದು ಸಾಮರ್ಥ್ಯ 8.1 ಬಿಲಿಯನ್ ಪೀಸೋಗಳಿಂದ 2.2 ಬಿಲಿಯನ್ ಪೀಸೋಗಳಿಗೆ ಕುಸಿಯಿತು. ಇದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಕ್ಯೂಬಾ ಜನರು ಎಂತ ಬವಣೆಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿರಬಹುದೆಂಬುದನ್ನು ಯಾರು ಬೇಕಾದರೂ ಊಹಿಸಬಹುದು.

ಫಿಡಲ್ ಕ್ಯಾಸ್ತೊರಂತೆ ಧೀಮಂತ ಮತ್ತು ಜನಪರ ನಾಯಕತ್ವದ ಆಳ್ವಿಕೆಯಿರುವಾಗಲೇ ಆರ್ಥಿಕ ಸ್ವಾವಲಂಬನೆಯಿಲ್ಲದ ದೇಶವೊಂದರ ಬವಣೆ ಈ ರೀತಿ ಆಗುವಾಗ ದೇಶವನ್ನೇ ಬಿಡಿಗಾಸಿಗೆ ಅಡವಿಡಲು ಸಿದ್ಧವಿರುವ ಆಳುವ ವರ್ಗ ಮತ್ತು ರಾಜಕೀಯ ನಾಯಕತ್ವ ಇರುವ ಭಾರತದಂಥ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸಕ್ಕರೆ ಉದ್ಯಮ ಕೇವಲ ಸಕ್ಕರೆಯ ರಫ್ತನ್ನು ಮಾತ್ರ ಆಧರಿಸಿಬಿಟ್ಟರೆ ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಗಾರರ ಮತ್ತು ಉದ್ಯಮದ ಕಥೆ ಏನಾಗಬಹುದು?

ಅಂತ ಒಂದು ಅಪಾಯ ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಗಾರರನ್ನು ಎಥನಾಲ್ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಆವರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವುದು ಮಾತ್ರ ಸತ್ಯ.

ಅಂತ ದೊಡ್ಡ ಹುನ್ನಾರವೊಂದು ನಡೆಯುತ್ತಿರುವುದು ಈ ಅಧ್ಯಯನದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬಂದಿತು.

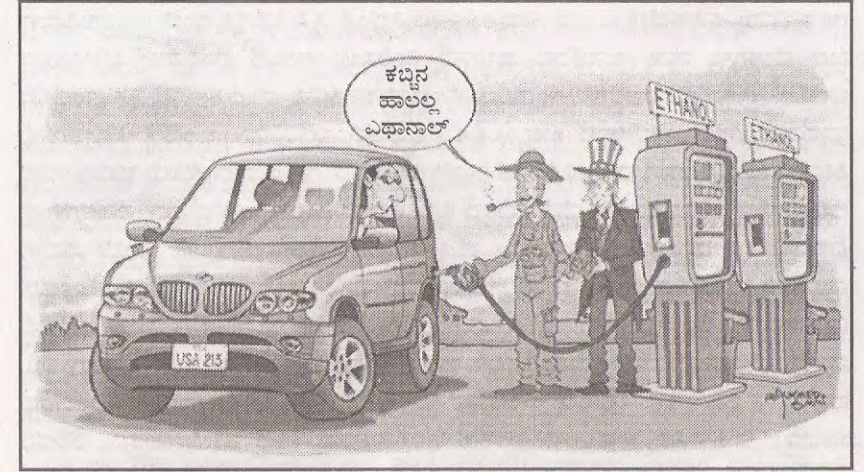
ಎಥನಾಲ್ ಎಂಬ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಶಾಹಿ ಕುತಂತ್ರ

ಜಗತ್ತಿನ ಶ್ರೀಮಂತ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳು ಲಾಭದ ದುರಾಸೆಗೆ ಭೂ ತಾಯಿಯನ್ನು ಬಗೆದುಬಗೆದು ಬರಿದು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಪ್ರಕೃತಿ ಇಡೀ ಮನುಕುಲದ ಮೇಲೆ ಸೇಡು ತೀರಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದೆ. ಶ್ರೀಮಂತ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳು ಅದರಲ್ಲೂ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಅಮೆರಿಕ ಮತ್ತು ಐರೋಪ್ಯ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳು ತೈಲ, ಅದಿರು ಇತ್ಯಾದಿಗಳ ದುರಾಸೆಗೆ ಇಡೀ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಬಗೆದು ತಮ್ಮ ಶ್ರೀಮಂತ ಜನತೆಯ ಐಶಾರಾಮಿ ಬದುಕಿಗೆ ಇಂಧನವನ್ನು ಒದಗಿಸುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಭೂಗೋಳಕ್ಕೆ ಕವಚದಂತಿದ್ದ ಓರೈಸೋನ್ ಪದರ ತೂತಾಗುತ್ತಿದೆ. ಮತ್ತು ಇದರಿಂದಾಗಿ ಜಗತ್ತಿನ ತಾಪಮಾನ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಿದೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಹಲವಾರು ಶ್ರೀಮಂತ ದೇಶಗಳ ಭೂಭಾಗವೇ ಮುಳು ಗುವ ಹಂತಕ್ಕೆ ಬಂದಿದೆ. ಅಷ್ಟು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ತಾಪಮಾನದ ಹೆಚ್ಚಳವು ಸಾಗರದ ತಾಪಮಾನವನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿಸುತ್ತಿದೆ. ಇದರಿಂದ ಮೀನುಗಳ ಜೀವನ ವೃತ್ತವೇ ಅಪಾಯಕ್ಕೆ ಸಿಲುಕಿ ಇಡೀ ಜಗತ್ತಿನ ಮೀನುಗಾರರ ಬದುಕು ಬೀದಿಪಾಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಅದೇ ರೀತಿ ಇಡೀ ಜಗತ್ತಿನ ಹವಾಮಾನದಲ್ಲೇ ವೈಪರೀತ್ಯ ಉಂಟಾಗುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ತಾಪ ಮಾನ ಹೆಚ್ಚಳದಿಂದ ಬೆಳೆಗಳ ಮೇಲೂ ತೀವ್ರ ಪರಿಣಾಮ ಬೀರುತ್ತಿದೆ. ಇದರಿಂದ ಉತ್ಪಾದಕತೆ ತೀವ್ರವಾಗಿ ಕುಸಿಯುವ ಅಪಾಯವಿದೆ.

ಜಗತ್ತಿನ ಜನತೆಯ ಮೇಲೆ ಆಗುವ ಅಪಾಯದ ಬಗ್ಗೆ ಕಾಳಜಿಯಿಂದಲ್ಲವಾದರೂ, ತಾವೂ ಸಹ ಇದೇ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸಲೇಬೇಕಾದ ಅನಿವಾರ್ಯತೆಯಿಂದಾಗಿ ಈಗ ಶ್ರೀಮಂತ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳು ಸಹ “ಹಸಿರುಮನೆ” ಅಪಾಯದ - ಅಂದರೆ ಜಗತ್ತಿನ ತಾಪಮಾನ ಏರಿಕೆಯ - ಬಗ್ಗೆ ಕ್ರಮ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಮುಂದಾಗಿವೆ. ಇಡಿ ಜಗತ್ತಿಗೆ ಬಂದೊದ ಗಿರುವ ಈ ಅಪಾಯವು, ಈಗಲಾ ದರೂ ಶ್ರೀಮಂತ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳು ಲಾಭದ ದುರಾಸೆಯಿಂದಾಚೆಗೆ ಹೊರಬಂದು ಇಡೀ ಜಗತ್ತಿನ ಒಳಿತಿನ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚಿಸುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ ಎಂದು ಭಾವಿಸಿದ ಬಡದೇಶಗಳ ಆಸೆ ಇಲ್ಲಿಯೂ ಸುಳ್ಳಾಗಿದೆ.

ಲಾಭದ ಆಸಕ್ತಿಯಿಲ್ಲದೆ ಉಸಿರನ್ನೂ ಆಡದ ಜಗತ್ತಿನ ಬಂಡವಾಳಶಾಹಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಜಗತ್ತಿನ ತಾಪಮಾನದ ಏರಿಕೆ ಸೃಷ್ಟಿಸಿರುವ ಆತಂಕವನ್ನೂ ತಮ್ಮ ಲಾಭಕ್ಕೆ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದೆ. ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಈ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಶಾಹಿ ಕುತಂತ್ರದ ಬಲಿಪಶುಗಳು ಬಡದೇಶಗಳ ಬಡಜನತೆ ಮತ್ತು ಬಡ ರೈತಾಯೀ ಆಗಲಿದ್ದಾರೆ.

ಜಗತ್ತಿನ ತಾಪಮಾನದ ಏರಿಕೆಯನ್ನು ತಡೆಗಟ್ಟಿ ಬೇಕೆಂದರೆ CO₂ ಅನಿಲವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ

ಹೊರ ಬಿಡುವ ಪೆಟ್ರೋಲಿಯಂ ತೈಲದ ಬಳಕೆ ತೀವ್ರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಕಡಿಮೆಯಾಗಬೇಕು. ಅದನ್ನು ಅತಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬಳಸುವವರು ಅಮೆರಿಕದಂಥ ಶ್ರೀಮಂತ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳೇ. ಆದರೆ ತೈಲವಿಲ್ಲದೆ ಅವರ ನಿತ್ಯ ಜೀವನದ ಮತ್ತು ಆರ್ಥಿಕತೆಯ ಚಕ್ರ ಚಲಿಸುವುದನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಈಗ ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿ ಪೆಟ್ರೋಲಿಯಂ ತೈಲದ ಬಳಕೆ ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಲೇ ಬೇಕಿರುವುದರಿಂದ ಪರ್ಯಾಯ ಇಂಧನ ಮೂಲಗಳ ಅನ್ವೇಷಣೆ ಬಿರುಸಿನಿಂದ ಸಾಗಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಮುಖವಾಗಿ ಮೂಡಿ ಬಂದಿರುವುದು ಜೈವಿಕ ಇಂಧನ.

ಜೈವಿಕ ಇಂಧನವೆಂದರೆ ಏನು? ಬಡರಾಷ್ಟ್ರಗಳ ರೈತಾಪಿ ಬೆಳೆಯುವ ಜೋಳ, ಕಬ್ಬು, ಇನ್ನಿತಾದಿ ಆಹಾರಧಾನ್ಯಗಳನ್ನು ಬಳಸಿ ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಇಂಧನವೇ ಜೈವಿಕ ಇಂಧನ. ಈಗ ಅಮೆರಿಕದಲ್ಲಿ ಮುಂದಿನ ಇಪ್ಪತ್ತು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ತಾವು ಬಳಸುವ ಇಂಧನದ ಶೇ.30 ಭಾಗವನ್ನು ಜೈವಿಕ ಇಂಧನದ ಮೂಲದಿಂದ ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳತಕ್ಕದ್ದು ಎಂದು ಆದೇಶಿಸಲಾಗಿದೆ. ಆ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ಇಂದು ಅಮೆರಿಕದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯಲಾಗುತ್ತಿರುವ ಜೋಳದಲ್ಲಿ ಶೇ.30 ಭಾಗ ಜೈವಿಕ ಇಂಧನ ತಯಾರಿಗೆ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತಿದೆ. ಆದರೆ ಅದು ಇಂದಿನ ಅಮೆರಿಕದ ಅಗತ್ಯದ ಶೇ.10ರಷ್ಟನ್ನೂ ಪೂರೈಸುತ್ತಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ಅಮೆರಿಕ ಇಂದು ತನ್ನ ಅಗತ್ಯಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಷ್ಟು ಜೈವಿಕ ಇಂಧನ ಸರಬರಾಜು ಮಾಡುವ ಹೊಣೆಯನ್ನು ಬಡರಾಷ್ಟ್ರಗಳ ಹಗಲಿಗೇರಿಸುತ್ತಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದಾಗಿಯೇ ಇಂದು ಬ್ರೆಜಿಲ್‌ನ ಉಳುವ ಯೋಗ್ಯ ಭೂಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಅಮೆರಿಕಕ್ಕೆ ಎಥನಾಲ್ ಎಂಬ ಜೈವಿಕ ಇಂಧನ ಪೂರೈಸಲು ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಯಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಇದರಿಂದ ಬ್ರೆಜಿಲ್ ದೇಶದ ಆಹಾರಧಾನ್ಯ ಉತ್ಪಾದನೆಯೂ ತೀವ್ರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಕುಸಿಯುತ್ತಿದೆ ಹಾಗೂ ಆಹಾರಧಾನ್ಯಗಳ ಬೆಲೆಯೂ ಗಗನ ಮುಟ್ಟುತ್ತಿದೆ. ಇದೆಲ್ಲದರಿಂದಾಗಿ ಬ್ರೆಜಿಲ್ ಈಗ ತನ್ನ ಆಹಾರ ಧಾನ್ಯಗಳ ಅಗತ್ಯಕ್ಕೆ ಅಮೆರಿಕದ ಮೇಲೆ ಅವಲಂಬಿಸುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಉಂಟಾಗಿದೆ.

ಸಾರಾಂಶದಲ್ಲಿ ಇದೇ ಜೈವಿಕ ಇಂಧನದ ವಸಾಹತುಶಾಹಿ ರಾಜಕೀಯ. ಧರೆಯೇ ಹೊತ್ತಿ ಉರಿಯುತ್ತಿದ್ದರೂ ಅದರಲ್ಲೇ ಚಳಿ ಕಾಯಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಶಾಹಿಗಳ ಹುನ್ನಾರ. ಜೈವಿಕ

ಎಥನಾಲ್ ಎಂಬ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಶಾಹಿ ಕುತಂತ್ರ

ಜಗತ್ತಿನ ಶ್ರೀಮಂತ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳು ಲಾಭದ ದುರಾಸೆಗೆ ಭೂ ತಾಯಿಯನ್ನು ಬಗೆದುಬಗೆದು ಬರಿದು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಪ್ರಕೃತಿ ಇಡೀ ಮನುಕುಲದ ಮೇಲೆ ಸೇಡು ತೀರಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದೆ. ಶ್ರೀಮಂತ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳು ಅದರಲ್ಲೂ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಅಮೆರಿಕ ಮತ್ತು ಐರೋಪ್ಯ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳು ತೈಲ, ಅದಿರು ಇತ್ಯಾದಿಗಳ ದುರಾಸೆಗೆ ಇಡೀ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಬಗೆದು ತಮ್ಮ ಶ್ರೀಮಂತ ಜನತೆಯ ಐಶಾರಾಮಿ ಬದುಕಿಗೆ ಇಂಧನವನ್ನು ಒದಗಿಸುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಭೂಗೋಳಕ್ಕೆ ಕವಚದಂತಿದ್ದ ಓರೈಸಾನ್ ಪದರ ತೂತಾಗುತ್ತಿದೆ. ಮತ್ತು ಇದರಿಂದಾಗಿ ಜಗತ್ತಿನ ತಾಪಮಾನ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಿದೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಹಲವಾರು ಶ್ರೀಮಂತ ದೇಶಗಳ ಭೂಭಾಗವೇ ಮುಳು ಗುವ ಹಂತಕ್ಕೆ ಬಂದಿದೆ. ಅಷ್ಟು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ತಾಪಮಾನದ ಹೆಚ್ಚಳವು ಸಾಗರದ ತಾಪಮಾನವನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿಸುತ್ತಿದೆ. ಇದರಿಂದ ಮೀನುಗಳ ಜೀವನ ವೃತ್ತವೇ ಅಪಾಯಕ್ಕೆ ಸಿಲುಕಿ ಇಡೀ ಜಗತ್ತಿನ ಮೀನುಗಾರರ ಬದುಕು ಬೀದಿಪಾಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಅದೇ ರೀತಿ ಇಡೀ ಜಗತ್ತಿನ ಹವಾಮಾನದಲ್ಲೇ ವೈಪರೀತ್ಯ ಉಂಟಾಗುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ತಾಪ ಮಾನ ಹೆಚ್ಚಳದಿಂದ ಬೆಳೆಗಳ ಮೇಲೂ ತೀವ್ರ ಪರಿಣಾಮ ಬೀರುತ್ತಿದೆ. ಇದರಿಂದ ಉತ್ಪಾದಕತೆ ತೀವ್ರವಾಗಿ ಕುಸಿಯುವ ಅಪಾಯವಿದೆ.

ಜಗತ್ತಿನ ಜನತೆಯ ಮೇಲೆ ಆಗುವ ಅಪಾಯದ ಬಗ್ಗೆ ಕಾಳಜಿಯಿಂದಲ್ಲವಾದರೂ, ತಾವೂ ಸಹ ಇದೇ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸಲೇಬೇಕಾದ ಅನಿವಾರ್ಯತೆಯಿಂದಾಗಿ ಈಗ ಶ್ರೀಮಂತ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳು ಸಹ “ಹಸಿರುಮನೆ” ಅಪಾಯದ - ಅಂದರೆ ಜಗತ್ತಿನ ತಾಪಮಾನ ಏರಿಕೆಯ - ಬಗ್ಗೆ ಕ್ರಮ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಮುಂದಾಗಿವೆ. ಇಡಿ ಜಗತ್ತಿಗೆ ಬಂದೊದ ಗಿರುವ ಈ ಅಪಾಯವು, ಈಗಲಾ ದರೂ ಶ್ರೀಮಂತ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳು ಲಾಭದ ದುರಾಸೆಯಿಂದಾಚೆಗೆ ಹೊರಬಂದು ಇಡೀ ಜಗತ್ತಿನ ಒಳಿತಿನ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚಿಸುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ ಎಂದು ಭಾವಿಸಿದ ಬಡದೇಶಗಳ ಆಸೆ ಇಲ್ಲಿಯೂ ಸುಳ್ಳಾಗಿದೆ.

ಲಾಭದ ಆಸಕ್ತಿಯಿಲ್ಲದೆ ಉಸಿರನ್ನೂ ಆಡದ ಜಗತ್ತಿನ ಬಂಡವಾಳಶಾಹಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಜಗತ್ತಿನ ತಾಪಮಾನದ ಏರಿಕೆ ಸೃಷ್ಟಿಸಿರುವ ಆತಂಕವನ್ನೂ ತಮ್ಮ ಲಾಭಕ್ಕೆ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದೆ. ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಈ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಶಾಹಿ ಕುತಂತ್ರದ ಬಲಿಪಶುಗಳು ಬಡದೇಶಗಳ ಬಡಜನತೆ ಮತ್ತು ಬಡ ರೈತಾಯೀ ಆಗಲಿದ್ದಾರೆ.

ಜಗತ್ತಿನ ತಾಪಮಾನದ ಏರಿಕೆಯನ್ನು ತಡೆಗಟ್ಟಿ ಬೇಕೆಂದರೆ CO₂ ಅನಿಲವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ

ಹೊರ ಬಿಡುವ ಪೆಟ್ರೋಲಿಯಂ ತೈಲದ ಬಳಕೆ ತೀವ್ರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಕಡಿಮೆಯಾಗಬೇಕು. ಅದನ್ನು ಅತಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬಳಸುವವರು ಅಮೆರಿಕದಂಥ ಶ್ರೀಮಂತ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳೇ. ಆದರೆ ತೈಲವಿಲ್ಲದೆ ಅವರ ನಿತ್ಯ ಜೀವನದ ಮತ್ತು ಆರ್ಥಿಕತೆಯ ಚಕ್ರ ಚಲಿಸುವುದನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಈಗ ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿ ಪೆಟ್ರೋಲಿಯಂ ತೈಲದ ಬಳಕೆ ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಲೇ ಬೇಕಿರುವುದರಿಂದ ಪರ್ಯಾಯ ಇಂಧನ ಮೂಲಗಳ ಅನ್ವೇಷಣೆ ಬಿರುಸಿನಿಂದ ಸಾಗಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಮುಖವಾಗಿ ಮೂಡಿ ಬಂದಿರುವುದು ಜೈವಿಕ ಇಂಧನ.

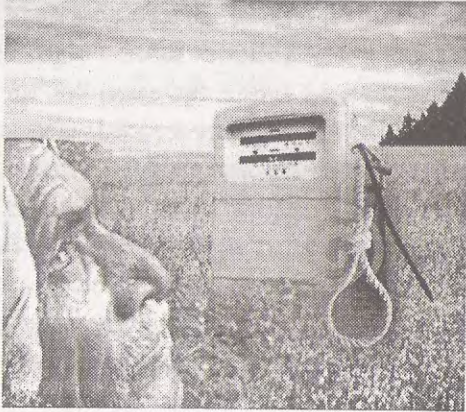
ಜೈವಿಕ ಇಂಧನವೆಂದರೆ ಏನು? ಬಡರಾಷ್ಟ್ರಗಳ ರೈತಾಪಿ ಬೆಳೆಯುವ ಜೋಳ, ಕಬ್ಬು, ಇನ್ನಿತಾದಿ ಆಹಾರಧಾನ್ಯಗಳನ್ನು ಬಳಸಿ ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಇಂಧನವೇ ಜೈವಿಕ ಇಂಧನ. ಈಗ ಅಮೆರಿಕದಲ್ಲಿ ಮುಂದಿನ ಇಪ್ಪತ್ತು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ತಾವು ಬಳಸುವ ಇಂಧನದ ಶೇ.30 ಭಾಗವನ್ನು ಜೈವಿಕ ಇಂಧನದ ಮೂಲದಿಂದ ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳತಕ್ಕದ್ದು ಎಂದು ಆದೇಶಿಸಲಾಗಿದೆ. ಆ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ಇಂದು ಅಮೆರಿಕದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯಲಾಗುತ್ತಿರುವ ಜೋಳದಲ್ಲಿ ಶೇ.30 ಭಾಗ ಜೈವಿಕ ಇಂಧನ ತಯಾರಿಗೆ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತಿದೆ. ಆದರೆ ಅದು ಇಂದಿನ ಅಮೆರಿಕದ ಅಗತ್ಯದ ಶೇ.10ರಷ್ಟನ್ನೂ ಪೂರೈಸುತ್ತಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ಅಮೆರಿಕ ಇಂದು ತನ್ನ ಅಗತ್ಯಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಷ್ಟು ಜೈವಿಕ ಇಂಧನ ಸರಬರಾಜು ಮಾಡುವ ಹೊಣೆಯನ್ನು ಬಡರಾಷ್ಟ್ರಗಳ ಹಗಲಿಗೇರಿಸುತ್ತಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದಾಗಿಯೇ ಇಂದು ಬ್ರೆಜಿಲ್‌ನ ಉಳುವ ಯೋಗ್ಯ ಭೂಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಅಮೆರಿಕಕ್ಕೆ ಎಥನಾಲ್ ಎಂಬ ಜೈವಿಕ ಇಂಧನ ಪೂರೈಸಲು ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಯಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಇದರಿಂದ ಬ್ರೆಜಿಲ್ ದೇಶದ ಆಹಾರಧಾನ್ಯ ಉತ್ಪಾದನೆಯೂ ತೀವ್ರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಕುಸಿಯುತ್ತಿದೆ ಹಾಗೂ ಆಹಾರಧಾನ್ಯಗಳ ಬೆಲೆಯೂ ಗಗನ ಮುಟ್ಟುತ್ತಿದೆ. ಇದೆಲ್ಲದರಿಂದಾಗಿ ಬ್ರೆಜಿಲ್ ಈಗ ತನ್ನ ಆಹಾರ ಧಾನ್ಯಗಳ ಅಗತ್ಯಕ್ಕೆ ಅಮೆರಿಕದ ಮೇಲೆ ಅವಲಂಬಿಸುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಉಂಟಾಗಿದೆ.

ಸಾರಾಂಶದಲ್ಲಿ ಇದೇ ಜೈವಿಕ ಇಂಧನದ ವಸಾಹತುಶಾಹಿ ರಾಜಕೀಯ. ಧರೆಯೇ ಹೊತ್ತಿ ಉರಿಯುತ್ತಿದ್ದರೂ ಅದರಲ್ಲೇ ಚಳಿ ಕಾಯಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಶಾಹಿಗಳ ಹುನ್ನಾರ. ಜೈವಿಕ

ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿವೆ. ಆದರೆ ಸೋಜಿಗದ ಸಂಗತಿಯೆಂದರೆ ಸಕ್ಕರೆ ಉದ್ಯಮದಲ್ಲಿ ನಷ್ಟವಿದೆ ಎಂದು ಗೊತ್ತಿದ್ದರೂ ಹಿಂದೆಂದಿಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಖಾಸಗಿ ಕಂಪನಿಗಳು ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆಯನ್ನು ಹೊಸದಾಗಿ ತೆರೆಯಲು ಮುಂದು ಬರುತ್ತಿವೆ. ಅದೇ ರೀತಿ ನಷ್ಟದಲ್ಲಿರುವ ಸಹಕಾರಿ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳು ವಹಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿರುವ 43 ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳಲ್ಲಿ 22 ಸಹಕಾರಿ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳಾಗಿದ್ದು, ಅದರಲ್ಲಿ ಕನಿಷ್ಠ 15 ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳು ನಷ್ಟವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿವೆ. ಆದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಸಕ್ಕರೆ ಮಾರುಕಟ್ಟೆ ಇಲ್ಲದಿರುವುದೇ ಆಗಿದೆ. ಈ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳಿಗೆ ಕಬ್ಬು ಮಾರಿದ ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಗಾರರು ಸಂಕಷ್ಟವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಸೋಜಿಗದ ಸಂಗತಿಯೆಂದರೆ ಸಕ್ಕರೆ ಉದ್ಯಮವು ನಷ್ಟವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದರೂ ಕಳೆದ ಒಂದು ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಕನಿಷ್ಠ 46 ಹೊಸ ಸಕ್ಕರೆ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿಗಳನ್ನು ತೆರೆಯಲು ಖಾಸಗಿ ಕಂಪನಿಗಳು ಅನುಮತಿ ಬೇಡಿದೆ. ಅಲ್ಲದೆ ನಷ್ಟದಲ್ಲಿರುವ ಸಹಕಾರಿ ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳನ್ನು ವಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಹ ಮುಂದೆ ಬರುತ್ತಿವೆ. ಈ ಸೋಜಿಗಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನು?

ಇದರಿಂದಾಗಿ ಯಾರಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗಿದೆ? ಒಂದೆಡೆ ಸಹಕಾರಿ ಮತ್ತು ಸರ್ಕಾರಿ ಕಬ್ಬು ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳು ನಷ್ಟ ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದರೂ ಇನ್ನೊಂದೆಡೆ ಕರ್ನಾಟಕ ಒಂದರಲ್ಲೇ ಕನಿಷ್ಠ 40 ಹೊಸ ಖಾಸಗಿ ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳು ಮುಂದಿನ ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪನೆಗೊಳ್ಳಲಿವೆ. ಈ ಎಲ್ಲಾ ಹೊಸ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳು ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಎಥನಾಲ್ ಉತ್ಪಾದಿಸುತ್ತವೆ. ಅಷ್ಟು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಪ್ರಮುಖವಾಗಿ ಅವು ಉತ್ಪಾದಿಸಲಿರುವುದು ಎಥನಾಲನ್ನೇ ಹೊರತು ಸಕ್ಕರೆಯನ್ನಲ್ಲ. ಅಲ್ಲದೆ ಈ ಖಾಸಗೀ ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳು ಸಣ್ಣಪುಟ್ಟವಲ್ಲ. ವಿದೇಶಿ ರಫ್ತು ಉದ್ಯಮದಲ್ಲಿರುವ ರೇಣುಕಾ ಶುಗರ್ಸ್, ಪರ್ಜಾ ಇನ್ಸಿಡ್ಡ್ ಎಥನಾಲ್ ರಫ್ತನ್ನೇ ಪ್ರಮುಖವಾಗಿಟ್ಟು ಕೊಂಡಿರುವ ಉದ್ಯಮಗಳಾಗಿವೆ. ಇವು ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆ ಸ್ಥಾಪಿಸುತ್ತಿರುವುದಾದರೂ ಎಲ್ಲಿ? ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಹೊಸದಾಗಿ ನೀರಾವರಿ ಯೋಜನೆಗಳು ಬರುತ್ತಿವೆಯೋ ಅಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ನೀರು ತಲುಪುವ ಮೊದಲು ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳು ಸ್ಥಾಪನೆಗೊಳ್ಳುತ್ತಿವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಗುಲ್ಬರ್ಗಾದ ಜೇವರ್ಗಿ ತಾಲ್ಲೂಕು ಹೊಸದಾಗಿ ನೀರಾವರಿಗೆ ಒಳಪಟ್ಟ ಕೂಡಲೇ ಅಲ್ಲಿ ರೇಣುಕಾ ಶುಗರ್ಸ್‌ನ ಎರಡು ಘಟಕಗಳು ಸ್ಥಾಪನೆಗೊಳ್ಳುತ್ತಿವೆ.

ರೋಗಗ್ರಸ್ತ ಸಹಕಾರಿ ಘಟಕವಾದ ಅಳಂದ ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆಯನ್ನು ಅವರೇ ವಹಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅಂದರೆ ಈ ನೀರಾವರಿ ಯೋಜನೆಯು ಬರಪೀಡಿತ ಗುಲ್ಬರ್ಗಾದ ಬಾಯಾರಿಕೆಯನ್ನು ಮತ್ತು ಹಸಿವನ್ನು ನೀಗುವ ಬದಲಿಗೆ ಅಮೆರಿಕದ ಎಥನಾಲ್ ಬಾಯಾರಿಕೆಯನ್ನು ನಿವಾರಿಸಲು ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತಿದೆ ಎಂದಾಯ್ತಲ್ಲವೇ? ಅತ್ಯಂತ ಹೆಚ್ಚು ಕಾಲುವೆ ನೀರನ್ನು ಅನಂತರ ಅಂತರ್ಜಲವನ್ನೂ ಕಬಳಿಸುವ ಈ ಉದ್ಯಮ ಹೀಗೆ ಹತ್ತಿಪ್ಪತ್ತು

ವರ್ಷ ಕಳೆದ ನಂತರ ಗುಲ್ಬರ್ಗಾದ ರೈತರಿಗೆ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುವುದು ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ಬರಪೀಡಿತ, ಕ್ಷಾರ ಯುಕ್ತ ಜಮೀನನ್ನೇ!

ಇದು ಜೈವಿಕ ಇಂಧನದ ರಾಜಕೀಯ. ಹಸಿರಿನ ಹೆಸರಲ್ಲಿ ಉಸಿರನ್ನು ತೆಗೆಯಬಯಸುವ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಶಾಹಿ ಹುನ್ನಾರ. ಇದು ಕಲಿಸುವ ಪಾಠವೇನು? ಜಾಗತಿಕ ತಾಪಮಾನದ ಏರಿಕೆ ಕೇವಲ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನದ ಸಮಸ್ಯೆಯಲ್ಲ. ಅದು ಬಂಡವಾಳಶಾಹಿ ಆರ್ಥಿಕತೆ ಮತ್ತು ರಾಜಕೀಯ ದೊಂದಿಗೆ ಬೆಸೆದುಕೊಂಡಿರುವ ರಾಜಕೀಯ ಸಮಸ್ಯೆ. ಅದೇ ರೀತಿ ಬಡದೇಶಗಳ ಕೃಷಿ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟು ಸಹ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನದ ಸಮಸ್ಯೆಯಲ್ಲ. ಅದು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಶಾಹಿ ಆರ್ಥಿಕತೆ ಮತ್ತು ರಾಜಕೀಯದೊಂದಿಗೆ ಬೆಸೆದುಕೊಂಡಿರುವ ರಾಜಕೀಯ ಸಮಸ್ಯೆ. ಈ ಸಮಸ್ಯೆಯ ಪರಿಹಾರವೂ ಬಂಡವಾಳ ಶಾಹಿ-ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಶಾಹಿ ರಾಜಕೀಯ ಮತ್ತು ಆರ್ಥಿಕತೆಯನ್ನು ಕಡೆವುದರಲ್ಲಿದೆಯೇ ಹೊರತು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಶಾಹಿ ಚೌಕಟ್ಟಿನೊಳಗಿಲ್ಲ.

ಹೀಗೆ ಶ್ರೀಮಂತ ದೇಶಗಳು ಹಸಿರುಮನೆಯೇ ಹೊತ್ತಿ ಉರಿಯುತ್ತಿದ್ದರೂ ಗಳ ಹಿರಿಯವ ರಾಜಕೀಯ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅದರ ಕುತಂತ್ರಕ್ಕೆ ಸಿಲುಕಿ ಭಾರತದ ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಗಾರನ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟು ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಲಿದೆ.

ಹೀಗೆ ಭಾರತದ ಸಕ್ಕರೆ ಉತ್ಪಾದನೆಯ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟು ಮತ್ತು ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಗಾರರ ಬವನೆಯನ್ನೇ ಬಳಸಿಕೊಂಡು ಸ್ಪರ್ಧೇಶಿ ಮತ್ತು ವಿದೇಶಿ ಕಾರ್ಪೊರೇಟ್ ಉದ್ಯಮಿಗಳು ಭಾರತದ ಕೃಷಿಯನ್ನು ಮತ್ತು ಭವಿಷ್ಯವನ್ನು ಎಥನಾಲ್ ಎಂಬ ಭವಿಷ್ಯದ ನೇಣು ಕುಣಿಕೆಗೆ ನೇತುಹಾಕುತ್ತಿರುವುದರ ಬಗ್ಗೆ ಇನ್ನೂ ಭಾರತದ ರೈತಾಪಿ ಮತ್ತು ಸಂಘಟನೆಗಳಲ್ಲಿ ಎಚ್ಚರ ಮೂಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇದು ಎಥನಾಲ್‌ನ ಪರಿಸರ ಪ್ರಯೋಜನದ ಪ್ರಶ್ನೆಯಲ್ಲ. ಬದಲಿಗೆ ಅಮೆರಿಕದಂತೆ ದೇಶಗಳು, ನಮ್ಮಂತೆ ದೇಶಗಳ ಅಮೂಲ್ಯ ಮತ್ತು ಕೃಷಿಸುತ್ತಿರುವ ನೆಲ ಮತ್ತು ಜಲ ಸಂಪನ್ಮೂಲವನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಂಡು ಉತ್ಪಾದಿಸಿದ ಎಥನಾಲ್‌ಅನ್ನು ಆಮದು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ತಮ್ಮ ಕಾರ್ಬನ್ ಕ್ರೆಡಿಟ್ ಅನ್ನು ಮತ್ತು ಜಗತ್ತಿನ ಮೇಲೆ ಶೋಷಣೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಶ್ನೆಯಾಗಿದೆ. ಭಾರತದಲ್ಲೂ ಪೆಟ್ರೋಲ್ ಮತ್ತು ಡೀಸೆಲ್‌ಗೆ ಶೇ.10ರಷ್ಟು ಎಥನಾಲ್ ಬಳಸಬೇಕೆಂಬುದು ಕಡ್ಡಾಯವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಅದೇ ರೀತಿ ಮುಂದೆ ಬರಲಿರುವ ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳಲ್ಲೂ ಎಥನಾಲ್ ಉತ್ಪಾದನೆಯನ್ನು ಕಡ್ಡಾಯ ಮಾಡಲಾಗುತ್ತಿದೆ ಎಂಬುದು ನಿಜವೇ. ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಮುಕ್ತವಾಗಿ ಜಾಗತಿಕ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ದರಕ್ಕೆ ರಫ್ತು ಮಾಡುವ ಅವಕಾಶವಿರುವಾಗ ಭಾರತದ ಎಲ್ಲಾ ದೊಡ್ಡ ಸಕ್ಕರೆ ಉದ್ಯಮಿಗಳು ಅದನ್ನೇ ಗುರಿಯಾಗಿರಿಸಿಕೊಂಡು ಉತ್ಪಾದಿಸುತ್ತವೆ. ರೈತರು ಈಗ ಎದುರಿಸುತ್ತಿರುವ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟಿನಿಂದಾಗಿ ಕನಿಷ್ಠ ಲಾಭದ ಹೊಸ ಅವಕಾಶ ತೋರಿದರೂ ಇತರ ಬೆಳೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಯುವ ರೈತರೂ ಎಥನಾಲ್‌ಗಾಗಿ ಕಬ್ಬನ್ನೇ ಬೆಳೆಯಲು ಮುಂದಾಗುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಕಬ್ಬು ಅತ್ಯಂತ ಹೆಚ್ಚು ನೀರು ಕಬಳಿಸುವ ಬೆಳೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ದೀರ್ಘಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕೃಷಿಯ ಮೇಲಾಗುವ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ಏನೆಂಬುದನ್ನು ಪಂಜಾಬನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ.

ಹಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಗಾರರು ಎದುರಿಸುತ್ತಿರುವ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟಿನಿಂದ ಹೊರಬರುವ ದಾರಿಯೇನು?

ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಗಾರರ ಕಲ್ಯಾಣ ಸಕ್ಕರೆ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯ ಆರೋಗ್ಯದ ಮೇಲೆ ಅವಲಂಬಿತವಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳು ಲಾಭ ಮಾಡಿದರೂ ಹಲವು ಬಾರಿ ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಗಾರರಿಗೇನೂ

ಲಾಭವಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಇದು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಖಾಸಗಿ ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳ ಕಥೆ. ಆದರೆ ಬಹುಪಾಲು ಕೋ-ಆಪರೇಟಿವ್ ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳು ಹಾಲಿ ಮತ್ತು ಭಾವಿ ರಾಜಕಾರಣಿಗಳ ರಾಜಕಾರಣದ ರಣರಂಗವೂ ಭ್ರಷ್ಟಾಚಾರದ ಆಗರವೂ ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ಈ ಕಾರಣಗಳಿಂದಾಗಿ ಯೇ ಬಹುಪಾಲು ಸಕ್ಕರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳು ನಷ್ಟ ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿರುತ್ತವೆ.

ಹೀಗಾಗಿ:

1. ಮೊದಲಿಗೆ ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಗಾರರ ವಿಧಿಯನ್ನು ಅವರ ನಿಮಿತ್ತವಿಲ್ಲದೆ ನಡೆಯುವ ಸಕ್ಕರೆ ವ್ಯವಹಾರದ ರಾಜಕೀಯದಿಂದ ಬೇರ್ಪಡಿಸಬೇಕು. ಮತ್ತು ಅವರು ಬೆಳೆದ ಕಬ್ಬಿಗೆ ಕನಿಷ್ಠ ಲಾಭದಾಯಕ ಬೆಲೆ ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಸಿಗುವಂತಾಗಬೇಕು. ಜಾಗತೀಕರಣದ ಕಾಲಘಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಕನಿಷ್ಠ ಬೆಂಬಲ ಬೆಲೆ ಇರಬೇಕೆಂಬ ಬೇಡಿಕೆ ಎಂದು ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಲು ನೇಮಕವಾಗಿದ್ದ ಪ್ರೊ. ವೈ.ಕೆ.ಅಲಗ್ ಸಮಿತಿಯೂ ಇದನ್ನೇ ಸಲಹೆ ಮಾಡಿದೆ. ಸಕ್ಕರೆ ಉದ್ಯಮದ ಪುನಶ್ಚೇತನಕ್ಕೇಂದು ನೇಮಕವಾಗಿದ್ದ ತುತೇಜ ಸಮಿತಿಯೂ ಗಮನಿಸಿರುವಂತೆ ಕಬ್ಬು ಒಂದು ಬೇಗನೇ ಕೊಳೆತುಹೋಗುವ ಬೆಳೆಯಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅದನ್ನು ಆದಷ್ಟು ಬೇಗ ನುರಿಯಬೇಕು. ರೈತರ ಈ ಅಸಹಾಯಕತೆಯನ್ನು ಚಳಿಸಿಕೊಂಡು ಸಕ್ಕರೆ ಕಂಪನಿಗಳು ಕಡಿಮೆ ಬೆಲೆ ಕೊಟ್ಟು ಶೋಷಿಸುತ್ತವೆ. ಹೀಗಾಗಿಯೇ ಕಬ್ಬಿನ ಬೆಲೆಯನ್ನು ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯೇ ನಿಗದಿ ಮಾಡುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ತುತೇಜ ಸಮಿತಿಗೆ ಕೆಲವು ಉದ್ಯಮಿಗಳು ಸಲಹೆ ಮಾಡಿದ್ದರೂ ಸಮಿತಿಯು ಸರ್ಕಾರವೇ ಕನಿಷ್ಠ ಬೆಂಬಲ ಬೆಲೆಯನ್ನು ನೀಡುವುದನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸ ಬೇಕೆಂದು ಸಲಹೆ ನೀಡಿದೆ. ಇದು ಸರಿಯಾದ ನಿಲುವಾಗಿದ್ದು ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಗೆ ಕನಿಷ್ಠ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ ಫಸತೆಯುಳ್ಳ ಬದುಕು ನಡೆಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಬಹುದಾದಷ್ಟು ಬೆಲೆಯನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ನಿಗದಿ ಮಾಡಬೇಕು. ಮತ್ತು ಅಷ್ಟನ್ನು ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಕೊಡುವಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

2. ದೀರ್ಘಾವಧಿಯಲ್ಲಿ ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆ ಮತ್ತು ಸಕ್ಕರೆ ಉದ್ಯಮ ಪ್ರಧಾನವಾಗಿ ಸ್ಥಳೀಯ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯ ಅಗತ್ಯವನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡೇ ಬೆಳೆಯಬೇಕು. ಸಕ್ಕರೆ ಬೆಳೆಯ ಪುನಶ್ಚೇತನಕ್ಕೇಂದು ನೇಮಕವಾಗಿದ್ದ ತುತೇಜ ಸಮಿತಿಯ ವರದಿಯ ಪ್ರಕಾರವೂ ಸ್ಥಳೀಯ ಸಕ್ಕರೆ ಬಳಕೆ ಇಂದು ವರ್ಷವೊಂದಕ್ಕೆ 18.3ಕೆಜಿ ಇದ್ದರೂ 2010ರ ವೇಳೆಗೆ ವರ್ಷವೊಂದಕ್ಕೆ 23-24 ಕೆಜಿಯಾಗಲಿದೆ. ಆಗ ಭಾರತದ ಗೃಹ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯ ಅಗತ್ಯವೇ 24.3 ಮಿಲಿಯನ್ ಟನ್ನಿನಷ್ಟಾಗುತ್ತದೆ. ಅಷ್ಟು ಉತ್ಪಾದನೆ ಮಾಡಲು ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಯುವ ಪ್ರದೇಶ ಈಗಿರುವ 4.36 ಮಿಲಿಯನ್ ಹೆಕ್ಟೇರಿನಿಂದ 5.5 ಮಿಲಿಯನ್ ಹೆಕ್ಟೇರಿಗೇರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಇಳುವರಿ ಮತ್ತು ರಿಕವರಿ ದರವನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿಸುವ ಕ್ರಮಗಳಿಗೆ ಸರ್ಕಾರ ಹೂಡಿಕೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೋರಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಭಾರತದ ಸಕ್ಕರೆ ಉದ್ಯಮಿಗಳ ಸಂಘದ ಅಂದಾಜಿನ ಪ್ರಕಾರವೂ 2017ರ ವೇಳೆಗೆ ಭಾರತದ ಗೃಹ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯ ಅಗತ್ಯವೇ 28 ಮಿಲಿಯನ್ ಟನ್ನಿನಷ್ಟಾಗುತ್ತದೆ.

ಆದರೆ ಭಾರತದ ಭಾವಿ ಅಗತ್ಯಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಈ ಎಲ್ಲಾ ಅಂದಾಜುಗಳೂ ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ ಎಂದೇ ಹೇಳಬೇಕು. ಏಕೆಂದರೆ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಸಕ್ಕರೆಯ ಪ್ರಮಾಣವಾರು ಬಳಕೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಈಗಾಗಲೇ ನೋಡಿದ್ದೇವೆ. ಇಂದು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಉತ್ಪಾದನೆಯಾಗುತ್ತಿರುವ ಸಕ್ಕರೆಯಲ್ಲಿ ಶೇ.80ರಷ್ಟಿರುವ ಬಡ

ಮಧ್ಯಮ ವರ್ಗದವರು ಬಳಸುತ್ತಿರುವುದು ಕೇವಲ ಶೇ.25ರಷ್ಟನ್ನು ಮಾತ್ರ. ಆದರೆ ಶೇ.12.8ರಷ್ಟು ಉತ್ಪಾದಿತ ಸಕ್ಕರೆಯನ್ನು ಅಂದರೆ 25.6 ಲಕ್ಷ ಟನ್ನಿನಷ್ಟು ಸಕ್ಕರೆಯನ್ನು ಕೇವಲ ಶೇ.20 ರಷ್ಟು ಜನ ಅಂದರೆ 20 ಕೋಟಿ ಜನ ಬಳಸುತ್ತಾರೆ. ಅಂದರೆ ಉಳಿದ 80 ಕೋಟಿಯಷ್ಟು ಜನ ಈ ಶ್ರೀಮಂತ ಜನ ಬಳಸುತ್ತಿರುವ ಸಕ್ಕರೆಯ ಅರ್ಧ ಪಾಲನ್ನು ಬಳಸಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರೂ ಇನ್ನೂ 60 ಲಕ್ಷ ಟನ್ನಿನಷ್ಟು ಸಕ್ಕರೆಯ ಅಗತ್ಯ ಬೀಳುತ್ತದೆ. ಅಂದರೆ ಆಗ ಒಟ್ಟಾರೆ ಸಕ್ಕರೆಯ ಅಗತ್ಯ 300 ಲಕ್ಷ ಟನ್ನಿಗೂ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತದೆ. ಆಗ ರಫ್ತು ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯ ಹಂಗಿಲ್ಲದೆ ಭಾರತದಲ್ಲೇ ಸಿಹಿಯೂಟ ಮಾಡಬಹುದು. ಅದಕ್ಕೆ ಪೂರ್ವಾಗತ್ಯವೇನೆಂದರೆ ಜನತೆಯ ಕೊಳ್ಳುವ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುವುದು.

ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಉತ್ಪಾದಿತ ಸಕ್ಕರೆಗೆ ಮಾರುಕಟ್ಟೆ ಇಲ್ಲ ಎನ್ನುವಾಗ ಸರ್ಕಾರ ಮತ್ತು ಉದ್ಯಮಿಗಳು ರಫ್ತು ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ತೋರಿಸುವುದು ಮೋಸಪೂರಿತ ತಿಳಿವಳಿಕೆ. ಅದರ ಬದಲಿಗೆ ಗೃಹ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯ ಬಳಕೆಯ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುವ ಕಡೆಗೆ ಅಂದರೆ ನಮ್ಮದೇ ದೇಶದ ಬಡ ಜನತೆಯ ಕೊಳ್ಳುವ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುವ ಕಡೆಗೆ ಪ್ರಯತ್ನಗಳನ್ನು ಹಾಕಿದರೆ ಆರ್ಥಿಕ ಸ್ವಾವಲಂಬನೆ ಮತ್ತು ಆಹಾರ ಭದ್ರತೆ ಮತ್ತು ಸಾರ್ವಭೌಮತೆ ಎರಡೂ ದೊರೆಯುತ್ತದೆ.

3. ಇದರೊಡನೆ ಕಬ್ಬಿನ ಉಪ ಉತ್ಪನ್ನವಾದ ಬಗ್ಯಾಸಸ್ ಇಂದ ಕೋ ಜೆನರೇಷನ್ ಮೂಲಕ ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ವಿಧುತ್ ಉತ್ಪಾದನೆಮಾಡುವ ಮಾರ್ಗೋಪಾಯವನ್ನಂತೂ ಸರ್ಕಾರ, ಉದ್ಯಮಿಗಳು ಮತ್ತು ರೈತರು ಎಲ್ಲರೂ ಒಪ್ಪುತ್ತಾರೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗುವ ನಿಧಿಯನ್ನು ಸುಗರ್ ಡೆವಲಪ್‌ಮೆಂಟ್ ಫಂಡಿನಿಂದ ಕೊಟ್ಟು ಅದನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತಗೊಳಿಸಬೇಕಷ್ಟೆ.

4. ಇದಲ್ಲದೆ ಸಕ್ಕರೆಯ ಇಳುವರಿ ಮತ್ತು ರಿಕವರಿ ಹೆಚ್ಚಿಸಲು ಬೇಕಾದ ಉತ್ತಮ ಬೀಜ, ತುಂತರು ನೀರಾವರಿ ಇನ್ನಿತಾದಿಗಳನ್ನೂ ಸಹ ಸುಗರ್ ಡೆವಲಪ್‌ಮೆಂಟ್ ಫಂಡಿನಿಂದ ರೈತರಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಹೋರಾಡಬೇಕು.

ಇವಿಷ್ಟು ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಗೇ ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾಗಿರುವ ಕೆಲವು ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಮತ್ತು ಸಂಭಾವ್ಯ ಪರಿಹಾರಗಳು. ಆದರೆ ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಗಾರನನ್ನು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗೆ ದೂಡುತ್ತಿರುವುದು ಇವಿಷ್ಟೇ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಲ್ಲ. ಇತರ ಎಲ್ಲಾ ರೈತರನ್ನು ಬಾಧಿಸುವ ಎಲ್ಲಾ ಅಂಶಗಳು ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಗಾರರನ್ನು ಬಾಧಿಸುತ್ತವೆ. ಏರುತ್ತಿರುವ ಹೂಡಿಕಾ ವೆಚ್ಚ, ಅಗತ್ಯವಿದ್ದಾಗ ಕನಿಷ್ಠ ಬಡ್ಡಿ ದರದಲ್ಲಿ ಸಾಲ ಸಿಗದೆ ಅಧಿಕ ಬಡ್ಡಿಯ ಸಾಲಕ್ಕೆ ಬಲಿಯಾಗುತ್ತಿರುವುದು, ಇತರ ಆದಾಯ ಮೂಲಗಳು ಇಲ್ಲದಿರುವುದು, ಏರುತ್ತಿರುವ ಜೀವನ ವೆಚ್ಚ ಇತ್ಯಾದಿಗಳು. ಹೀಗಾಗಿ ಇಂದಿನ ಉದಾರೀಕರಣ, ಖಾಸಗೀಕರಣ ಮತ್ತು ಜಾಗತೀಕರಣದ ಕಾಲಘಟ್ಟದಲ್ಲಿ ರೈತಾಪಿ ಎದುರಿಸುತ್ತಿರುವ ಈ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿಂದ ವಿಮೋಚನೆ ಸಿಗದೆ ರೈತರ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳು ನಿಲ್ಲುವುದಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಅವು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳಲ್ಲ. ಪ್ರಭುತ್ವ ಮತ್ತು ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಹತ್ಯೆಗಳು.

ರೈತರ ಮೇಲೆ ಜಾಗತೀಕರಣ ಎಂಬ ಕಾರ್ಪೊರೇಟ್ ಆಕ್ರಮಣ

ಮೇಲೆ ನಾವು ಚರ್ಚಿಸಿದ ಬಹು ಅಂಶಗಳು ಕಬ್ಬಿನ ಬೆಳೆಗಾರರಿಗೆ ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾಗಿರುವಂತೆ ಎಲ್ಲಾ ಬೆಳೆಗಾರರಿಗೂ ಅನ್ವಯಿಸಬಹುದಾದ ಸಾರ್ವತ್ರಿಕ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿದೆ. ಇದು ನಾವು ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಗಾರರ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಯ ಅಧ್ಯಯನವನ್ನು ಮುಗಿಸಿದ ನಂತರವೂ ಮುಂದುವರಿದಿರುವ ಇತರ ಬೆಳೆಗಾರರ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತವಾಗಿದೆ. ತುಮಕೂರಿನಲ್ಲಿ ಭತ್ತಬೆಳೆದ ರೈತ, ಹಾಸನದಲ್ಲಿ ಆಲೂಗೆಡ್ಡೆ ಬೆಳೆದ ರೈತ ಹಾಗೂ ರಾಜ್ಯದ ವಿವಿಧ ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಇತರ ಬೆಳೆಗಳನ್ನು ಬೆಳೆದ ಹತ್ತಾರು ರೈತರು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಕಬ್ಬಿನ ಬೆಳೆಗಾರರು ಎದುರಿಸಿದ ಹಲವು ಸಾಮಾನ್ಯ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನೇ ಅವರು ಎದುರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವ ರೈತರೆಲ್ಲರೂ ಸಣ್ಣ ಹಾಗೂ ಅತಿ ಸಣ್ಣ ರೈತರೇ ಆಗಿದ್ದಾರೆ. ದಿನೇ ದಿನೇ ಕೃಷಿ ಹೂಡಿಕಾ ವೆಚ್ಚ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ಸಣ್ಣ ಹಿಡುವಳಿದಾರರು ತೀರಿಸಲಾಗದ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟಿಗೆ ದೂಡಲ್ಪಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಜಾಗತೀಕರಣದ ಈ ಕಾಲಘಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಪ್ರಭುತ್ವವು ವಿಶ್ವವಾಣಿಜ್ಯ ಸಂಸ್ಥೆ (ಡಬ್ಲ್ಯು.ಟಿ.ಒ), ವಿಶ್ವಬ್ಯಾಂಕ್, ಐಎಂಎಫ್‌ಗಳ ಶರತ್ತುಗಳಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು ತನ್ನದೇ ಜನರ ಸಂಕ್ಷೇಮವನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಎಲ್ಲಾ ಜವಾಬ್ದಾರಿಗಳಿಂದಲೂ ಹಿಂದೆ ಸರಿದಿದೆ. ಆ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ 1990ರ ದಶಕದಲ್ಲಿ ನರಸಿಂಹನ್ ಸಮಿತಿ, ರಂಗಾಚಾರ್ ಸಮಿತಿ, ರಾಜಾ ಚೆಲ್ಲಯ್ಯ ಸಮಿತಿಗಳನ್ನು ಐಎಂಎಫ್ ಹಾಗೂ ವಿಶ್ವಬ್ಯಾಂಕ್‌ಗಳ ಆದೇಶದಂತೆ ರಚಿಸಿತು. ಆ ಸಮಿತಿಗಳು ಐಎಂಎಫ್ ಹಾಗೂ ವಿಶ್ವಬ್ಯಾಂಕ್‌ನ ಆದೇಶದಂತೆ ಸರಕಾರವು ರೈತರಿಗೆ ಸಬ್ಸಿಡಿ ಇತ್ಯಾದಿ ಪ್ರಯೋಜನಗಳನ್ನು ನೀಡಬಾರದೆಂದು ಹಾಗೂ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳು ನೀಡುವ ಸಾಲದಲ್ಲಿ ಕೃಷಿಯ ಪ್ರಮಾಣ ಕಡಿಮೆ ಇರಬೇಕೆಂದು ಸಲಹೆ ಮಾಡಿದವು. ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ರಾಷ್ಟ್ರೀಕೃತ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳ ಮುಂದೆ ಸಾರ್ವಜನಿಕರ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಗಿಂತ ರಾಜಕೀಯಕತೆಯೇ ಮುಖ್ಯವಾಗಬೇಕೆಂದು ಸಲಹೆ ಮಾಡಿದವು. ಇದನ್ನು ಚಾಚೂ ತಪ್ಪದೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡ ಸರಕಾರ 1990ರ ದಶಕದಿಂದ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳಿಂದ ರೈತರಿಗೆ ಕೊಡುಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಸಾಲದ ಪ್ರಮಾಣವನ್ನು ದಿನೇ ದಿನೇ ಕಡಿಮೆ ಮಾಡುತ್ತಿದೆ. ಕೊಡುತ್ತಿರುವ ಸಾಲಕ್ಕೂ ಬಡ್ಡಿ ದರವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿದೆ. ಈ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಗಾರರನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಂತೆ ಇಡೀ ಗ್ರಾಮೀಣ ರೈತ ಸಮುದಾಯ ಕಡಿಮೆ ದರದ ಸಾಲದಿಂದಲೂ, ಸಾಂಸ್ಥಿಕ ಸಾಲದಿಂದಲೂ ವಂಚಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ ಮತ್ತು ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿ ಬಡ್ಡಿ ಲೇವಾದೇವಿಗಾರರ ಶೋಷಣೆಗೆ ದೂಡಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಇವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಹಿಂದೆ ಚರ್ಚಿಸಿದ್ದೇವೆ.

ಅದೇ ರೀತಿ 1995ರಲ್ಲಿ ಭಾರತವು ವಿಶ್ವವಾಣಿಜ್ಯ ಸಂಸ್ಥೆ (ಡಬ್ಲ್ಯು.ಟಿ.ಒ)ಗೆ ಸಹಿ ಹಾಕಿದ ನಂತರ ಭಾರತ ಸರಕಾರ ರೈತರ ಕಷ್ಟಗಳಿಗೆ ಆಗುವ ಬದಲು ರೈತರನ್ನು ಸುಲಿಯುವ ನೀತಿಗಳನ್ನೇ ಜಾರಿಗೆ ತಂದಿದೆ. ಈ ಒಪ್ಪಂದದ ಪ್ರಕಾರ ಸರಕಾರ ರೈತರಿಗೆ ಸಬ್ಸಿಡಿಯನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಕೊಡಬೇಕು ಹಾಗೂ ಇನ್ನು ಕೆಲವೇ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಿಲ್ಲಿಸಬೇಕು. ಇದುವರೆಗೆ ಈ ಸಬ್ಸಿಡಿಗಳ ಕಾರಣದಿಂದ ಗೊಬ್ಬರ ಮತ್ತು ಬೀಜದ ಬೆಲೆಗಳು ಹಾಗೂ ಕೃಷಿಯ ಉಪಕರಣದ ಬೆಲೆಗಳು ಕಡಿಮೆ ದರದಲ್ಲಿ ರೈತರಿಗೆ ಲಭ್ಯವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆ ಮೂಲಕ ರೈತರ ಹೂಡಿಕಾ ವೆಚ್ಚ ಏರುತ್ತಲೇ ಸಾಗಿದೆ.

ವಿದೇಶಿ ಕೃಷಿ ಸರಕುಗಳ ಆಮದು: ಸ್ವದೇಶಿ ರೈತರ ಕಗ್ಗೊಲೆ

ಇವಲ್ಲದೆ ರೈತರನ್ನು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗೆ ದೂಡುತ್ತಿರುವ ಪ್ರಮುಖ ಕಾರಣವೆಂದರೆ ಬೆಳೆದ ಬೆಳೆಗೆ ಸರಿಯಾದ ಬೆಲೆ ಸಿಗದಿರುವುದು. ಈಗಾಗಲೇ ಸರ್ಕಾರದ ಅಧ್ಯಯನಗಳೇ ತಿಳಿಸುವಂತೆ ಕೃಷಿಯ ಮೇಲಿನ ಹೂಡಿಕಾ ವೆಚ್ಚ ಕಳೆದ ಎರಡು ದಶಕಗಳಲ್ಲಿ ಎರಡು ಪಟ್ಟು ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ರೈತ ಬೆಳೆದ ಬೆಳೆಗೆ ಸಿಗುವ ಬೆಲೆ ಮಾತ್ರ ಎರಡು ಪಟ್ಟು ಹೆಚ್ಚಾಗಿಲ್ಲ. ಒಂದೋ ಬೆಲೆ ಸ್ಥಗಿತಗೊಂಡಿದೆ. ಇಲ್ಲವೇ ಕೆಲವು ವಾಣಿಜ್ಯ ಬೆಳೆಗಳ ಬೆಲೆಗಳಂತೂ 1996-2000ರ ನಡುವೆ ಅರ್ಧದಷ್ಟು ಕಡಿಮೆಯಾಗಿದೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿಯೂ ರೈತರ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಹಿಂದೆಂದಿಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ.

ಈ ವಾಣಿಜ್ಯ ಬೆಳೆಗಳ ಬೆಲೆಗಳು ಈ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಇಳಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಧಾನ ಕಾರಣ ವಿದೇಶಿ ಕೃಷಿ ಸರಕುಗಳ ಆಮದಿಗೆ ಮುಕ್ತ ಪರವಾನಗಿ ಕೊಟ್ಟಿರುವುದೇ ಆಗಿದೆ. ಅಮೆರಿಕ ಮತ್ತು ಯೂರೋಪ್ ಒಕ್ಕೂಟಗಳು ತಮ್ಮ ದೇಶದ ರೈತರು ಬೆಳೆದ ಬೆಳೆಗೆ ಅಪಾರ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಸಬ್ಸಿಡಿಯನ್ನು ನೀಡುತ್ತಾರೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಅಂತರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಆ ದೇಶಗಳ ಸರಕುಗಳು ಕೃತಕವಾಗಿ ಕಡಿಮೆ ದರವನ್ನು ಹೊಂದಿರುತ್ತವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಈ ಶ್ರೀಮಂತ ದೇಶಗಳು ಒಟ್ಟಾರೆಯಾಗಿ ತಮ್ಮ ದೇಶದ ರೈತರಿಗೆ 2001ರಲ್ಲಿ 327 ಬಿಲಿಯನ್ ಡಾಲರ್ ಅಂದರೆ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಹತ್ತು ಲಕ್ಷ ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳಷ್ಟು ಸಬ್ಸಿಡಿಯನ್ನು ನೀಡುತ್ತಿವೆ. ಅಕ್ಕಿ, ಜೋಳ, ಸೋಯ, ಸಕ್ಕರೆಯಂಥ ಕೃಷಿ ಸರಕುಗಳ ಬೆಲೆಗೆ ಅಮೆರಿಕದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಯೂರೋಪಿನಲ್ಲಿ ಶೇ.80ರಷ್ಟು ಸರ್ಕಾರದ ಬೆಂಬಲ ಸಬ್ಸಿಡಿಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸಿಗುತ್ತದೆ. ಅಮೆರಿಕದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿ ರೈತನಿಗೆ ಪ್ರತಿ ಹೆಕ್ಟೇರಿಗೆ 550 ಡಾಲರಿನಷ್ಟು ಅಂದರೆ 23,650ರೂ.ಗಳಷ್ಟು ಸಬ್ಸಿಡಿಯನ್ನು ನೀಡುತ್ತದೆ.. ಅಂದರೆ ಒಟ್ಟಾರೆಯಾಗಿ ಎಲ್ಲಾ ರೈತರಿಗೆ 97.3 ಬಿಲಿಯನ್

ಹಾಲರ್ ಎಂದರೆ 4,10,000 ಕೋಟಿ ರುಪಾಯಿಗಳಷ್ಟು ಸಬ್ಸಿಡಿಯನ್ನು ನೀಡುತ್ತದೆ. ಇದು ಭಾರತದ ಎಲ್ಲಾ ಕೃಷಿ ಉತ್ಪನ್ನದ ಒಟ್ಟಾರೆ ಮೊತ್ತಕ್ಕಿಂತ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗುತ್ತದೆ.

ಇದರಿಂದಾಗಿಯೇ ಈ ಶ್ರೀಮಂತ ದೇಶಗಳ ಕೃಷಿ ಸರಕಿನ ಬೆಲೆ ಬಡ ದೇಶಗಳ ಕೃಷಿ ಸರಕಿಗಿಂತ ಅತ್ಯಂತ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇಂಥ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಭಾರತದ ಕೃಷಿ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯನ್ನು ಮುಕ್ತಗೊಳಿಸಿರುವುದರಿಂದ ಅಗ್ಗದ ವಿದೇಶಿ ಸರಕುಗಳು ಅತಿ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಭಾರತದ ಕೃಷಿ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯನ್ನು ಆವರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದೆ. ಹಾಗೂ ಸ್ಥಳೀಯ ರೈತರು ಬೆಳೆದ ಬೆಳೆಗೆ ಲಾಭದಾಯಕವಾದ ಬೆಲೆಯಿರಲಿ ಜೀವ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಬೆಲೆಯೂ ಸಿಗದಂತೆ ಮಾಡುತ್ತಿದೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗೆ ವಿಶ್ವ ವಾಣಿಜ್ಯ ಸಂಸ್ಥೆಯ (WTO) ಆದೇಶದ ಅನುಸಾರ ಅಡಿಗೆ ಎಣ್ಣೆಯ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯನ್ನು ಮುಕ್ತ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಗೆ ಮುಕ್ತಗೊಳಿಸಿದ ನಂತರ ಎಣ್ಣೆಬೀಜದ ಕೃಷಿ ಮತ್ತು ಎಣ್ಣೆ ಆರ್ಥಿಕತೆಯೇ ಸಂಪೂರ್ಣ ಹದಗೆಟ್ಟಿದೆ. 1996ರಲ್ಲಿ 24.4 ಮಿಲಿಯನ್ ಟನ್ನಿನಷ್ಟಿದ್ದ ಎಣ್ಣೆ ಬೀಜದ ಉತ್ಪಾದನೆ 2001ರ ವೇಳೆಗೆ 19 ಮಿಲಿಯನ್ ಟನ್ನಿಗೆ ಇಳಿಯಿತು. ಈಗ 2008ರಲ್ಲಿ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇನ್ನಷ್ಟು ಹದಗೆಟ್ಟಿದೆ. ಇದರಿಂದ ಎಣ್ಣೆಬೀಜ ಉತ್ಪಾದನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ರೈತರ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಎಣ್ಣೆ ಮಿಲಿಗಗಳ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯೂ ಚಿಂತಾಜನಕವಾಗಿದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಇದ್ದ ಎಣ್ಣೆ ಮಿಲಿಗಗಳಲ್ಲಿ ಶೇ.60 ಭಾಗದಷ್ಟು ಮಿಲಿಗಳು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡಿವೆ. ಹೀಗಾಗಿ 1993ರಲ್ಲಿ ಭಾರತವು ತನಗೆ ಅಗತ್ಯವಿದ್ದ ಎಣ್ಣೆಯಲ್ಲಿ ಶೇ.95ರಷ್ಟನ್ನು ದೇಶದಲ್ಲೇ ಉತ್ಪಾದನೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರೆ ಈಗ ತನ್ನ ಅಗತ್ಯದ ಶೇ.50ರಷ್ಟನ್ನು ಮಾತ್ರ ಉತ್ಪಾದಿಸುತ್ತಾ ಉಳಿದದ್ದನ್ನು ವಿದೇಶದಿಂದ ಆಮದು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ತದ್ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ 2003-04ರ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ಎಣ್ಣೆಬೀಜಗಳ ಉತ್ಪಾದನೆ ಸಾರ್ವಕಾಲಿಕ ದಾಖಲೆಯಾದ 25 ಮಿಲಿಯನ್ ಟನ್ನಿಗೆ ತಲುಪಿತ್ತು. ಇದು ಕಳೆದ ವರ್ಷಕ್ಕಿಂತ 10 ಮಿಲಿಯನ್ ಟನ್ನಿನಷ್ಟು ಅಧಿಕ ಉತ್ಪಾದನೆಯಾಗಿತ್ತು. ಆದರೂ 2003-04ರ ಸಾಲಿನಲ್ಲೂ ನಿರಾತಂಕವಾಗಿ ಎಣ್ಣೆ ಆಮದು ಮುಂದುವರೆಯಿತು. ಇನ್ನೂ ಪ್ರಮುಖ ವಿಷಯವೆಂದರೆ 2003-04ರಲ್ಲಿ ಅಂತರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಅಡುಗೆ ಎಣ್ಣೆಯ ಬೆಲೆ ಭಾರತೀಯ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಗಿಂತ ಅಧಿಕವಾಗಿತ್ತು! ಇದಕ್ಕೆ ಪ್ರಮುಖ ಕಾರಣ ಭಾರತೀಯ ದೊಡ್ಡ ಉದ್ಯಮಿಗಳು ಕಾಂಡಾ ಮತ್ತು ಕಾಕಿನಾಡ ಬಂದರುಗಳಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಎಣ್ಣೆ ರಿಫೈನರಿ ಘಟಕಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿಕೊಂಡಿರುವುದು. ಹೀಗಾಗಿ ಅಲಗ್ ಸಮಿತಿಯು ಈ ರಿಫೈನರಿಗಳು ಸ್ಥಳೀಯ ಎಣ್ಣೆಯನ್ನು ಬಳಸುವಂತೆ ಮತ್ತು ಆಮದು ಎಣ್ಣೆಯ ಮೇಲೆ ಅಧಿಕ ಸುಂಕವನ್ನು ವಿಧಿಸಿ ಅವುಗಳ ಆಮದನ್ನು ನಿರುತ್ತೇಜನಗೊಳಿಸಲು ಸಲಹೆ ಮಾಡಿದೆ.

ಪಾಮೋಲಿನ್ ಎಣ್ಣೆಯ ಅನಿರ್ಭಂದಿತ ಆಮದಿನಿಂದಾಗಿ 1997ರಲ್ಲಿ ಕ್ವಿಂಟಾಲಿಗೆ 6825 ರೂ.ಗಳಷ್ಟಿದ್ದ ತೆಂಗಿನಣ್ಣೆಯ ಬೆಲೆ 2000ದ ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್ ವೇಳೆಗೆ 2825 ರೂ.ಗಳಿಗಿಳಿದಿತ್ತು. ಇದು ಕೇರಳದ 35 ಲಕ್ಷ ತೆಂಗು ಬೆಳೆಗಾರರ ಬದುಕಿನ ಮೇಲೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಕರ್ನಾಟಕದ ತೆಂಗು ಬೆಳೆಗಾರರ ಮೇಲೂ ಪರೋಕ್ಷವಾಗಿ ಪರಿಣಾಮ ಬೀರಿತು. 1997ರಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರವು ಹಾಲಿನ ಪೌಡರಿನ ಆಮದಿನ ಮೇಲೆ ಸುಂಕವನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ತೆಗೆದು. ಹಾಕಿ ಅದರ ಆಮದನ್ನು ಮುಕ್ತ ಸಾಮಾನ್ಯ ಪರವಾನಗಿ ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟಿತು. ಅಂದರೆ ಅದರ ಸುಲಭ ಆಮದಿಗೆ ಅನುವು

ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿತು. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಹಾಲಿನ ಪೌಡರಿನ ಆಮದು 126 ಟನ್ನಿನಿಂದ ಕೆಲವೇ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ 40,000 ಟನ್ನಿಗೇರಿತು. 2000ರಲ್ಲಿ 40,000 ಟನ್ನಿನಷ್ಟು ಬೆಣ್ಣೆಯನ್ನೂ ಆಮದು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಾಯಿತು. ಇದು ಸ್ಥಳೀಯ ಹಾಲು ಉತ್ಪನ್ನಗಳ ಬೆಲೆಯನ್ನು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಪ್ರಭಾವಿಸಿವೆ. ಈ ಮುಕ್ತ ಮತ್ತು ಅಗ್ಗದ ಆಮದಿನಿಂದ ದೇಶೀ ತುಪ್ಪದ ಬೆಲೆ ಕೆ.ಜಿ.ಗೆ 160 ರೂ. ಇದ್ದದ್ದು 100 ರೂ.ಗಿಳಿಯಿತು. ಹಾಲಿನ ಪೌಡರಿನ ಬೆಲೆ ಕೆ.ಜಿ.ಗೆ 100 ರೂ.ನಿಂದ 60 ರೂ.ಗೆ ಇಳಿದಿದೆ. ಇದರಿಂದ 1998-99 ಒಂದೇ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಪಂಜಾಬ್ ಹಾಲು ಒಕ್ಕೂಟದ ಆದಾಯ 16 ಕೋಟಿ ರುಪಾಯಿಗಳಷ್ಟು ಕುಸಿದು ನಾಲಕ್ಕು ಲಕ್ಷ ಪಂಜಾಬಿ ರೈತರ ಬದುಕನ್ನು ಸಂಕಷ್ಟಕ್ಕೀಡು ಮಾಡಿತು.

ಅದೆ ರೀತಿ ಭಾರತ ಸರ್ಕಾರವು ರಫ್ತಿನ ಆಮದನ್ನು 1994ರಲ್ಲಿ ಮುಕ್ತ ಆಮದಿನ ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿತು. ಇದರಿಂದಾಗಿ ವಿದೇಶಿ ರಫ್ತಿನ ಆಮಾಹತ ಆಮದು ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ಅಂತರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ರಫ್ತಿನ ಬೆಲೆ ಕಡಿಮೆ ಇದ್ದು ಭಾರತವು ಅದರ ಮೇಲೆ ಅಧಿಕ ಸುಂಕವನ್ನು ವಿಧಿಸದೇ ಇದ್ದದ್ದರಿಂದ ವಿದೇಶಿ ರಫ್ತಿನ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯೇ ಬೆಳೆದು ಸ್ವದೇಶಿ ರಫ್ತು ಬೆಳೆಗಾರರು ಬೀದಿ ಪಾಲಾದರು. 1996ರಲ್ಲಿ ಕೆ.ಜಿ.ಗೆ 52 ರುಪಾಯಿಯಷ್ಟಿದ್ದ ರಫ್ತಿನ ಬೆಲೆ ಕೆಜಿಗೆ 25.3 ರೂ.ಗಳಿಗೆ ಕುಸಿಯಿತು. ರಫ್ತಿನ ಬೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಆದ ಈ ಅಪಾರ ಕುಸಿತವು ಕೇರಳದ ಒಂಭತ್ತು ಲಕ್ಷಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ರಫ್ತು ಬೆಳೆಗಾರರನ್ನು ಬೀದಿಗೆ ತಳ್ಳಿದೆ.

ಅದೇ ರೀತಿ ಇಂದು ವಿಧರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹತ್ತಿ ರೈತರು ಅತ್ಯಧಿಕ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. 2002ರಿಂದ 2006ರ ನಡುವೆ 6000ಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ಹತ್ತಿ ರೈತರು ಕೇವಲ ಯಾವರ್ತಮಲ್ ಜಿಲ್ಲೆಯೊಂದರಲ್ಲೇ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನು? ಇತರ ಎಲ್ಲಾ ರೈತರ ಬದುಕಿಗೆ ಅನ್ವಯವಾಗುವಂತೆ ವಿಧರ್ಭದ ಹತ್ತಿ ರೈತರು ಸಹ ಹೆಚ್ಚಾದ ಹೂಡಿಕಾ ವೆಚ್ಚ ಮತ್ತು ಇಳುವರಿಯಲ್ಲಿ ಕುಸಿತಗಳಿಂದ ಕಂಗಾಲಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಅವೆಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಅವರು ಬೆಳೆದ ಬೆಳೆಗೆ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಬೆಲೆ ಕುಸಿದಿರುವುದೂ ಇದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಕಾರಣವಾಗಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೆಂದರೆ ವಿದೇಶಿ ಹತ್ತಿಯ ಆಮದಿಗೆ ಸರ್ಕಾರ ಮುಕ್ತ ಪರವಾನಗಿ ನೀಡುತ್ತಿರುವುದು. ಮಾತ್ರವಲ್ಲ ವಿದೇಶಿ ಹತ್ತಿಯ ಆಮದಿನ ಮೇಲಿದ್ದ ಸುಂಕದ ದರವನ್ನು ಶೇ.10ರಷ್ಟು ಇಳಿಸಿದ್ದು. ವಿಶ್ವದಲ್ಲಿ ಹತ್ತಿಯ ಬೆಲೆ ಅರ್ಧಕ್ಕರ್ಧದಷ್ಟು ಇಳಿಕೆಯಾಗಿರುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ, ಭಾರತದ ಸರ್ಕಾರ ನೀಡಿದ ಈ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯಿಂದಾಗಿ 1994ರಲ್ಲಿ ಕೇವಲ 4.3 ಲಕ್ಷ ಬೇಲ್‌ನಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ಇದ್ದ ಹತ್ತಿ ಆಮದು 2000ದ ವೇಳೆಗೆ 40 ಲಕ್ಷ ಬೇಲ್‌ಗೆ ಏರಿತು. 2000ದ ನಂತರದಲ್ಲಂತೂ ಹತ್ತಿಯ ಆಮದು ಕನಿಷ್ಠ ಶೇ. 170 ರಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಸ್ಥಳೀಯ ಹತ್ತಿಗೆ ಮಾರುಕಟ್ಟೆ ಇಲ್ಲದಂತಾಗುತ್ತಿದೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ರೈತರು ಬೆಳೆದ ಹತ್ತಿಯನ್ನು ಕೊಳ್ಳುವ ಏಕಸ್ವಾಮ್ಯ ಹೊಂದಿರುವ ಸರ್ಕಾರ ರೈತ ಬೆಳೆದ ಹತ್ತಿಯನ್ನು ಕೊಳ್ಳಲು ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತಿದೆ. ಇದರಿಂದ ದಿಕ್ಕಿಟ್ಟಿರುವ ರೈತರು ಹತ್ತಿ ಅಧಿಕ ಆಮದಾದ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲೇ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ.

oil seeds
wheat
milk powder
sugar
milk
cotton

ಹತ್ತಿಯ ಉತ್ಪಾದನೆ, ಆಮದು ಮತ್ತು ರಫ್ತು

Year	Opening stock	Production	Import	Consumption	Export	Difference
1996-97	1100	3030	3	2857	257*	1019
1997-98	1019	2686	32	2760	68*	909
1998-99	909	2805	111	2748	43*	1034
1999-00	1034	2652	348	2950	14*	1070
2000-01	1070	2380	371*	2949	20	852
2001-02	821	2678	520*	2890	13	1116
2002-03	1116	2308	265*	2896	12	781
2003-04	781	3048	173*	2939	152	911
2004-05	911	4137	226*	3222	144	1908
2005-06	1908	4180	88*	3592	806	1778

Source :- <http://www.fas.usda.gov/cotton/circular/2005/12/table01.pdf>

ಅದೇ ರೀತಿ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಪಂಜಾಬಿನಲ್ಲಿ ಗೋಧಿ ಬೆಳೆದ ರೈತರಿಗೆ ಕ್ವಿಂಟಾಲಿಗೆ ರೂ.800ರಷ್ಟು ಕನಿಷ್ಠ ಬೆಂಬಲ ಬೆಲೆಯನ್ನು ಕೊಡಲು ನಿರಾಕರಿಸಿದ ಭಾರತ ಸರ್ಕಾರ ಆಪ್ತೇಲಿಯಾದಿಂದ ಕ್ವಿಂಟಾಲಿಗೆ 1650 ರೂ.ದರದಲ್ಲಿ ಗೋಧಿಯನ್ನು ಆಮದು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದೆ. ಪಡಿತರ ಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲೂ ಸರ್ಕಾರವು ಗೋಧಿಯನ್ನು ಖರೀದಿಸುತ್ತಿರುವುದು ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಿರುವ ಈ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದ ಈ ಕ್ರಮ ಪಂಜಾಬಿನ ಗೋಧಿ ಬೆಳೆಯುವ ರೈತರನ್ನು ಸಂಕಷ್ಟಕ್ಕೆ ಈಡು ಮಾಡುತ್ತಿದೆ.

ಭಾರತ ದೇಶವು ಗೋಧಿ ಉತ್ಪಾದನೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲೇ ಎರಡನೇ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿದೆ. ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಬಂದ ಆರಂಭದಲ್ಲಿ ಆಹಾರ ಸ್ವಾಲ್ಪಬನೆಯ ಪ್ರಶ್ನೆ ತೀರಾ ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಕಾಡಿಸಿದ್ದರಿಂದ ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿ ಆಹಾರ ಧಾನ್ಯಗಳನ್ನು ವಿದೇಶದಿಂದ ಆಮದು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿ ಬಂದಿದ್ದು ನಿಜ. ಆಗ ಗೋಧಿಯನ್ನೂ ಆಮದು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಕ್ರಮೇಣ ಆಹಾರ ಸ್ವಾಲ್ಪಬನೆಯ ಸಾಧಿಸಿರುವ ಭಾರತ 1998ರಿಂದ ಗೋಧಿಯನ್ನು ಇತರ ದೇಶಗಳಿಗೂ ರಫ್ತು ಮಾಡುವಷ್ಟು ಉತ್ಪಾದನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದೆ.

ಕಳೆದ ಹಲವಾರು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಭಾರತದಲ್ಲಿ 75 ದಶಲಕ್ಷ ಟನ್ನಿನಷ್ಟು ಗೋಧಿಯನ್ನು

ರೈತರು ಉತ್ಪಾದಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಈ ದೇಶದ ಅಗತ್ಯ 70 ಮಿಲಿಯನ್ ಟನ್ನಿನಷ್ಟು ಮಾತ್ರ. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ 2000-2005ರ ನಡುವೆ ಭಾರತ ಏನಿಲ್ಲವೆಂದರೂ 20 ಮಿಲಿಯನ್ ಟನ್ನಿನಷ್ಟು ಗೋಧಿಯನ್ನು ರಫ್ತು ಮಾಡಿದೆ. ಈ ಬಾರಿಯಂತೂ ಗೋಧಿಯ ಬಂಪರ್ ಬೆಳೆ ಬಂದಿದೆ. ಅಂದರೆ ಕಳೆದ ವರ್ಷ 74 ಲಕ್ಷ ಮಿಲಿಯನ್ ಟನ್ ಉತ್ಪಾದನೆಯಾಗಿದ್ದರೆ ಈ ಬಾರಿ 75 ಲಕ್ಷ ಟನ್ನಿನಷ್ಟು ಉತ್ಪಾದನೆಯಾಗಿದೆ.

ಆದರೆ ವಿದೇಶಿ ಕಂಪನಿಗಳ ದಲ್ಲಾಳಿಗಳಂತಿರುವ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರಗಳು ಈ ಬಾರಿ ನಮ್ಮ ರೈತರು ಬೆಳೆದ ಬೆಳೆಗೆ ಸೂಕ್ತ ದರವನ್ನು ಕೊಡಲೇ ಇಲ್ಲ. ಒಂದು ಕ್ವಿಂಟಾಲ್ ಗೋಧಿಗೆ ಭಾರತೀಯ ರೈತರು ಕೇಳಿದ್ದು ಕೇವಲ 700-800 ರೂಪಾಯಿ. ಅಷ್ಟು ದರವನ್ನು ಕೊಡಲು ಸಹಾ ಸರ್ಕಾರ ನಿರಾಕರಿಸಿತು. ಹೀಗಾಗಿ ಈ ಬಾರಿ ಎಫ್‌ಸಿಐ ಗೋದಾಮುಗಳಲ್ಲಿ ಗೋಧಿ ದಾಸ್ತಾನು ಗಣನೀಯವಾಗಿ ಕಡಿಮೆ ಆಗಿದೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಬಡವರಿಗೆ ಪಡಿತರದಲ್ಲಿ ಅಗ್ಗದ ದರದಲ್ಲಿ ಗೋಧಿ ನೀಡಲು ಸಹ ಗೋಧಿ ಇಲ್ಲದಂತಾಗುತ್ತದೆ. ಸರಿ ಸರ್ಕಾರದ ಬಳಿ ಹಣವಿಲ್ಲ ಎಂದರೆ ಏನು ಮಾಡಲು ಆಗುತ್ತದೆ ಎಂದೆನಿಸಬಹುದು. ಆದರೆ ಈ ದೇಶದ ಆಳುವ ಜನ ಎಷ್ಟು ನಿರ್ಲಕ್ಷ್ಯವಾಗಿ ವಿದೇಶಿ ಕಂಪನಿಗಳ ದಲ್ಲಾಳಿತನಕ್ಕೆ ಇಳಿದಿವೆಯೆನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಸರ್ಕಾರವು ತೆಗೆದುಕೊಂಡ ಗೋಧಿ ಆಮದು ನೀತಿಯೇ ಒಂದು ಉದಾಹರಣೆ.

ಈಗಾಗಲೇ ನಾವು ನೋಡಿದಂತೆ ಈ ಬಾರಿ ಭಾರತದ ರೈತರು ಬಂಪರ್ ಗೋಧಿ ಬೆಳೆಯನ್ನು ಬೆಳೆದಿದ್ದಾರೆ. 75 ಮಿಲಿಯನ್ ಟನ್ನಿನಷ್ಟು. ಇದರಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಸ್ಥಳೀಯ ಬಳಕೆಗೆ ಬೇಕಾಗುವುದು ಕೇವಲ 72 ಮಿಲಿಯನ್ ಟನ್ನಿನಷ್ಟು ಮಾತ್ರ. ಅಂದರೆ 3 ಮಿಲಿಯನ್ ಟನ್ನಿನಷ್ಟು ಗೋಧಿ ಅಧಿಕವಾಗಿಯೇ ಉತ್ಪಾದನೆಯಾಗಿದೆ. ಅಂದಮೇಲೆ ವಿದೇಶದಿಂದ ಗೋಧಿಯ ಆಮದಿನ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ತಾನೆ ಅರ್ಥ? ಭಾರತ ಸರ್ಕಾರದ ಪ್ರಕಾರ ಇಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ಸರ್ಕಾರ 8 ಲಕ್ಷ ಟನ್ನಿನಷ್ಟು ಗೋಧಿಯನ್ನು ವಿದೇಶದಿಂದ ಆಮದು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ನಿರ್ಧರಿಸಿದೆ. ಕಾರಣ, ಈ ಬಾರಿ ರೈತರು ತಮ್ಮ ಗೋಧಿಯನ್ನು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಮಾರಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ಸರ್ಕಾರದ ಗೋದಾಮುಗಳಲ್ಲಿ ಮುನ್ನೆಚ್ಚರಿಕೆಗಾಗಿ ಇರಬೇಕಾದಷ್ಟು ಗೋಧಿ ದಾಸ್ತಾನಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಗೋಧಿಯನ್ನು ವಿದೇಶದಿಂದ ಆಮದು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಾಗುತ್ತಿದೆ ಎಂಬುದು ಸರ್ಕಾರ ಕೊಡುವ ಕಾರಣ.

ಆದರೆ ಭಾರತದ ರೈತರು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಗೋಧಿ ಮಾರದಿರಲು ಕಾರಣ ಸರ್ಕಾರ ಕ್ವಿಂಟಾಲಿಗೆ 800 ರೂ. ಕೊಡಾ ಕೊಡಲು ಮುಂದೆ ಬರದಿದ್ದು. ಹಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಈಗ ವಿದೇಶದಿಂದ ಆಮದು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವ ಗೋಧಿಯ ಬೆಲೆ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಕಡಿಮೆ ಇರಬೇಕಲ್ಲವೇ?

ಇಲ್ಲ. ಅದೂ ಸಹ ತಪ್ಪು ತಿಳಿವಳಿಕೆ!! ಭಾರತದ ರೈತರಿಗೆ ಕ್ವಿಂಟಾಲಿಗೆ 800 ರೂ. ಕೊಡಲು ಕೂಡಾ ಸಿದ್ಧವಿಲ್ಲದ ಸರ್ಕಾರ ವಿದೇಶಗಳಿಂದ ಯಾವ ದರಕ್ಕೆ ಆಮದು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಒಪ್ಪಂದ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ ಗೊತ್ತೇ? ಕ್ವಿಂಟಾಲಿಗೆ 1650 ರೂ. ದರದಲ್ಲಿ!! ಅಂದರೆ ಭಾರತದ ರೈತರು ಕೇಳಿದ್ದ ದರದ ದುಪ್ಪಟ್ಟು ದರದಲ್ಲಿ. ಅಂದರೆ ಭಾರತದ ರೈತರು ಕೇಳಿದ್ದ ದರವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರೆ 8 ಲಕ್ಷ ಟನ್ನಿಗೆ ಬದಲು 16 ಲಕ್ಷ ಟನ್ನಿನಷ್ಟು ಗೋಧಿ ದಾಸ್ತಾನಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಇದರಿಂದ ಭಾರತದ ರೈತರಿಗೂ ಉಪಯೋಗವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಹಾಗೂ ಬಡವರಿಗೂ ಕಡಿಮೆ ದರದಲ್ಲಿ ಗೋಧಿ ದೊರೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಈಗ ಇದರಿಂದ ಭಾರತದ ರೈತರಿಗೂ ಲಾಭವಿಲ್ಲ, ಹಾಗೂ ಇಷ್ಟು ದುಬಾರಿ

ಗೋಧಿಯನ್ನು ಅಗ್ಗದ ದರದಲ್ಲಿ ಮಾರುವಷ್ಟು ಆಹಾರ ಸಬ್ಸಿಡಿಯನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ಕೊಡಲಾಗುವುದಿಲ್ಲವಾದ್ದರಿಂದ ಪಡಿತರದಲ್ಲೂ ಗೋಧಿಯ ಬೆಲೆ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿ ಬಡಜನತೆಯ ಮೇಲೆಯೇ ಇನ್ನಷ್ಟು ಹೊರೆ ಬೀಳುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಬಡವರ ಆಹಾರ ಬಳಕೆಯೂ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತದೆ.

ಹಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಈ ಆಮದಿನಿಂದ ಯಾರಿಗೆ ಲಾಭ?

ಇದರ ಸಂಪೂರ್ಣ ಲಾಭ ಪಡೆಯುತ್ತಿರುವುದು ಭಾರತದಂತಹ ಬಡದೇಶಗಳಿಗೆ ತಮ್ಮ ಕಳಪೆ ಗೋಧಿಯನ್ನು ಅತ್ಯಧಿಕ ಲಾಭಕ್ಕೆ ಮಾರಿಕೊಳ್ಳುವ ವಿದೇಶಿ ಬಹುರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಕಂಪನಿಗಳು. ಈ 8 ಲಕ್ಷ ಟನ್ನಿನಷ್ಟು ಗೋಧಿ ಆಮದಿನ ಕಾಂಟ್ರಾಕ್ಟ್‌ನ್ನು ಭಾರತ ಸರ್ಕಾರ ಅಮೆರಿಕದ ADM ಮತ್ತು CARGILL, ಜರ್ಮನಿಯ TOEFER ಹಾಗೂ ಆಸ್ಟ್ರೇಲಿಯಾದ CONCORDIA ಎಂಬ ಬಹುರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವಾಣಿಜ್ಯ ಕಂಪನಿಗಳಿಗೆ ಪ್ರಧಾನವಾಗಿ ವಹಿಸಿದೆ. ಇವೆಲ್ಲವೂ ಈ ವಹಿವಾಟಿನಲ್ಲಿರುವ ದೈತ್ಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಾಗಿದ್ದು ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರ ವಾರ್ಷಿಕ ವಹಿವಾಟು ಹಲವಾರು ಬಡದೇಶಗಳ ಒಟ್ಟಾರೆ ವಾರ್ಷಿಕ ಆದಾಯಕ್ಕಿಂತ ಜಾಸ್ತಿ. ಹಾಗೂ ಅವು ಅಷ್ಟೊಂದು ಕೊಬ್ಬಿರುವುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೂ ಸಹ ಭಾರತದಂತಹ ಬಡ ದೇಶದ ದಲ್ಲಾಳಿ ಆಳುವ ವರ್ಗಗಳು ತಮ್ಮ ಲಾಭಕ್ಕಾಗಿ ದುಬಾರಿ ದರದಲ್ಲಿ ಅವರ ದಾಸ್ತಾನನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಂಡು ಅವರು ಬೇರೆ ಎಲ್ಲಾ ಪಡೆಯಲಾಗದಷ್ಟು ಲಾಭವನ್ನು ನೀಡಿರುವುದೇ ಆಗಿದೆ. ವಿಶ್ವ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬುಷೆಲ್ ಗೋಧಿಗೆ 9 ಡಾಲರಿಗಿಂತ ಕಡಿಮೆ ದರವಿದೆ. 2006ರಲ್ಲಿ ಅದು ಕೇವಲ 4 ಡಾಲರ್ ಇತ್ತು. ಹಾಗಿದ್ದರೂ ಭಾರತ ಅಂತರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಮಾರು ಕಟ್ಟೆ ದರಕ್ಕಿಂತ ಒಂದೂವರೆ ಡಾಲರ್ ಹೆಚ್ಚು ಅಂದರೆ 10.5 ಡಾಲರ್ ಕೊಟ್ಟು ಗೋಧಿ ಖರೀದಿ ಮಾಡುತ್ತಿದೆ. ಅಂದರೆ ನಮ್ಮ ರೈತರಿಗೆ ಹೋರಾಡಿದರೂ ಮಾರುಕಟ್ಟೆ ದರ ಕೊಡಲು ನಿರಾಕರಿಸಿದ ಸರಕಾರ ವಿದೇಶಿ ಕಂಪನಿಗಳಿಗೆ ತಾನಾಗಿಯೇ ಹೆಚ್ಚು ದರ ಕೊಟ್ಟು ಖರೀದಿ ಸುತ್ತಿದೆ.

ಅಲ್ಲದೆ ಈಗ ಭಾರತಕ್ಕೆ 8 ಲಕ್ಷ ಟನ್ ಗೋಧಿ ಆಮದಿನ ಅಗತ್ಯವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಭಾರತ ದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲೇ ಉತ್ತಮ ಗೋಧಿ ಬೆಳೆ ಬಂದಿರುವುದರಿಂದ ಈ ಬಹು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಕೃಷಿ ವಾಣಿಜ್ಯ ಕಂಪನಿಗಳ ವ್ಯಾಪಾರಕ್ಕೆ ದೊಡ್ಡ ಅಡಚಣೆಯುಂಟಾಗಿದೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಅವರು ಕೃತಕ ಅಭಾವ ಅಥವಾ ಬೇಡಿಕೆಗಳನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿ ಮಾರುಕಟ್ಟೆ ಪಡೆದು ಕೊಳ್ಳಲು ಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಭಾರತಕ್ಕೆ ಅವರು ಸರಬರಾಜು ಮಾಡುವ ಕಾಂಟ್ರಾಕ್ಟಿನ ಮೊತ್ತ 1320 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳು. ಅಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಭಾರತ ಸರ್ಕಾರ ಅಂದರೆ ಚುಕ್ಕಾಣಿ ಹಿಡಿದಿರುವ ಪಕ್ಷಗಳು ಮತ್ತು ಅದನ್ನು ವಿರೋಧಿಸದ ವಿರೋಧ ಪಕ್ಷಗಳು ತಮ್ಮ ದಲ್ಲಾಳಿತನದಿಂದಾಗಿ ಬಹುರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಕಂಪನಿಗಳ ಪರಭಾರೆ ಮಾಡುತ್ತಿವೆ. ಇದೇ ಹಣ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವಂತಹ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟಿನಲ್ಲಿರುವ ಭಾರತದ ರೈತನಿಗೆ ದಕ್ಕಿದ್ದರೆ ರೈತ ಉಳಿಯುತ್ತಿದ್ದ. ಮಾತ್ರವಲ್ಲ ಅಷ್ಟು ಹಣ ಭಾರತದ ಆರ್ಥಿಕತೆಯಲ್ಲೇ ಪುನರ್ ಹೂಡಿಕೆಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಈಗ ವಿದೇಶಿ ಲಾಭಕೋರರಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಿರುವ 1320 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳೆಂದರೆ ಎಷ್ಟು?

ಇದು ಈ ಬಾರಿ ಸರ್ಕಾರವು ಸಣ್ಣ ಹಾಗೂ ಅತಿ ಸಣ್ಣ ರೈತರಿಗಿಂದು ವೆಚ್ಚ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಮೂರನೇ ಒಂದು ಭಾಗದಷ್ಟು! ಅಷ್ಟು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಇಷ್ಟು ಹಣದಿಂದ ದೇಶದ ಎಲ್ಲಾ ಬಡ ರೈತ

ಮತ್ತು ಕೂಲಿಗಳಿಗೆ ಬಡತನ ರೇಖೆಯ ಕೆಳಗೆ/ಮೇಲೆ ಎಂಬ ತಾರತಮ್ಯ ಮಾಡದಂತೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬುವಷ್ಟು ಆಹಾರ ಧಾನ್ಯ ಸರಬರಾಜು ಮಾಡಬಹುದು. ಏಕೆಂದರೆ ಈ ಬಾಬತ್ತಿಗೆ ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರ ಖರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದು ಕೇವಲ 2000 ಕೋಟಿ ಮಾತ್ರ. ಅಂದರೆ ವಿದೇಶಿ ಕಂಪನಿಗಳಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಿರುವ ಈ ಹಣ ಉಳಿದರೆ ಇನ್ನೂ ಶೇ.50 ರಷ್ಟು ಬಡವರಿಗೆ ಅಗ್ಗದ ದರದಲ್ಲಿ ಆಹಾರ ಸರಬರಾಜು ಮಾಡಬಹುದು. 1320 ಕೋಟಿ ರೂ.ಗಳೆಂದರೆ ರೈತರ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ತಡೆಯಲು ಈ ಬಾರಿ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರವು ರೂಪಿಸಿರುವ ಯೋಜನೆಗಳ ಎರಡು ಪಟ್ಟು. ಅಂದರೆ ಆ ಹಣ ಉಳಿದರೆ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ತಡೆಗಟ್ಟುವ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಎರಡು ಪಟ್ಟು ಹೆಚ್ಚು ಮಾಡಬಹುದು ಎಂದರ್ಥ.

ಅಂದರೆ ಭಾರತದ ಬಡಜನತೆಗೆ ಮತ್ತು ಬಡ ರೈತರಿಗೆ ದಕ್ಕಬೇಕಾಗಿರುವ ಮತ್ತು ಹಕ್ಕಾಗಿರುವ ಹಣವನ್ನು ವಿದೇಶಿ ಕಂಪನಿಗಳು ದೋಚಲು ನಮ್ಮ ದಲ್ಲಾಳಿ ಸರ್ಕಾರಗಳೇ ಅವಕಾಶ ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದರಿಂದಲೇ ಭಾರತೀಯರ ಬಡತನ ಮತ್ತು ರೈತರ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳು ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಿದೆ ಎಂದರ್ಥ.

ಅಷ್ಟು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಈ ವಿದೇಶಿ ಕಂಪನಿಗಳು ಸರಬರಾಜು ಮಾಡುವ ಗೋಧಿಯೂ ಸಹ ಅತ್ಯಂತ ಕಳಪೆ ಮಟ್ಟದ್ದು. ಈ ಹಿಂದೆಯೂ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರಗಳು ವಿದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಪರವಾನಗಿಯಿರುವ ಪ್ರಮಾಣಕ್ಕಿಂತ 50 ಪಟ್ಟು ಜಾಸ್ತಿ ಕ್ರಿಮಿನಾಶಕ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ಗೋಧಿಯನ್ನು ಆಮದು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದವು. 1950ರ ದಶಕದಲ್ಲಿ ಅಮೆರಿಕದಿಂದ ಕಳಪೆ ಅಂಶಗಳುಳ್ಳ ಗೋಧಿಯನ್ನು ಆಮದು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರಿಂದಲೇ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಪಾರ್ಥೇನಿಯಂ ಮತ್ತು ಲಂಟಾನ ಕಳೆಗಳು ದೇಶಾದ್ಯಂತ ಹಬ್ಬಿದವು. ಅದೇ ರೀತಿ 1996ರಲ್ಲಿ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಸಡಿಲಿಸಿ ಆಸ್ಟ್ರೇಲಿಯಾದಿಂದ ಗೋಧಿ ಆಮದು ಮಾಡಿ ಕೊಂಡಿದ್ದರಿಂದ ಅದರ ಜೊತೆಗೆ 44 ಕಳೆಗಳು, 8 ಫಂಗೈಗಳು ಮತ್ತು 3 ವೈರಸ್‌ಗಳೂ ಭಾರತಕ್ಕೆ ಬಂದವು.

ಈಗ ಯಾವ ದೇಶಗಳು ಸಡಿಲಿಸಿದಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಆಮದು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಗೋಧಿಯ ಗುಣಮಟ್ಟದ ನಿಯಮವನ್ನು ಸಡಿಲಿಸಿರುವುದರಿಂದ ಬರಲಿರುವ ಗೋಧಿ ಅಪಾರ ಪ್ರಮಾಣದ ವೈರಸ್‌ಗಳನ್ನೂ ತರುತ್ತದೆ. ಇದರ ಜೊತೆಗೆ ಈ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಸಡಿಲಿಸಿರುವುದರ ಹಿಂದೆ ಅಮೆರಿಕ ನಡೆಸುತ್ತಿರುವ ಹುನ್ನಾರವೂ ಇದೆ. ಈವರೆಗೆ ಭಾರತದ ಗೋಧಿ ಆಮದು ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ ಅಮೆರಿಕ ಭಾಗವಹಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಭಾರತ ನಿಗದಿಪಡಿಸಿದ ಗುಣಮಟ್ಟವನ್ನು ಅಮೆರಿಕ ಕಾಯ್ದುಕೊಳ್ಳುವಂತಿರಲಿಲ್ಲ. ಈಗ ಈ ಗುಣಮಟ್ಟವನ್ನು ಸರ್ಕಾರವೇ ಕೇಳಿಗೊಳಿಸುವುದರಿಂದ ಅಧಿಕೃತವಾಗಿ ಅಮೆರಿಕವೂ ದೊಡ್ಡಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಆಮದಿನ ಲಾಭವನ್ನು ಪಡೆಯಲಿದೆ. ವಾಸ್ತವವಾಗಿ 8 ಲಕ್ಷ ಟನ್ನಿನಲ್ಲಿ 4 ಲಕ್ಷ ಟನ್ನಿನಷ್ಟು ಗೋಧಿಯನ್ನು ಅಮೆರಿಕದ ADM ಮತ್ತು CARGILL ಕಂಪನಿಗಳೇ ಸರಬರಾಜು ಮಾಡಲಿವೆ.

ಅಂದರೆ ಭಾರತದ ರೈತನನ್ನು ಬಲಿಪಶು ಮಾಡಿ ಭಾರತದ ಗ್ರಾಹಕನಿಗೆ ಕಳಪೆ ಗುಣಮಟ್ಟದ ಗೋಧಿಯನ್ನು ದುಬಾರಿ ದರದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರ ಪೂರೈಸಲಿದೆ ಮತ್ತು ಇವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ವಿದೇಶಿ ಕಂಪನಿಗಳ ಲಾಭದ ದರವನ್ನು ಜಾಸ್ತಿ ಮಾಡಲು ಮತ್ತು ಅವರಿಗೆ ಮಾರುಕಟ್ಟೆ ಒದಗಿಸಲು ಮಾಡಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಇಂತಹ ದೇಶವನ್ನು ಸ್ವತಂತ್ರ ದೇಶವೆಂದು ಕರೆಯಲಾದೀತೆ? ಅಥವಾ ಭಾರತ ದೇಶವು ವಿದೇಶಿ

ಕಂಪನಿಗಳ ನವವಸಾಹತು ಆಗಿದೆ ಯೆನ್ನಬೇಕೆ? ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಯುದ್ಧಗಳೂ ಅಲ್ಲ, ಆಕ್ರಮಣಗಳೂ ಅಲ್ಲ, ನಮ್ಮನ್ನು ಆಳುತ್ತಿರುವ ಆಳುವ ವರ್ಗಗಳ ದೇಶದ್ರೋಹಿ, ಜನದ್ರೋಹಿ ದಲ್ಲಾಳಿತನವೇ ಅಲ್ಲವೇ?

ಅದೇ ರೀತಿ 2002ರ ಫೆಬ್ರವರಿಯಲ್ಲಿ ಭಾರತ ಸರಕಾರವು ವಿಶ್ವಬ್ಯಾಂಕಿನ ಆದೇಶಕ್ಕೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ಎಫ್.ಆರ್.ಬಿ.ಎಂ. ಎಂಬ ಕಾಯಿದೆಯನ್ನು ಕೇಂದ್ರದಲ್ಲೂ ಹಾಗೂ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲೂ ಜಾರಿ ಮಾಡಿದೆ. ಇದರ ಪ್ರಕಾರ ಸರಕಾರ ತನ್ನ ಖರ್ಚನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಆದಾಯವನ್ನು ಜಾಸ್ತಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲೇಬೇಕು. ಮತ್ತು ಆ ಬಗೆಯ ನೀತಿಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆಂದು ಪ್ರತೀ ವರ್ಷ ವಿಶ್ವಬ್ಯಾಂಕಿಗೆ ವರದಿ ನೀಡಬೇಕು. ಈ ಕಾರಣದಿಂದಾಗಿ ಈವರೆಗೆ ರಿಯಾಯಿತಿ ದರದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಉಚಿತವಾಗಿ ಬಡವರಿಗೆ ನೀಡಲಾಗುತ್ತಿದ್ದ ಪಡಿತರ, ವಿದ್ಯುತ್, ನೀರು ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಬಡವರು ತೆರಲಾಗದಂತಹ ಬೆಲೆಗಳನ್ನು ಸರಕಾರ ನಿಗದಿ ಮಾಡಿದೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿಯೂ ರೈತರ ಬದುಕಿನ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟು ಇನ್ನಷ್ಟು ಬಿಗಡಾಯಿಸಿದೆ.

ಹೀಗೆ ಜಾಗತೀಕರಣದ ನೀತಿಗಳಿಂದಾಗಿ ಭಾರತದ ಸಂಪತ್ತು ಹಾಗೂ ಅಸಂಖ್ಯಗಳನ್ನು ನಗಣ್ಯಗೊಳಿಸುವ ಡಬ್ಲ್ಯೂ.ಟಿ.ಒ ಮತ್ತು ವಿಶ್ವ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಶಾಹಿ ಭಾರತದ ರೈತರ ಕೊರಳನ್ನು ಬಿಗಿ ಹಿಡಿದಿದೆ. ಸಣ್ಣ ಹಾಗೂ ಅತಿ ಸಣ್ಣ ರೈತರನ್ನು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗೆ ದೂಡುತ್ತಿದೆ. ರೈತರನ್ನು ಬಜಾವ್ ಮಾಡಲಾಗದ ಸರಕಾರಗಳು ರೈತರು ಕೃಷಿ ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಬರಬೇಕೆಂದು ಪುಕ್ಕಟೆ ಸಲಹೆ ನೀಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗೂ ಅವರನ್ನು ಒಕ್ಕಲೆಬ್ಬಿಸಲು ಮತ್ತು ಭಾರತದ ಕೃಷಿಯನ್ನು ವಿದೇಶಿ ಕಾರ್ಪೊರೇಟ್ ಪ್ರಭುಗಳಿಗೆ ಅಥವಾ ಸ್ಥಳೀಯರಾದ ರಿಲೆಯನ್ಸ್ ಇನ್ಸಿತ್ಯಾದಿ ಕಂಪನಿಗಳಿಗೆ ಭಾರತದ ರೈತರ ಬದುಕನ್ನು ಅಡವಿಡುವ ಕಾಂಟ್ರಾಕ್ಟ್ ಫಾರ್ಮಿಂಗ್, ಎಸ್‌ಎರೈಡ್, ಕಾರ್ಪೊರೇಟ್ ಫಾರ್ಮಿಂಗ್ ಇನ್ಸಿತ್ಯಾದಿ ನೀತಿಗಳನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರುತ್ತೇವೆ.

ಹೀಗೆ ಸಾರಾಂಶದಲ್ಲಿ ಭಾರತ ಮೊತ್ತೊಮ್ಮೆ ತನ್ನ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡು ನವವಸಾಹತುವಾಗುತ್ತಿರುವುದೇ ರೈತರ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳಿಗೆ ಕಾರಣವೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಆದ್ದರಿಂದ ತತ್ಕ್ಷಣದ ಪರಿಹಾರಗಳಿಗೆ ಹೋರಾಡುತ್ತಲೇ ಭಾರತದ ರೈತ ಸಮುದಾಯ ಇತರ ಎಲ್ಲಾ ಶೋಷಿತ ಸಮುದಾಯದೊಂದಿಗೆ ಸೇರಿ ತಮ್ಮ ಬದುಕನ್ನು ಹಿಂಡುತ್ತಿರುವ ಸ್ಥಳೀಯ ಹಾಗೂ ವಿದೇಶಿ ಕಾರ್ಪೊರೇಟ್ ಪ್ರಭುಗಳ ವಿರುದ್ಧ ಸರಕಾರದ ವಿರುದ್ಧ ನಿಜವಾದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಸಮರಕ್ಕೆ ಮುಂದಾಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ಆಗಲೇ ಈ ದೇಶಕ್ಕೆ ನಿಜವಾದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವೂ ದಕ್ಕುತ್ತದೆ. ರೈತರ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳು ನಿಲ್ಲುತ್ತವೆ. ಏಕೆಂದರೆ ದೇಶವೆಂದರೆ ಮಣ್ಣಲ್ಲ, ಮನುಷ್ಯರು. ಈ ದೇಶದ ರೈತರು ಈ ದೇಶದ ಸಕಲ ಶೋಷಿತ ಸಮುದಾಯ.

ನಮ್ಮ ಸೀಮಿತ ಅಧ್ಯಯನದಲ್ಲಿ ಕಂಡುಕೊಂಡ ಈ ಸಂಗತಿಗಳು ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಅರ್ಥಪೂರ್ಣ ಚರ್ಚೆಗೆ ಹಾಗೂ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟಿನಲ್ಲಿರುವ ರೈತರ ಬದುಕನ್ನು ಉಳಿಸಲು, ಬೆಳೆಸಲು ಗ್ರಾಸವಾಗುತ್ತದೆಂದು ಅತಿ ಸುತ್ತು.....

ಕೆಲವು ಸಲಹೆಗಳು ಮತ್ತು ಒಂದು ಮನವಿ

ಈ ಒಟ್ಟಾರೆ ಅಧ್ಯಯನದ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಸರಕಾರಿ, ಸಮಾಜ ಹಾಗೂ ರೈತರ ಮುಂದೆ ಈ ಕೆಲವು ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಮುಂದಿಡಬಹುದು.

ಕೂಡಲೇ:

- (1) ಕಬ್ಬಿನ ಬೆಳೆಗೆ ಕನಿಷ್ಠ ಬೆಂಬಲ ಬೆಲೆ ಒಂದು ಟನ್ನಿಗೆ 1400ರಿಂದ 1600 ರೂ.ಗಳವರೆಗೆ ಇರಲೇಬೇಕು.
- (2) ಕಬ್ಬು ಖರೀದಿಸಿದ 14 ದಿನದ ಒಳಗೆ ಸಕ್ಕರೆ ಕಂಪನಿಗಳು ಕಬ್ಬುನಿಟ್ಟಾಗಿ ಹಣವನ್ನು ಪಾವತಿಸಲೇಬೇಕು. ಇದರ ಮೇಲುಸ್ತುವಾರಿಯನ್ನು ಸರಕಾರ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಲ್ಲದೆ ಸಕ್ಕರೆ ಕಂಪನಿಗಳಿಗೆ ರೈತರಿಗೆ ಹಣವನ್ನು ಪಾವತಿಸಲೆಂದೇ ಮುಂಗಡವಾಗಿ ಸಾಲ ನೀಡಲು ಕನಿಷ್ಠ 1500 ಕೋಟಿ ರೂ.ಗಳನ್ನು ಪ್ರತಿವರ್ಷ ಎತ್ತಿಡಬೇಕು.
- (3) ಈವರೆಗೆ ಸಕ್ಕರೆ ಕಂಪನಿಗಳು ಬಾಕಿ ಉಳಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ಹಣವನ್ನು ಕೂಡಲೇ ಪಾವತಿಸಲು ಸರಕಾರ ಕ್ರಮ ಕೈಗೊಳ್ಳುವುದು.
- (4) ಈಗ ಕಟಾವು ಆಗದೆ ಉಳಿದಿರುವ ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಗೆ ನೀಡುವ ಪರಿಹಾರ ಧನವನ್ನು ಪ್ರತೀ ಹೆಕ್ಟೇರಿಗೆ 25,000 ರೂ.ಗಳ ಬದಲು ಪ್ರತೀ ಎಕರೆಗೆ 25,000 ರೂ.ಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು.
- (5) ಮುಂದಿನ ವರ್ಷ ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆದ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ರೈತನಿಂದಲೂ ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಯನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳಲು ಒಪ್ಪಂದವಾಗಬೇಕು.
- (6) ರೈತರ ಸಾಲವನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಮನ್ನಾ ಮಾಡಲು ಬೇಕಾದ ಸಂಪನ್ಮೂಲವನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಲು ಈ ನಾಡಿನ ಮೇಲ್ಮಧ್ಯಮ ವರ್ಗದವರ ಮೇಲೆ ಹಾಗೂ ಉದ್ಯಮಪತಿಗಳ ಮೇಲೆ 'ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಸೆಸ್' ಅನ್ನು ವಿಧಿಸಿ ಸಂಪನ್ಮೂಲ ಕ್ರಾಢಿಕರಿಸಬೇಕು ಮತ್ತು ಬಡ್ಡಿ ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳಿಂದ ಮಾಡಿರುವ ಸಾಲಗಳನ್ನೂ ಒಳಗೊಂಡಂತೆ ರೈತರ ಎಲ್ಲಾ ಸಾಲಗಳನ್ನು ಮನ್ನಾ ಮಾಡಬೇಕು.
- (7) ಬಡ್ಡಿ ವ್ಯಾಪಾರಿ ನಿರಯಂತ್ರಣ ಕಾಯಿದೆಯ ಜಾರಿಗೆಬರಬೇಕು. ಅದರಲ್ಲಿ ರಿಸರ್ವ್ ಬ್ಯಾಂಕಿನ ಪರಿಣಿತರ ಗುಂಪು ಸಲಹೆ ನೀಡಿರುವ :

-ಬಡ್ಡಿಯನ್ನೂ ಸೇರಿಸಿದಂತೆ ಸಾಲಗಾರನ ಒಟ್ಟಾರೆ ಸಾಲ ಯಾವಕಾರಣಕ್ಕೂ ಮೂಲ ಸಾಲದ ಎರಡು ಪಟ್ಟು ಆಗಬಾರದು.

-ಬಡ್ಡಿ ದರವು ಎಸ್‌ಬಿಐ ಬಡ್ಡಿದರ + ಶೇ.4ಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಬಾರದು.

-ಸಾಲಗಾರನು ಮೂಲಸಾಲಕ್ಕಿಂತ ಎರಡು ಪಟ್ಟು ಹಣವನ್ನು ತೆತ್ತಿದ್ದರೆ ಉಳಿದೆಲ್ಲಾ ಸಾಲವನ್ನು ರದ್ದು ಮಾಡುವ ಅಧಿಕಾರವು ನ್ಯಾಯಾಲಯಕ್ಕಿರಬೇಕು.

-ವಾಸವಾಗಿರುವ ಮನೆ ಮತ್ತು ಐದು ಎಕರೆ ಜಮೀನನ್ನು ಯಾವ ಕಾರಣಕ್ಕೂ ಜಪ್ತಿ ಮಾಡಬಾರದು.

8. ಕ್ರಮೇಣವಾಗಿ ಬಡ್ಡಿ ಸಾಲದಿಂದ ಸಣ್ಣ ಮತ್ತು ಅತಿಸಣ್ಣ ರೈತರನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಹೊರತರುವಂತೆ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಬೇಕು. ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ರಾಧಾಕೃಷ್ಣನ್ ಸಮಿತಿ ಸಲಹೆ ಮಾಡಿರುವ ಬೆಲೆ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟು ನಿವಾರಣಾ ನಿಧಿ ಮತ್ತು ಬಡ್ಡಿವ್ಯಾಪಾರಿ ಋಣ ನಿವಾರಣಾ ನಿಧಿಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಬೇಕು. ಅದಕ್ಕೆ ಸಮಿತಿ ಸಲಹೆ ಮಾಡಿರುವ 100 ಕೋಟಿ ನಿಧಿ ಏನೇನೂ ಸಾಲುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಕೃಷಿಕರಿಗೆ ಕೂಡಲೇ ಅನುಷ್ಠಾನಕ್ಕೆ ತರಬೇಕು.

9. ಶೇ.51ರಷ್ಟು ರೈತರಿಗೆ ಸಾಂಸ್ಥಿಕ ಸಾಲ ದೊರೆಯುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಅವರಲರನ್ನು ಈ ಸಾಂಸ್ಥಿಕ ಸಾಲದ ಜಾಲದಲ್ಲಿ ಒಳಗೊಳ್ಳಲು ಶೇ.4ರ ಬಡ್ಡಿ ದರದಲ್ಲಿ ಸಾಲವನ್ನು ನೀಡಬೇಕು. ಮತ್ತು ತುರ್ತಾಗಿ ಸಾಲವನ್ನು ನೀಡುವಂತಾಗುವಂತೆ ಬ್ಯಾಂಕ್ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಪರಿಷ್ಕರಿಸಬೇಕು.

10. ಸಹಕಾರಿ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ನೀರು, ಟ್ರಾಕ್ಟರ್ ಇನ್ನಿತಾದ ಕೃಷಿ ಉಪಯೋಗಿ ಯಂತ್ರೋಪಕರಣಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಭೂಮಿಯನ್ನು ಹಂಚಿಕೊಂಡು ಸಹಕಾರಿ ಕೃಷಿಗೆ ಉತ್ತೇಜನ ನೀಡುವ ಮೂಲಕ ಸಣ್ಣ ಮತ್ತು ಅತಿ ಸಣ್ಣ ರೈತರನ್ನು ಉಳಿಸುವ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಬೇಕು.

ಇದಲ್ಲದೆ ಕೆಲವು ದೀರ್ಘಾವಧಿ ಕ್ರಮಗಳ ಬಗೆಗೂ ಈ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕು.

- (1) ಸರಕಾರ ಒಂದು ಸಮಗ್ರ ಕೃಷಿ ಸಾಲ ನೀತಿಯನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರಬೇಕು. ರೈತರ ಒಟ್ಟಾರೆ ಕೃಷಿ ಸಾಲದ ಶೇ. 90ರಷ್ಟರನ್ನಾದರೂ ಸಾಂಸ್ಥಿಕ ಮೂಲಗಳಿಂದ ಪಡೆಯುವಂತಾಗಬೇಕು.
- (2) ಜಾಗತೀಕರಣ ಮತ್ತು ಡಬ್ಲ್ಯೂಟಿಒ ನೀತಿಗಳಿಗೆ ಅಧೀನವಾಗಿ ಸರಕಾರ ತಂದಿರುವ ರೈತ ವಿರೋಧಿ ಜಲಬಳಕೆ ನೀತಿ, ವಿದ್ಯುತ್ ಸರಬರಾಜು ನೀತಿ ಹಾಗೂ ಬೆಳೆ ನೀತಿಗಳನ್ನು ಹಿಂತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು.
- (3) ರೈತರು ಬೆಳೆದ ಬೆಳೆಗೆ ಲಾಭದಾಯಕ ಬೆಳೆಯನ್ನು ಖಾತರಿಪಡಿಸಲು ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ಬೆಳೆ ನೀತಿ ಜಾರಿಯಾಗಬೇಕು.
- (4) ಭಾರತದ ಕೃಷಿಯನ್ನು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಶಾಹಿಗಳ ಒಕ್ಕಲು ಮಾಡುವ ಎಸ್‌ಎರೈಡ್, ಕಾಂಟ್ರಾಕ್ಟ್ ಫಾರ್ಮಿಂಗ್, ಕಾರ್ಪೊರೇಟ್ ಫಾರ್ಮಿಂಗ್ ನೀತಿಗಳನ್ನು ಕೈಬಿಡಬೇಕು.
- (5) ಭಾರತದ ಸಕ್ಕರೆ ಉದ್ಯಮವನ್ನು ರಾಷ್ಟ್ರೀಕರಿಸಿ ರೈತರ ಪಾಲುದಾರಿಕೆ ಇರುವಂತೆ ಪುನರ್

ರಚಿಸಬೇಕು. ಸಹಕಾರಿ ಸಕ್ಕರೆ ಉದ್ಯಮಕ್ಕೆ ತಗಲಿರುವ ದೋಷಗಳನ್ನು ನಿವಾರಿಸಲು ನಿಪುಣರ ಹಾಗೂ ನೊಂದವರ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕು. ಐಎಂಎಫ್, ವರ್ಲ್ಡ್‌ಬ್ಯಾಂಕ್ ಮತ್ತು ಡಬ್ಲ್ಯೂಟಿಒ.ಒ.ಗಳಿಂದ ಭಾರತ ಹೊರಬರಬೇಕು.

- (6) ಗ್ರಾಮ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಕೃಷಿಯೇತರ ವೃತ್ತಿಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಕೃಷಿ ಆಧಾರಿತ ಹೈನುಗಾರಿಕೆ, ರೇಷ್ಮೆ, ಇನ್ನಿತಾದ ಸಾಧ್ಯತೆಗಳನ್ನು ಅನ್ವೇಷಿಸಬೇಕು. ಸರಕಾರ ರೈತರ ಮತ್ತು ಸಮಾಜದ ಕಲ್ಯಾಣ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳಿಂದ ಹಿಂದೆ ಸರಿಯುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ರಿಯಾಯಿತಿ ದರದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ವಿನಾಯಿತಿಯ ಆಧಾರದಲ್ಲಿ ರೈತ ಸಮುದಾಯಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲಾ ಸಂಪನ್ಮೂಲ ಹಾಗೂ ಸೇವೆಗಳನ್ನು ದೊರಕಿಸಬೇಕು.
- (7) ರಫ್ತು ಆಧಾರಿತ ಕೃಷಿಯ ದಾರಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಈ ದೇಶದ ಅಗತ್ಯಗಳನ್ನು, ಈ ದೇಶದ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯನ್ನು ಆಧರಿಸಿದ ಬೆಳೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಯುವ ನೀತಿ ಜಾರಿಗೆಬರಬೇಕು.
- (8) ಈ ದೇಶದ ಕೃಷಿಯನ್ನು ಅಂತರರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ಪುನರ್ ರಚಿಸುವ ಎಲ್ಲಾ ನೀತಿಗಳನ್ನು ಕೈ ಬಿಡಬೇಕು. ಹೊಸ ಕೃಷಿ ನೀತಿ, ಹೊಸ ಬೀಜ ನೀತಿ, ಕಾಂಟ್ರಾಕ್ಟ್ ಫಾರ್ಮಿಂಗ್, ಕಾರ್ಪೊರೇಟ್ ಫಾರ್ಮಿಂಗ್ ಪರವಾದ ನೀತಿಗಳು ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕೆ ಪೂರಕವಾದ ಎಪಿಎಂಸಿ ಕಾಯಿದೆ ತಿದ್ದುಪಡಿಗಳು ರದ್ದಾಗಬೇಕು.
- (9) ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಪ್ರಜಾತಂತ್ರದಲ್ಲಿ ಪ್ರಜೆಗಳೇ ಪ್ರಭುಗಳು. ಆದರೆ ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತರಾದ ರೈತಾಪಿ ಮತ್ತು ನಗರದ ಬಡ ಜನತೆಯ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಮತ್ತು ಪಾಲುದಾರಿಕೆಯಿಲ್ಲದೆ ಜನವಿರೋಧಿ ಮತ್ತು ರೈತ ವಿರೋಧಿ ಕಾನೂನುಗಳು ಜಾರಿಯಾಗುತ್ತಿವೆ. ಹೀಗಾಗಿ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಪ್ರಜಾತಂತ್ರ ಪ್ರಜೆಯೇ ಪ್ರಭುವಾದ ಪ್ರಜಾತಂತ್ರವಾಗಿರದೆ ಪ್ರಜೆಗಳು ನಿಸ್ಸಹಾಯಕ ಫಲಾನುಭವಿಯಾಗಷ್ಟೇ ಉಳಿದುಬಿಡುವ ಫಲಾನುಭವಿ ಪ್ರಜಾತಂತ್ರವಾಗಿಬಿಟ್ಟಿದೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಈ ದೇಶದ ಕೃಷಿ ನೀತಿ ನಿರೂಪಣೆ ಮತ್ತು ನಿರ್ವಹಣೆಯಲ್ಲಿ ಈ ದೇಶದ ಜನರ ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತರ ಅದರಲ್ಲೂ ರೈತಾಪಿಯ ಪಾಲುದಾರಿಕೆಯನ್ನು ಖಾತರಿ ಪಡಿಸುವಂತೆ ಈ ದೇಶದ ಪ್ರಜಾತಂತ್ರ ಪುನರ್ ರಚಿತವಾಗಬೇಕು. ಸಂಪತ್ತಿನ ಪುನರ್ ಹಂಚಿಕೆಯಾಗಬೇಕು.

ಆದರೆ ಈ ಬಗೆಯ ಹಲವು ಆಶಯಗಳು ಬಹಳಷ್ಟು ಸಾರಿ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಆದರೆ ಅವ್ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಸರ್ಕಾರ ಕಿವಿಗೊಟ್ಟಿಲ್ಲ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ, ದಿನೇ ದಿನೇ ಯಾವುದನ್ನು ಒಂದು ಪ್ರಜಾತಂತ್ರ ಯಾವುದೇ ಹೋರಾಟಗಳಿಲ್ಲದೆ ಈಡೇರಿಸಬೇಕೋ ಅಂಥ ಬೇಡಿಕೆಗಳೂ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಿರುವುದೂ ಮತ್ತು ಅವುಗಳಿಗಾಗಿ ಅರವತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ನಂತರವೂ ತೀವ್ರತರ ಹೋರಾಟಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿ ಬಂದಿರುವುದೇ ಸಾಕ್ಷಿ. 1991ರ ನಂತರ ಪ್ರಭುತ್ವ ಹೆಚ್ಚಿತ್ತು (ಶ್ರೀಮಂತರ ಪರವಾಗುತ್ತಿದೆ ಮತ್ತು ಬಹುರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಕಂಪನಿಗಳ ಏಜೆಂಟಾಗುತ್ತಿದೆ. ಇಂಥ ಜನವಿರೋಧಿ ಪ್ರಭುತ್ವವನ್ನು ಎದುರಿಸಲು ದುಡಿಯುವ ಜನರ ನಡುವೆ ಬಂಡೆಗಲ್ಲಿನಂತ ಐಕ್ಯತೆ ಬೇಕಾಗಿರುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲೇ ದುಡಿಯುವ ಜನರ ನಡುವೆ ಮತ್ತು ಅವರ ಬಗ್ಗೆ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಇರಬೇಕಾದ ಸೌಹಾರ್ದತೆ ಮಾಯವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಮತ್ತು ಶೋಷಿತ ಜನರ ನೋವುಗಳು ಐಕ್ಯ ಸಂಘಟನಾ ರೂಪವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿ ವಿಫಲವಾಗುತ್ತಿದೆ.

ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ಬಾರಿ ಶೋಷಿತ ಜನ ತಮ್ಮ ನಿಜವಾದ ಶತ್ರುಗಳು ಮತ್ತು ಸ್ನೇಹಿತರು ಯಾರು ಎಂದು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿ ವಿಫಲವಾಗುವುದರಿಂದಲೇ ಶೋಷಕರು ನಿರಾತಂಕವಾಗಿ ಶೋಷಣೆ ಮುಂದುವರಿಸುವಂತಾಗಿದೆ. ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲೂ ಮತ್ತು ಭಾರತದಲ್ಲೂ ಜಾಗತೀಕರಣದ ಈ ಕಾಲಘಟ್ಟದಲ್ಲಿ ರೈತಾಪಿ ಮತ್ತು ಇತರ ಶೋಷಿತ ಜನತೆ ತಮ್ಮ ಶತ್ರುವಿನ ವಿರಾಟ್ ರೂಪವನ್ನು ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೊಸ ಸ್ನೇಹಿತರೊಡನೆ ಒಂದುಗೂಡಿ ಸಮರಶೀಲ ಸಂಘಟನೆ ಕಟ್ಟಬೇಕಿದೆ.

ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಶಕ್ತಿಗಳ ಸಮೀಕರಣವಾಗುವ ಮತ್ತು ರೈತ ಸಂಘಟನೆಗಳ ಒಗಟ್ಟಿನ ಹೆಜ್ಜೆಗಳು ಇಡುವ ಲಕ್ಷಣಗಳು ಕಾಣುತ್ತಿವೆ. ಆದರೆ ನಮ್ಮೆದುರು ಇರುವ ಸವಾಲಿನ ಬೃಹತ್ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡಾಗ ಮಾತ್ರ ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ಅರ್ಥಪೂರ್ಣವಾಗುತ್ತವೆ. ವಿಮೋಚನೆಯ ಕಿರಣಗಳನ್ನು ತರುತ್ತವೆ.

ರೈತರ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳು ಸಂವೇದನಾಶೀಲ ಸಮಾಜವನ್ನು ಕಲಕಬೇಕು. ಅದರ ಬದಲಿಗೆ ಅದು ಕೇವಲ ಪತ್ರಿಕೆಯ ಎಂಟನೆ ಪುಟದ ನಗ್ಗು ಸುದ್ದಿಯಾಗಿಬಿಡುತ್ತಿರುವುದು ದುಡಿಯುವ ಜನತೆಯ ಬದುಕು ಸಹ ನಗ್ಗುವಾಗಿ ಬಿಡುತ್ತಿರುವುದಕ್ಕೇ ಸಂಕೇತವಾಗಿದೆ.

ಈ ಕಿರು ಹೊತ್ತಿಗೆ ರೈತರ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳ ಹಿಂದಿನ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಕ್ರೌರ್ಯವನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿಡುವಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಪ್ರಯತ್ನ. ಇದು ಓದುಗರನ್ನು ರೈತರ ನೋವಿಗೆ ಮಿಡಿಯುವಂತೆ ಮಾಡಿದರೆ, ಅದರ ಕಾರಣಗಳನ್ನು ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಹಾಯಕವಾದರೆ, ರೈತಾಪಿ ತಮ್ಮ ವಿಮೋಚನೆಗಾಗಿ ನಡೆಸಬೇಕಾದ ಹೋರಾಟದ ಪ್ರಣಾಲಿಗೆ ಒಂದಷ್ಟು ಅಂಶವನ್ನು ಸೇರಿಸಿದರೆ ಮತ್ತು ಸಮರಶೀಲ ಮತ್ತು ಮುನ್ನೋಟವುಳ್ಳ ಹೋರಾಟಕ್ಕೆ ಮುಂದಾಗಲು ಕಿಂಚಿತ್ತು ಪ್ರೇರಣೆ ನೀಡುವಂತಾದರೂ- ಈ ಪ್ರಯತ್ನ ಸಾರ್ಥಕ.

* * * * *